PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ JĖZAUS KRISTAUS BAŽNYČIA • 2018 M. BALANDIS

Liahona

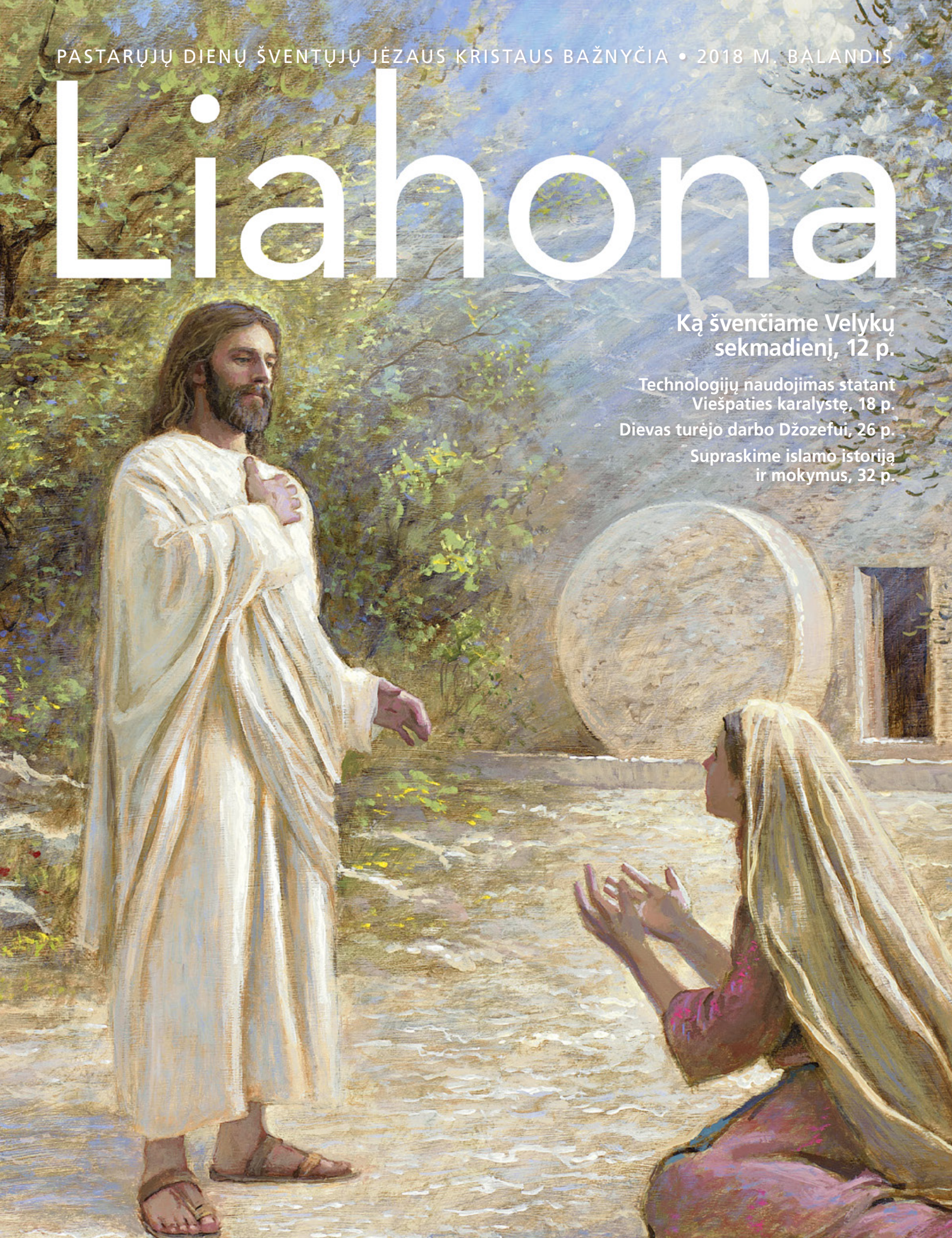

Ką švenčiame Velykų sekmadienį, 12 p.

Technologijų naudojimas statant Viešpaties karalystę, 18 p.

Dievas turėjo darbo Džozefui, 26 p.

Supraskime islamo istoriją ir mokymus, 32 p.

Iš Pirmosios Prezidentūros žinios, 4 p.

Liahona. 2018 balandis

ŽINIOS

4 **Pirmosios Prezidentūros žinia. Mums drauge žengiant į priekį**
Prezidentas Raselas M. Nelsonas

APYBRAIŽOS

12 **Paskutinė vieniša Gelbėtojo kelionė**
Čakelė Vordlej
Šį Velykų laikotarpį apmąstykite Gelbėtojo apmokančios aukos poveikio jūsų gyvenimo kelyje išraiškas.

18 **Dalykimės „pažinimu apie Gelbėtoją“**
Vyresnysis Garis E. Styvensonas
Dėl pastarojo meto technologinės pažangos turime daugiau būdų, kaip skleisti žinią apie Jėzų Kristų, nei bet kada anksčiau.

26 ***Šventieji*. Bažnyčios istorija. 3 skyrius. Aukso plokštelės**
Po angelo Moronio apsilankymo Džozefas Smitas pirmą kartą pamatė aukso plokšteles.

32 **Supraskime islamą**
Danielis C. Pytersonas
Glausta antros pagal dydį pasaulio religijos istorija ir pagrindiniai mokymai.

RUBRIKOS

8 **Prie sakyklos. Pintinės ir stiklainiai**
Čijeko N. Okazaki

10 **Evangelijos klasika. Tas šviesus sekmadienio rytas**
Vyresnysis Džozefas B. Virtlinas

40 **Pastarųjų dienų šventųjų balsai**

44 **Tikėjimo portretai. Rakotomalala Alfonse**

80 **Kol susitiksime vėl. Prisikėlimo realumas**
Vyresnysis D. Todas Kristofersonas

VIRŠELIS
Iliustravo Džonas Maknautonas

JAUNI SUAUGUSIEJI

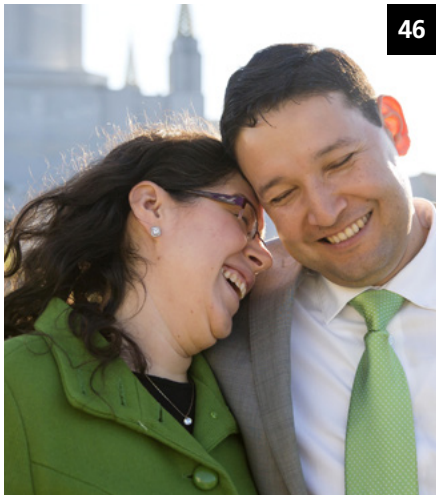

46 **Takai į tikrąją laimę**
Vyresnysis Ulisis Soaresas
Tikrąją ir ilgalaikę laimę galima pasiekti tik laikantis Jėzaus Kristaus Evangelijos principų.

50 **Santuoka, pinigai ir tikėjimas**
Sundai Čibuike Obasi
Mudviejų su sužadėtine tikėjimas buvo išbandytas, kai neturėjome pakankamai pinigų ruošdamiesi santuokai.

JAUNIMAS

52 **Klausimai ir atsakymai**
Ką galiu daryti, kad susigrąžinčiau savo tikėjimą? Kodėl Dievas leidžia, kad vyktų karas?

54 **Malda: liudijimo ir sugrąžinimo raktas**
Vyresnysis Robertas D. Heilsas
Džozefo Smito gyvenimas moko, kad pirmasis žingsnis, ugdantis liudijimą, yra malda.

58 **Kas, kodėl ir kaip: Sugrąžinimo analizė**
Feitė Saferlin Blekhurst
Kaip dera Evangelijos laikotarpiai, atsimetimas ir sugrąžinimas?

62 **Kaip pažinti Gelbėtoją**
Sara Hanson
Galime jausti didesnę ramybę ir geriau suprasti prasmę, kai studijuodami Raštus mokomės apie Jėzų Kristų.

VAIKAI

66 **Ką sugrąžinimas reiškia man**
Žaisdami šį derinimo žaidimą mokykitės apie Bažnyčios istorijos įvykius, kurie daro įtaką jūsų dabartiniam gyvenimui!

68 **Apaštalai liudija Kristų**
Vyresnysis Deividas A. Bednaris

69 **Nuostabi pamoka**
Vyresnysis Valeris V. Kordonas
Kai pasitikėsime Viešpačiu ir mokėsime dešimtinę, Jis laimins mus tuo, ko mums reikia.

70 **Abuelo batų parduotuvė**
Rėjus Goldrapas
Geriausias metas atgailauti dėl netinkamo pasirinkimo yra dabar.

72 **Skleiskite šviesą. Išdrįskite būti malonūs!**
Klaudija pasakoja, kaip ji gina kitus ir rodo gerumą.

74 **Pasiklydęs ir surastas**
Kaelis S.
Pasiklydau miške, bet žinojau, kad galiu melstis ir Dievas padės man.

75 **Mūsų puslapis**

76 **Raštų pasakojimai. Juozapas parduodamas į Egiptą**
Kim Veb Ryd

79 **Spalvinimo puslapis. Jėzus sako: „Ateik ir sek paskui mane“**

Pažiūrėkite, ar jums pavyks surasti šiame numeryje paslėptą Liahoną. Užuomina: ko išmokote iš savo senelių?

2018 M. BALANDIS, 20 TOMAS, NR. 1
LIAHONA 14750 156
Tarptautinis Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios žurnalas
Pirmoji Prezidentūra: Raselas M. Nelsonas, Dalinas H. Ouksas, Henris B. Airingas
Dvylikos Apaštalų Kvorumas: M. Raselas Balardas, Džefris R. Holandas, Dyteris F. Uchtdorfas, Deividas E. Bednaris, Kventinas L. Kukas, D. Todas Kristofersonas, Nylas L. Andersenas, Ronaldas A. Resbandas, Garis E. Styvensonas ir Deilas G. Renlandas
Redaktorius: Hugo E. Martinesas
Redaktoriaus pavaduotojai: Rendalas K. Benetas, Kerolė F. Makonki
Konsultantai: Brajenas K. Eštonas, Bonė H. Kordon, Legrandas R. Kurtis Jaunesnysis, Edvardas Diubas, Šeron Eubank, Donaldas L. Halstromas, Daglas D. Holmsas, Erikas V. Kopičke
Generalinis direktorius: Ričardas I. Heatonas
Bažnyčios žurnalų skyriaus direktorius: Alanas R. Loiborgas
Verslo vadybininkas: Garfas Kenonas
Vadovaujantis redaktorius: Adamas K. Olsonas
Vadovaujančio redaktoriaus padėjėjai: Rajenas Karas
Padėjėja leidybos klausimais: Franciska Olson
Rašymo ir redagavimo grupė: Maryssa Denisas, Deividas Diksonas, Deividas A. Edvardsas, Metju D. Flitonas, Lori Fuler, Garetas H. Garfas, Larenė Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Šarlotė Larkabal, Maiklas R. Morisas, Erikas B. Murdokas, Seli Džonson Odekirk, Džošua Dž. Perkis, Dženė Pinborou, Ričardas M. Romnis, Mindi Selu, Marisa Vidison
Generalinis meno skyriaus direktorius: Dž. Skotas Knudsenas
Meno skyriaus direktorius: Tedas R. Petersonas
Apipavidalinimo grupė: Žaneta Endrius, Fėjus P. Endrius, C. Kimbolas Botas, Tomas Čaildas, Deividas Grynas, Kolyn Hinkli, Erikas P. Džonsenas, Siuzana Lofgren, Skotas M. Mujus, Emilė Čijeko Remington, Markas V. Robisonas, Bredas Tyras, K. Nikolė Vokenhorst
Intelektualinės nuosavybės koordinatorė: Koletė Nebeker Onė
Gamybos skyriaus vadovė: Džeinė Anė Piters
Gamybos grupė: Aira Glenas Adaras, Džiulė Burdet, Tomas G. Kroninas, Brajanas V. Džidžis, Džini Dž. Nelson, Derekas Ričardsonas
Spausdinimui ruošė: Džošua Denisas, Amonas Harisas
Spausdinimo skyriaus direktorius: Styvenas T. Luisas
Realizacijos skyriaus direktorius: Trojus R. Barkeris
Žurnalo prenumeratos sąlygas ir kainą už JAV ir Kanados ribų galite sužinoti tinklalapyje store.lds.org arba pasiteiravę savo Bažnyčios paskirstymo centre, arba savo apylinkės ar skyriaus vadovo.
Rankraščius ir užklausas galite pateikti interneto tinklalapyje liahona.lds.org; išsiųsdami elektroninį laišką adresu liahona@ldschurch.org; ar išsiųsdami įprastą laišką adresu *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.
Žurnalas *Liahona* (Mormono Knygos terminas, reiškiantis kompasą arba vadovą) leidžiamas albanų, anglų, armėnų, bislamų, bulgarų, sebuanų, čekų, danų, estų, fidžių, graikų, islandų, indoneziečių, ispanų, italų, japonų, khmerų, kinų, kinų (supaprastinta), kiribatų, korėjiečių, kroatų, latvių, lenkų, lietuvių, malagasių, maršaliečių, mongolų, norvegų, olandų, portugalų, prancūzų, rumunų, rusų, samoa, slovėnų, suomių, suahelių, švedų, tagalų, taitiečių, tajų, tonga, ukrainiečių, urdų, vengrų, vietnamiečių ir vokiečių kalbomis. (Skirtingomis kalbomis žurnalas leidžiamas skirtingu periodiškumu.)
© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos. Išspausdinta Jungtinėse Amerikos Valstijose.
Informacija apie autorių teises: jei nenurodyta kitaip, asmenys gali kopijuoti medžiagą iš „Liahonos“ savo asmeniniam, nekomerciniam naudojimui (įskaitant Bažnyčios pašaukimus). Ši teisė gali būti atšaukta bet kuriuo metu. Vaizdinė medžiaga negali būti kopijuojama, jei nėra nurodyta kitaip šalia meno kūrinio. Autorių teisių klausimais galite kreiptis adresu: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; arba el. paštu: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.
For Readers in the United States and Canada: April 2018 Vol. 20 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Lithuanian (ISSN 1521-477X) is published two times a year (April and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $2.00 per year; Canada, $2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

DAUGIAU INTERNETE

Šį žurnalą skaitykite ir straipsnius jam siųskite adresu **liahona.lds.org.**

Įkvepiančių ir dalijimuisi tinkamų žinučių (anglų, portugalų ir ispanų kalbomis) rasite adresu **facebook.com/liahona.**

Atsiliepimus siųskite el. pašto adresu **liahona@ldschurch.org.**

Prenumeruokitės adresu **store.lds.org.** Arba apsilankykite paskirstymo centre, paprašykite apylinkės vadovų arba paskambinkite nemokamu numeriu (JAV ir Kanadoje) 1-800-537-5971.

PIKTOGRAMOS IŠ GETTY IMAGES

ŠIO NUMERIO TEMOS

Skaičiai nurodo pirmąjį straipsnio puslapį.

Apmokėjimas, *10, 12, 80*
Atgaila, *70*
Atsimetimas, *54, 58*
Auka, *12, 44*
Bažnyčios istorija, *26, 54, 66*
Bažnyčios vadovai, *4*
Dangiškasis Tėvas, *12, 46, 52, 66, 74, 80*
Dešimtinė, *66, 69*
Džozefas Smitas, *26, 54, 58, 66*
Gerumas, *72*
Įkvėpimas, *40, 42*
Jėzus Kristus, *10, 12, 18, 62, 66, 68, 79, 80*
Karas, *52*
Krikštas, *75*
Laimė, *46*
Liudijimas, *12, 62*
Malda, *26, 52, 54, 74*
Mirtis, *10, 12, 26, 43, 80*
Mormono Knyga, *26, 54, 66*
Pavyzdys, *72, 76*
Prisikėlimas, *10, 12, 80*
Raštai, *41, 52, 62, 76*
Religija, *32*
Sandoros, *4*
Santuoka, *50*
Sąžiningumas, *70*
Socialinė medija, *18*
Sugrąžinimas, *26, 54, 58, 66*
Šventyklos, *40, 75*
Šventoji Dvasia, *8, 42, 52, 66, 72*
Technika, *18*
Tikėjimas, *46, 50, 52, 68*
Velykos, *10, 12, 80*

Prezidentas
Raselas M. Nelsonas

Mums drauge žengiant į priekį

Redaktoriaus pastaba. Tai prezidento Raselo M. Nelsono, 17-ojo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidento mintys, išsakytos 2018 m. sausio 14 d. per tiesioginę transliaciją iš Solt Leik Sičio Šventyklos priestato. Jis pageidavo, kad jo žodžius išspausdintume šiame numeryje.

Brangūs broliai ir seserys, galimybę šį rytą būti su jumis priimu nuolankia širdimi. Prieš keturias dienas anapilin palydėjome didį žmogų, Dievo pranašą – prezidentą Tomą S. Monsoną. Žodžiais neįmanoma nusakyti jo gyvenimo reikšmės ir didingumo. Per amžius branginsiu mūsų draugystę ir esu dėkingas už tai, ko jis mane išmokė. Dabar turime žvelgti į priekį visiškai pasitikėdami mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi, kurio ši Bažnyčia.

Prieš dvi dienas visi šių dienų apaštalai susirinko aukštutiniame Solt Leik Sičio šventyklos aukšte. Jie vienbalsiai nutarė: pirma, perorganizuoti Pirmąją Prezidentūrą ir, antra, kad aš tarnausiu Bažnyčios prezidentu. Sunku žodžiais apsakyti ką jaučiau, kai mano broliai – broliai, kurie turi visus šio Evangelijos laikotarpio kunigystės raktus, sugrąžintus per pranašą Džozefą Smitą, – uždėjo rankas man ant galvos ir įšventino bei paskyrė būti Bažnyčios prezidentu. Tai buvo šventas ir nuolankumą skatinantis patyrimas.

Tuomet tapau įpareigotas įžvelgti, ką Viešpats paruošė būti mano patarėjais. Kaip įmanoma iš dvylikos apaštalų, kurių kiekvieną be galo myliu, išsirinkti tik du? Esu labai dėkingas Viešpačiui už tai, kad atsakė į mano nuoširdžias maldas. Nuoširdžiai dėkoju, kad prezidentas Dalinas Haris Ouksas ir prezidentas Henris Benjonas Airingas yra pasiryžę tarnauti drauge su manimi atitinkamai kaip pirmasis ir antrasis patarėjai. Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas grįžo į Dvylikos Apaštalų Kvorumą. Jis jau gavo svarbių paskyrimų, kuriems ypač tinka.

Reiškiu padėką jam ir prezidentui Airingui už tai, kad taip nuostabiai tarnavo prezidento Monsono patarėjais. Jie buvo be galo gabūs, atsidavę ir įkvėpti. Esame labai dėkingi už juos. Kiekvienas yra pasiruošęs tarnauti ten, kur yra reikalingiausias.

Kasmėnesinių Pirmosios Prezidentūros žinių daugiau nebus

Tai paskutinė Pirmosios Prezidentūros kas mėnesį publikuota žinia. Ateityje Pirmoji Prezidentūra svarbiais pranešimais dalysis pagal poreikį įvairiais Bažnyčios informacijos kanalais, įskaitant Bažnyčios spaudą ir LDS.org.

Kiekviena apaštališkos tarnystės diena yra mokymosi ir ruošimosi didesnei atsakomybei diena.

NUOTRAUKOJE PREZIDENTAS NELSONAS KALBA SOLT LEIK SIČIO TABERNAKULYJE (IŠ CHURCH HISTORY LIBRARY AND ARCHIVES).

Būdamas antras apaštalas pagal vyresniškumą, prezidentas Ouksas tampa Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentu. Kadangi jis pašauktas į Pirmąją Prezidentūrą, laikantis Bažnyčioje priimtos tvarkos, kitas pagal vyresniškumą yra prezidentas M. Raselas Balardas – jis tarnaus šio Kvorumo vykdomuoju prezidentu. Pirmoji Prezidentūra ranka rankon dirbs su Dvylika, kad suprastų Viešpaties valią ir padėtų Jo šventam darbui eiti į priekį.

Dėkojame už jūsų maldas. Jos buvo kalbamos visame pasaulyje. Tą rytą, kai mirė prezidentas Monsonas, meldėsi ir keturmetis berniukas vardu Bensonas. Pacituosiu ištraukas iš jo mamos laiško mano žmonai Vendei. Bensono maldos žodžiai: „Dangiškasis Tėve, ačiū, kad prezidentas Tomas S. Monsonas vėl galėjo pasimatyti su žmona. Ačiū už naują pranašą. Padėk jam būti drąsiam ir neišsigąsti dėl to, kad yra naujokas. Padėk jam augti sveikam ir stipriam. Padėk jam turėti galią, nes jis turi kunigystę. Ir padėk mums visuomet būti maloniems.“

Dėkoju Dievui už tokius vaikus ir už tėvus, kurie rimtai žiūri į savo pareigą teisiai ir kryptingai auklėti vaikus, – už kiekvieną tėvą ir motiną, mokytoją ir narį, kurio našta sunki ir kuris vis tiek noriai tarnauja. Kitaip sakant, esu nuoširdžiai dėkingas už kiekvieną jūsų.

Viešpats yra prie šturvalo

Mums drauge žengiant į priekį, kviečiu pamąstyti apie tai, kaip

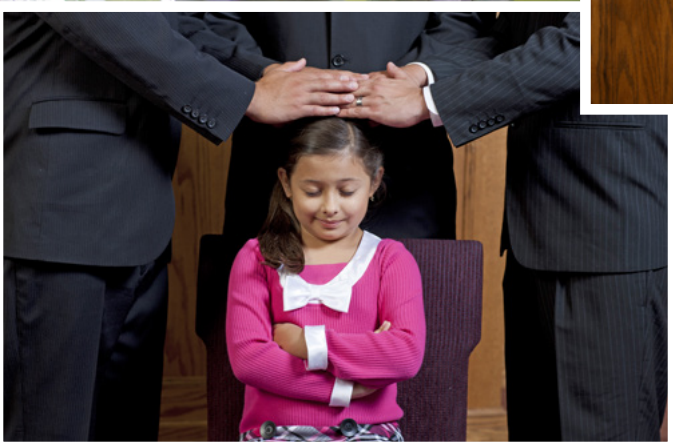

Likite sandoros kelyje. Jūsų įsipareigojimas sekti Viešpačiu sudarant su Juo sandoras ir jų laikymasis atvers duris visiems dvasiniams palaiminimams ir privilegijoms.

nepaprastai nuostabiai Viešpats vadovauja Savo Bažnyčiai. Mirus Bažnyčios prezidentui, ne paslaptis, kas kitas bus pašauktas tarnauti eidamas šias pareigas. Nėra nei rinkimų, nei rinkiminės kampanijos, tik rami dieviško plano tėkmė ir Paties Viešpaties nustatyta seka.

Kiekviena apaštališkos tarnystės diena yra mokymosi ir ruošimosi didesnei atsakomybei diena. Praeina dešimtmečiai, kol apaštalas pereina nuo jauniausiojo prie vyriausiojo kėdės šiame rate. Kol tai vyksta, jis semiasi patirties iš kiekvienos Bažnyčios darbo srities. Atlikdamas įvairius paskyrimus ir keliaudamas po pasaulį, jis taip pat gerai susipažįsta su žmonėmis, mokosi apie jų istorijas, kultūras, kalbas. Ši vadovavimo seka Bažnyčioje unikali. Nežinau nieko, kas būtų į tai panašu. Tai neturėtų mūsų stebinti, nes tai Viešpaties Bažnyčia. Jis nesidarbuoja taip, kaip žmogus.

Kai tarnavau Dvylikos Apaštalų Kvorume, man vadovavo penki prieš tai buvę Bažnyčios prezidentai. Stebėjau, kaip kiekvienas prezidentas gaudavo apreiškimus ir pagal juos veikdavo. Viešpats tiek anksčiau, tiek dabar vadovauja Savo pranašams ir juos įkvepia. Viešpats yra prie šturvalo. Mes buvome įšventinti būti Jo švento vardo liudytojais visame pasaulyje ir toliau sieksime žinoti Jo valią ir ją vykdyti.

Likite sandoros kelyje

Dabar kreipiuosi į kiekvieną Bažnyčios narį – likite sandoros kelyje. Jūsų įsipareigojimas sekti Viešpačiu sudarant

NUOTRAUKOJE MOTERIS PRIE JORDANO ŠVENTYKLOS, JUTOS VALST.; NUOTRAUKOJE JAUNOJI IR JAUNIKIS PRIE NIUPORT BIČO ŠVENTYKLOS, KALIFORNIJOS VALST.

su Juo sandoras ir jų laikymasis atvers duris visiems dvasiniams palaiminimams ir privilegijoms visiems vyrams, moterims ir vaikams.

Mes, naujoji Prezidentūra, norime pradėti galvodami apie galutinį tikslą. Štai kodėl šiandien kreipiamės į jus iš šventyklos. Galutinis tikslas yra kiekvienam siekti būti apdovanotam galia Viešpaties namuose, užantspauduotam su šeima, ištikimam šventykloje sudarytoms sandoroms, kurios leidžia gauti pačią didžiausią Dievo dovaną – amžinąjį gyvenimą. Šventyklos apeigos ir joje sudarytos sandoros yra gyvybiškai svarbios jūsų gyvenimui, jūsų santuokai ir šeimai, ir jūsų gebėjimui atsilaikyti prieš priešininką. Garbindami ir tarnaudami savo protėviams šventykloje būsite gausiau palaiminti asmeniniais apreiškimais ir ramybe ir sustiprinsite savo pasiryžimą likti sandoros kelyje.

Dabar, jei pasukote iš kelio, leiskite vilties kupina širdimi pakviesti jus grįžti. Nesvarbu, dėl ko nerimaujate ar su kuo grumiatės, jums yra vietos čia, Viešpaties Bažnyčioje. Tiek jūs, tiek dar negimusios kartos, būsite palaiminti dėl to, kad renkatės grįžti į sandoros kelią. Mūsų Dangiškasis Tėvas brangina Savo vaikus ir nori, kad kiekvienas grįžtume namo pas Jį. Pagrindinis Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios tikslas yra padėti kiekvienam iš mūsų grįžti namo.

Reiškiu jums savo didžiulę meilę – ši meilė augo metų metus jus lankant, kartu garbinant ir jums tarnaujant. Mūsų šventa pareiga eiti pas kiekvieną tautą, giminę, liežuvį ir liaudį ir padėti paruošti pasaulį antrajam Viešpaties atėjimui. Tai darysime pasitikėdami Viešpačiu Jėzumi Kristumi, žinodami, kad vadovauja Jis. Tai Jo darbas ir Jo Bažnyčia. Mes esame Jo tarnai.

Tvirtinu, kad esu atsidavęs Dievui, mūsų Amžinajam Tėvui, ir Jo Sūnui Jėzui Kristui. Juos pažįstu, myliu ir įsipareigoju Jiems ir jums tarnauti, kol būsiu gyvas. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen. ■

PINTINĖS IR STIKLAINIAI

Čijeko N. Okazaki

Ši nauja straipsnių serija jus supažindins su pasišventusiomis moterimis ir jų kalbomis, kurių ištraukos pateikiamos iš knygos *Prie sakyklos. 185-erių metų pastarųjų dienų šventųjų moterų kalbos* (2017).

Dievas mus apdovanojo gausiomis dovanomis, įvairove ir skirtumais, tačiau esminis dalykas yra tai, ką vieni apie kitus žinome, – visi esame Jo vaikai.

Mūsų, Bažnyčios narių, iššūkis yra toks: visi turime vieni iš kitų mokytis, kad vieni kitus pamiltume ir drauge augtume.

Evangelijos doktrinos yra nepakeičiamos. Jos yra būtinos, tačiau jų pakuotė gali skirtis. Leiskite pateikti paprastą pavyzdį apie skirtumą tarp Bažnyčios doktrinų ir kultūrinės pakuotės. Štai stiklainis su Jutos persikais, kuriuos viena Jutos namų šeimininkė paruošė, kad pamaitintų savo šeimą šaltuoju metų laiku. Namų šeimininkės Havajuose vaisių stiklainiuose nekonservuoja. Štai į tokias pintines vaisių savo šeimoms jos prisirenka tiek, kad užtektų kelioms dienoms. Šioje pintinėje yra mangas, bananas, ananasas ir papaja … jų pririnko viena polinezietė namų šeimininkė savo šeimai pamaitinti. Tenykščiame klimate vaisiai noksta ištisus metus.

Pintinė ir stiklainis – skirtingos taros, tačiau jų turinys yra tas pats: vaisiai šeimai. Ar stiklainis tinkamesnis už pintinę? Tinkami jie abu. Tai yra taros, kurios tenkina tam tikrus atitinkamos kultūros žmonių poreikius. Abi šios taros yra tinkamos vienam ir tam pačiam turiniui – vaisiams.

Taigi, o kas yra tie vaisiai? Paulius mums sakė: „Bet Dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas [ir] susivaldymas“ [Galatams 5:22–23]. Tiek Paramos bendrijos seserijoje, tiek kunigijos kvorumų brolijoje, tiek pagarbiame susirinkime priimant sakramentą Dvasios vaisius mus suvienija meile, džiaugsmu ir ramybe, ir nesvarbu, ar Paramos bendrija yra Taipėjuje ar Tongos Karalystėje, ar kunigijos kvorumai yra Montanoje ar Meksikoje, ar sakramento susirinkimas vyksta Fidžyje ar Filipinuose.

[…] Kai buvau pašaukta į visuotinę Paramos bendrijos prezidentūrą, prezidentas [Gordonas B.] Hinklis man davė tokį patarimą: „Į šią prezidentūrą įnešate šiokio tokio savitumo. Jus laikys atstove tų žmonių, kurie gyvena už Jungtinių Valstijų ir Kanados sienų. […] Jie jus laikys savo vienybės

APIE SESERĮ OKAZAKI

Čijeko Nišimura Okazaki (1926–2011) užaugo Havajuose, JAV, budistų šeimoje, kilusioje iš Japonijos. Prie Bažnyčios ji prisijungė būdama penkiolikos.

Jau tada sesuo Okazaki suprato savo etninės ir kultūrinės padėties sudėtingumą. Nerimaudama dėl visuomenės požiūrio į juos po to, kai japonų kariuomenė subombardavo Perl Harborą Havajuose, sesuo Okazaki su savo motina surinko ir sudegino viską, ką saugojo kaip Japonijos prisiminimą. Tada ji pažvelgė į veidrodį ir pagalvojo: „Aš pati juk net kojos nebuvau įkėlusi į Japoniją. Širdyje nesu japonė. Tačiau negaliu nuo savęs pabėgti. Mano akys, mano oda ir mano plaukai yra japonės.“[1]

Su rasizmu sesuo Okazaki susidurdavo visą savo gyvenimą. Netrukus po II-ojo pasaulinio karo, kai Jungtinėse Valstijose vis dar buvo gajus priešiškumas japonams, ji pradėjo mokyti. Trys motinos atsisakė leisti savo vaikus į jos pamokas. Tačiau sesuo Okazaki netrukus juos vis tiek palenkė į savo pusę.[2]

Sesuo Okazaki buvo pirmoji moteris, kuri tarnavo visose trijose moterų pagalbinių organizacijų valdybose: pirmiausia Merginų organizacijoje, paskui Pradinukų organizacijoje, o dar vėliau Paramos bendrijoje.[3]

Ši žinia – tai ištrauka iš jos 1996 metų balandžio visuotinėje konferencijoje pasakytos kalbos apie vienybę ir įvairovę.

su Bažnyčia pavyzdžiu.“ Jis mane palaimino, kad man kalbant žmonėms atsirištų mano liežuvis.[4]

[…] [Kalbėdama kituose kraštuose] galėjau jausti, ne tik kaip Dvasia mano žodžius neša į jų širdis, bet ir kaip „Dvasios vaisius“ man atgal atneša jų meilę, džiaugsmą ir tikėjimą. Galėjau jausti, kaip Dvasia mus vienija.

Broliai ir seserys, nesvarbu, ar jūsų vaisiai persikai ar papajos, ar juos atnešate stiklainiuose ar pintinėse, mes dėkojame už tai, kad juos duodate su meile. Tėve danguje, duok, kad būtume vieningi ir būtume Tavo.[5] To meldžiu mūsų Gelbėtojo, Jėzaus Kristaus, vardu, amen. ■

IŠNAŠOS

1. Chieko N. Okazaki, *Lighten Up!* (1993), 7.
2. Žr. Okazaki, *Lighten Up!,* 48–50; Gregory A. Prince, “‘There Is Always a Struggle’: An Interview with Chieko N. Okazaki,” *Dialogue: A Journal of Mormon Thought* 45, no. 1 (Spring 2012): 114–115.
3. “Obituary: Okazaki, Chieko,” *Deseret News,* Aug. 7, 2011.
4. Žr. Prince, “There Is Always a Struggle,” 121. Pašaukiant seserį Okazaki 1990 metais Gordonas B. Hinklis buvo pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje.
5. Žr. Doktrinos ir Sandorų 38:27.

SESERS OKAZAKI NUOTRAUKA, SPAUSDINAMA BAŽNYČIOS ISTORIJOS BIBLIOTEKAI SUTIKUS; KITI PAVEIKSLĖLIAI IŠ GETTY IMAGES

TAS ŠVIESUS SEKMADIENIO RYTAS

Vyresnysis Džozefas B. Virtlinas (1917–2008)
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Tą dieną prisikėlęs Viešpats sutraukė mirties pančius. Jis pakilo iš kapo ir šlovingai triumfuodamas pasirodė kaip visos žmonijos Gelbėtojas.

Mes žinome, kas yra prisikėlimas, – tai kūno susijungimas su dvasia į tobulą formą. […]

Ar galite tai įsivaizduoti? Patį gyvenimo gražumą? Niekada nesirgsime, niekada neskaudės, niekada nevargins ligos, kurios taip dažnai mus apninka šiame gyvenime?

Prisikėlimas yra mūsų, kaip krikščionių, tikėjimo šerdis. […]

Kai Gelbėtojas prisikėlė iš kapo – Jis padarė tai, ko niekas nebuvo padaręs. Jis sutraukė mirties pančius ne tik Sau, bet ir visiems kada nors gyvenusiems – teisiesiems ir neteisiesiems. […]

Kristus padarė šią dovaną prieinamą kiekvienam. Ir šiuo kilniu poelgiu Jis sušvelnino triuškinantį, nepakeliamą skausmą, graužiantį brangių mylimųjų netekusias sielas.

Įsivaizduoju, koks tamsus buvo penktadienis, kai Kristų iškėlė ant kryžiaus. […]

Žemė drebėjo ir buvo apgaubta tamsos. […]

Tie nelabi žmonės, kurie siekė Jo mirties, tuomet džiūgavo. […]

Tą dieną šventyklos uždanga perplyšo pusiau.

Marija Magdalietė ir Marija, Jėzaus motina, buvo skausmo ir nevilties palaužtos. […] Tas nuostabus Žmogus, kurį jos mylėjo ir gerbė, kabėjo ant kryžiaus negyvas.

[…] Palūžo ir apaštalai. Jėzus, jų Gelbėtojas, – ant vandens kadaise vaikščiojęs žmogus, kėlęs kitus iš mirties, dabar Pats buvo nelabų žmonių valioje. […]

Tai buvo tas penktadienis, kai nepakeliamas ir triuškinantis skausmas graužė sielas. […]

Aš galvoju, kad tas penktadienis buvo pats tamsiausias pasaulio istorijoje nuo pat jo pradžios.

[Bet] neviltis neišsilaikė, nes sekmadienį prisikėlęs Viešpats sutraukė mirties pančius. Jis pakilo iš kapo ir šlovingai triumfuodamas pasirodė kaip visos žmonijos Gelbėtojas.

Ir iš karto tos akys, kurios nepaliaujamai raudojo, nudžiūvo. Iš lūpų, kuždėjusių sielvarto ir širdgėlos kupinas maldas, pasipylė šlovinantys žodžiai. Nes Jėzus Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus, stovėjo priešais juos kaip […] įrodymas, kad mirtis tėra naujos ir nuostabios egzistencijos pradžia.

Kiekvienas iš mūsų sulauksime savojo penktadienio – tos dienos, kai, atrodo, dūžta pati Visata, ir mūsų pasaulio šukės lyg šiukšlės mėtosi visur aplink mus. […]

RABI, AUT. MAIKLAS MALMAS

Bet aš jums liudiju vardu To, kuris nugalėjo mirtį, – sekmadienis tikrai išauš. Pačioje mūsų liūdesio tamsoje išauš sekmadienis.

[…] Nepaisant mūsų širdgėlos. Sekmadienis tikrai išauš. Ar šiame, ar kitame gyvenime, sekmadienis tikrai išauš.

Aš liudiju jums, kad prisikėlimas nėra pasakėčia. Mums apie tai liudija tie, kurie asmeniškai Jį matė.

Tūkstančiai senojo ir naujojo pasaulių gyventojų savo akimis matė prisikėlusį Gelbėtoją. Jie lietė žaizdas Jo rankose, kojose ir šone. […]

Po prisikėlimo atsigavo mokiniai. Jie keliavo aplink pasaulį […] drąsiai skelbdami Jėzų Kristų, prisikėlusį gyvojo Dievo Sūnų.

Daugelis jų […] mirė kaip kankiniai, su liudijimu apie prisikėlusį Kristų savo lūpose.

Prisikėlimas pakeitė gyvenimus tų, kurie tai regėjo. Ar tai neturėtų pakeisti ir mūsų gyvenimų?

Mes visi prisikelsime iš kapo. […]

Dėl pasaulio Gelbėtojo gyvenimo ir amžinosios aukos mes ir vėl susijungsime su tais, kurie mums brangūs.

Tądien tikrai džiaugsimės dėl to, kad Mesijas viską nugalėjo tam, kad mes amžinai gyventume.

Dėl šventų apeigų, kurias sudarome šventose šventyklose, mūsų pasitraukimas iš šio trumpalaikio mirtingumo negali ilgam nutraukti ryšių, kurie buvo sutvirtinti amžinais saitais.

Aš iškilmingai liudiju, kad mirtis nėra egzistencijos pabaiga. […]

Supraskime ir gyvenkime dėkodami už tas neįkainojamas dovanas, kurios mums suteikiamos kaip mūsų mylinčio Dangiškojo Tėvo sūnums ir dukroms, ir už pažadą tos šviesios dienos, kai mes visi pergalingai prisikelsime iš kapo.

[…] Koks tamsus bebūtų penktadienis, sekmadienis tikrai išauš. ■

Iš kalbos, pasakytos 2006 m. spalio visuotinėje konferencijoje.

Paskutinė vieniša Gelbėtojo kelionė

Čakelė Vordlej
Bažnyčios žurnalai

Savo gyvenimo žemėje metu Gelbėtojas daug keliavo: keliavo iš Betliejaus į Egiptą kūdikystėje, 40 dienų keliavo po tyrus, keliavo į daugybę miestų, kaimų ir namų, kuriuose mokė, gydė ir laimino per visą Savo tarnystę, ir dar daug kur kitur. Tačiau vieną kelionę Gelbėtojas turėjo nukeliauti vienas, nes ją ištverti galėjo tik Jis pats.

O MANO TĖVE, AUT. SAIMONAS DIUVIS

„Velykų sekmadienį švenčiame labiausiai lauktą ir šlovingiausią įvykį pasaulio istorijoje.

Ta diena pakeitė viską.

Tą dieną pasikeitė mano gyvenimas.

Pasikeitė jūsų gyvenimas.

Pasikeitė visų Dievo vaikų likimas.“

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, Dievo šviesos viltis, *2013 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.*

ECCE HOMO, AUT. LUISAS ROJERIS, NYDERLANDŲ MUZIEJUS AMSTERDAME

Nepalyginamas kentėjimas

„Iki galo nesuvokiame svarbos to, ką Getsemanėje padarė Kristus.

Žinome, kad, iki dugno geriant Tėvo įduotą karčią taurę, iš visų porų Jam pradėjo sunktis dideli kraujo lašai.

Žinome, kad kūnu ir dvasia Jis iškentė tiek, kiek neįmanoma iškęsti žmogui, nebent tai būtų myriop.

Žinome, kad kažkokiu mums nesuprantamu būdu Jo kančia patenkino teisingumo reikalavimus, iš nuodėmės skausmų ir bausmių išpirko mūsų atgailaujančias sielas ir tikintiems Jo šventą vardą išrūpino malonę.

Žinome, kad Jis gulėjo paslikas ant žemės, nes nesibaigiančios naštos agonija vertė Jį drebėti iš skausmo ir kėlė norą negerti tos karčios taurės.“

Vyresnysis Briusas R. Makonkis (1915–1985) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, “The Purifying Power of Gethsemane,” *Ensign,* May 1985, 9.

Kaip pritaikyti sau. Nors ne visada tai suvoksime, tačiau Apmokėjimo metu Gelbėtojas iškentė visas skausmo rūšis. Jis pažino visus fizinius skausmus – nuo lūžusio kaulo iki pačios sunkiausios chroniškos ligos. Jis jautė tamsą ir beviltiškumą tokių protinių negalių, kaip depresija, nerimas, priklausomybė, vienatvė ir sielvartas. Galiausiai Jis jautė visokias dvasines žaizdas, nes ant Savęs paėmė visos žmonijos nuodėmes.

Vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė: „Silpnumo akimirką galime sušukti: „Niekas nežino, kaip jaučiuosi. Niekas nesupranta.“ Bet Dievo Sūnus tobulai žino ir supranta, nes Jis patyrė ir pernešė kiekvieno mūsų naštas“ (Lengvai neškime savo naštas, *2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga*).

Jis buvo Vienintelis Galįs

„Tai, ką Jis padarė, gali padaryti tik Dievybės narys. Būdamas Tėvo Viengimis Sūnus kūne Jėzus paveldėjo dieviškas savybes. Jis buvo vienintelis žemėje gimęs asmuo, galėjęs atlikti šį reikšmingiausią ir dieviškiausią veiksmą. Būdamas vienintelis žemėje gyvenęs Žmogus be nuodėmės, Jis nebuvo pajungtas dvasinei mirčiai. Dėl Savo dieviškumo Jis taip pat turėjo galią įveikti fizinę mirtį. Tokiu būdu Jis už mus padarė tai, ko negalime padaryti patys. Jis nutraukė šaltus mirties pančius. Jis taip pat mums parūpino pačią didžiausią ir šviesiausią Šventosios Dvasios dovanos paguodą.“

President James E. Faust (1920–2007), Second Counselor in the First Presidency, “The Atonement: Our Greatest Hope,” *Liahona,* Jan. 2002, 20.

Kaip pritaikyti sau. Per Apmokėjimą Gelbėtojas atlaisvino mirties pančius ir visus mus išpirko iš mūsų nuodėmių tam, kad kiekvienas asmuo galėtų turėti amžinąjį gyvenimą. Jis vienintelis galėjo atlikti tokią gąsdinančią ir neįmanomą užduotį. Susidūrus su rimtu iššūkiu, mus gali paguosti žinia, kad Gelbėtojas tikrai gali neįmanoma paversti įmanomu.

Jis neapsigręžė

„Ant Kalvarija vadinamos kalvos, stebint padėti negalintiems pasekėjams, Jo sužeistas kūnas buvo prikaltas prie kryžiaus. Iš Jo be pasigailėjimo tyčiojosi, keikė ir juokėsi. […]

Bėgo agonijos persmelktos valandos, o Jo gyvybė blėso. Iš jo sukepusių lūpų išėjo šie žodžiai: „Tėve, į Tavo rankas pavedu savo dvasią. Ir tai pasakęs atidavė dvasią.“ […]

Paskutinę minutę Mokytojas galėjo apsigręžti. Bet Jis to nepadarė. Jis nusileido žemiau visko, kad visus išgelbėtų. Jo negyvas kūnas buvo skubiai, bet švelniai paguldytas į svetimą kapą.“

Prezidentas Tomas S. Monsonas (1927–2018), Jis prisikėlė, *2010 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga*.

Kaip pritaikyti sau. Nors kentė kankinantį skausmą, vienatvę ir neviltį, tačiau Savo žemišką kelionę Gelbėtojas ištvėrė ir užbaigė maloningai – Jis savo Tėvo net paprašė atleisti tiems, kurie Jį nukryžiavo. Dėl Jo tobulo pavyzdžio savuosius išbandymus ir sunkumus galime priimti maloningai, o Jo padedami taip pat galime ištverti iki galo.

KALVARIJOS PROCESIJA, AUT. BERNARDAS KAVALIŪNAS, KRAIŠLERIO MENO MUZIEJUS

PALAIDOJIMAS, AUT. KARLAS HEINRICHAS BLOKAS

Daugybė Jo Prisikėlimo liudytojų

„Tikiu daugybės žmonių liudijimu apie Gelbėtojo Prisikėlimą. Jų patyrimai ir liudijimai surašyti Naujajame Testamente, tarp jų Petro, jo draugų iš Dvylikos ir brangiosios, tyrosios Marijos iš Magdalos. Tikėsiu liudijimais, užrašytais Mormono Knygoje, tarp jų apaštalo Nefio ir bevardės minios Dosniojoje žemėje. Tikėsiu ir Džozefo Smito bei Sidnio Rigdono liudijimu, jie be daugybės kitų liudijimų yra išsakę didingiausią šio Evangelijos laikotarpio liudijimą, „kad Jis gyvena! Nes mes jį matėme“. Matant Jo visa reginčiai akiai liudiju, kad Jėzus iš Nazareto yra prisikėlęs Išpirkėjas, ir liudiju apie visa, kas kyla iš Jo Prisikėlimo *fakto*. Te šis liudijimas jus patikina ir guodžia.“

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, Jėzaus Kristaus Prisikėlimas, *2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga*.

Kaip pritaikyti sau. Nors mes patys asmeniškai nematėme prisikėlusio ir ištobulinto Išpirkėjo kūno, tačiau šiandien vis tiek galime būti Jo liudininkai. Jis gali visuomet būti mūsų gyvenimo dėmesio centras, nesvarbu, kada ir kur mes esame. Kaskart tarnaudami kitiems ir atiduodami savo širdį ir rankas; visiems rodydami gerumą, maloningumą ir pagarbą; gindami tiesą ir dalydamiesi savo liudijimu apie Evangeliją, mes tampame tikraisiais Jėzaus Kristaus liudininkais.

Mums nereikia eiti vieniems

„Viena didžiausių paguodų, kurias teikia šis Velykų metas, yra ta, kad dėl šio ilgo ir vienišo Jėzaus nueito kelio *mums* to nereikia daryti. Jo vieniša kelionė laimėjo daug bendražygių mūsų mažoje ano kelio versijoje: gailestingą mūsų Dangiškojo Tėvo rūpestį, nuolatinę Jo Mylimojo Sūnaus draugystę, tobulą Šventosios Dvasios dovaną, dangaus angelus, šeimos narius abiejose uždangos pusėse, pranašus bei apaštalus, mokytojus, vadovus, draugus. Visi jie ir kiti buvo duoti kaip mūsų mirtingos kelionės bendražygiai vien dėl Jėzaus Kristaus Apmokėjimo ir Jo Evangelijos Sugrąžinimo. Iš Kalvarijos viršūnės buvo išgarsinta tiesa, kad niekada nebūsime palikti vieni ir be pagalbos, net jei kartais mums atrodytų, kad esame vieniši. […]

Stovėkime šalia Jėzaus Kristaus „visada ir visame, ir visur, kur [bebūtume], net iki mirties“, nes tikrai taip Jis stovėjo dėl mūsų, net iki mirties, ir turėjo stovėti visiškai vienas.“

Vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, Nė vienas nebuvo su Juo, *2009 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga*.

Kaip pritaikyti sau. Per šias Velykas atminkime paskutinę ir vienišą Gelbėtojo kelionę. Jis paaukojo viską ką turėjo dėl to, kad jūs ir kiekvienas asmuo žemėje galėtų tapti švarus ir turėti amžinąjį gyvenimą. Mokykitės iš Jo tobulo pavyzdžio. Tebūna Jis jūsų mintyse ir jūsų širdyje. Visada prisiminkite, kad niekada nesate vieniši. Kadangi Savo paskutinę kelionę Jis ištvėrė būdamas visiškai vienas, Jis niekada jūsų neapleis. Jo meilė jums yra beribė ir nekintanti, o jums tęsiant savo pačių kelionę Jis yra pasiruošęs jums teikti ramybę, paguodą ir viltį. Jo Apmokėjimo dovana yra amžina, ir ji duota jums. ■

Pažiūrėkite, kaip Pascha mums padeda suprasti Velykas: **lds.org/go/41817.**

PAVEIKSLO *VAIKŠČIOK SU MANIMI* FRAGMENTAS, AUT. GREGAS OLSENAS, NEKOPIJUOTI

MOTERIE, KO VERKI?, AUT. MARKAS R. PAGAS

Vyresnysis Garis E. Styvensonas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Dalykimės „PAŽINIMU APIE GELBĖTOJĄ“

Mes skelbiame taikos žinią, o jūs esate ją skelbiantys pasiuntiniai. Tai galite daryti naujais ir įdomiais technikos kanalais.

Mes esame Jėzaus Kristaus Bažnyčia, įsteigta pastarosiomis dienomis. Kaip ir savo senovės mokiniams, pastarosiomis dienomis Viešpats mums davė nurodymą: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“ (Morkaus 16:15).

Senovės pranašas Nefis glaustai apibendrino šią misiją, žinią ir jų tikslą: „Ir mes kalbame apie Kristų, mes džiūgaujame Kristumi, mes pamokslaujame apie Kristų, mes pranašaujame apie Kristų, ir mes rašome sulig savo pranašystėmis, kad mūsų vaikai žinotų, į kokį šaltinį jie gali žvelgti savo nuodėmių atleidimo“ (2 Nefio 25:26).

Mozijo knygoje skaitome, kaip Mormono Knygos senovės pranašas karalius Benjaminas sukvietė savo liaudį iš visos šalies prie šventyklos ir ją mokė iš ten pastatyto bokšto. Mokydamas jis taip pat jiems pranašavo apie mūsų dienas: „Ir be to, sakau jums, kad ateis laikas, kada pažinimas apie Gelbėtoją pasklis kiekvienoje tautoje, giminėje, liežuvyje ir liaudyje“ (Mozijo 3:20).

FOTOGRAFIJA IŠ GETTY IMAGES; *KRISTAUS ATVAIZDAS*, AUT. HAINRIKAS HOFMANAS

1830

Išspausdinta ***5000*** *Mormono Knygos egzempliorių*

1850

1870

1890

Muzika ir Žodis *transliacijas pradėjo* **1929** *metais ir netrukus transliuos* ***5000****-ąją laidą.*

1950

1974

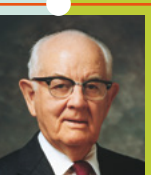

2010

Šiandien išspausdinta ***175 MILIJONAI*** *Mormono Knygos egzempliorių*

2030

„Pažinimas apie Gelbėtoją“

Viena iš vertingiausių mūsų šeimose brangintinų ir kitiems teiktinų dovanų yra „pažinimas apie Gelbėtoją“, arba Jėzų Kristų.

Kartu su laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpio atsivėrimu žmonija tapo apšviesta ir užplūdo pažangios technologijos. Prasidėjo pramonės amžius, o kartu ėmė vystytis ir komunikacijos priemonės, leidusios pildytis karaliaus Benjamino pranašystei.

Būdamas Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys, pašauktas būti ypatinguoju Kristaus vardo liudytoju visame pasaulyje (žr. DS 107:23), bei turėdamas konkrečius Viešųjų ryšių ir komunikacijos tarnybos komiteto pavedimus, aš galiu susikoncentruoti į šios pranašystės pildymą – kad „pažinimas apie Gelbėtoją“ sklistų po visą pasaulį per pačias naujausias mums pasiekiamas technologijas.

„Kiekvienoje tautoje, giminėje, liežuvyje ir liaudyje“

Žvelgiant istoriškai, spaudos vystymasis bei radijo ir TV atradimas Sugrąžinimo žiniai leido sklisti po visą pasaulį. Galime rasti įvairių pavyzdžių, o kai kuriuos net atsimename.

„Palydovai yra tik pradžia to, kas ateityje laukia pasaulinių transliacijų. […] Tikiu, kad Viešpats nekantrauja į mūsų rankas atiduoti tokius išradimus, apie kuriuos mes, neišmanantys šių sričių žmonės, net nebuvome pamanę.“
Prezidentas Spenseris V. Kimbolas

Praėjus 10 metų nuo Pirmojo regėjimo ir likus mėnesiui iki Bažnyčios suorganizavimo buvo išspausdinta 5000 Mormono Knygos egzempliorių. O nuo tada iki dabar išspausdinta daugiau nei 175 milijonai egzempliorių.

Bet kurį sekmadienio rytą jūs galite klausytis arba žiūrėti *Muzikos ir Žodžio* transliaciją. Ši laida netrukus minės savo 5000-ąją transliaciją. Pirmoji transliacija vyko tiesioginiame eteryje per radiją 1929 metais. Pirmoji visuotinės konferencijos transliacija per televiziją įvyko 1949 metais.

Įdomu tai, kad 1966 metais prezidentas Deividas O. Makėjus (1873–1970) ėmė kalbėti apie būsimus dalykus: „Dabartiniai atradimai turi tokį galingą potencialą žmoniją laiminti ar sunaikinti, kad žmogui atitekusi pareiga juos sukontroliuoti yra viena gigantiškiausių žmogaus rankoms patikėtų pareigų. […] Šis amžius yra kupinas neribotų pavojų, o taip pat ir neapsakomų galimybių.“[1]

1974 metais prezidentas Spenseris V. Kimbolas (1895–1985) taip regėjo būsimas dienas: „Pasaulį Viešpats palaimino daugybe […] kosminių palydovų. Jie iškelti aukštai į dangų ir transliuoja įvairius signalus beveik į visus žemės paviršiaus kampelius. […] Esu tikras, kad šie palydovai yra tik pradžia to, kas ateityje laukia pasaulinių transliacijų. […] Tikiu, kad Viešpats nekantrauja į mūsų rankas atiduoti tokius išradimus, apie kuriuos mes, neišmanantys šių sričių žmonės, net nebuvome pamanę.“[2]

Vykstant technologinei komunikacijų ir medijų pažangai, ypač paspartėjusiai atsiradus internetui, rodos, kad dabar savo gyvenime stebime tiesioginį karaliaus Benjamino, prezidento Makėjaus ir prezidento Kimbolo pranašysčių išsipildymą.

Šių technologijų įsisavinimas aiškiai matomas ir statant Viešpaties karalystę žemėje. Norėčiau su jumis pasidalyti keliais pavyzdžiais.

PAVEIKSLĖLIS IŠ GETTY IMAGES

LDS.org ir Mormon.org

1996 metais Bažnyčia oficialiai pradėjo internetą naudoti kaip žinių perdavimo ir komunikavimo priemonę. Nuo tada buvo sukurta apytiksliai 260 Bažnyčios finansuojamų tinklalapių, įskaitant svetaines beveik visose šalyse, kuriose gyvena Bažnyčios nariai, ir tos svetainės yra vietinėmis kalbomis.

Pasidalysiu dviem žinomais šių tinklalapių pavyzdžiais. Pirmasis yra LDS.org tinklalapis, įkurtas 1996 metais. Jame dabar per metus apsilanko daugiau nei 24 milijonai naujų lankytojų, o kas savaitę apsilanko daugiau nei 1 milijonas lankytojų. Nemažai narių čia randa įvairios mokomosios ir praėjusių visuotinių konferencijų medžiagos. Antrasis yra Mormon.org – tai tinklalapis, skirtas su Evangelija supažindinti tuos savo kaimynus ir draugus, kurie nėra Bažnyčios nariai. Šioje svetainėje per metus apsilanko daugiau nei 16 milijonų unikalių lankytojų.

Mobiliosios programos

Žinoma, technologijos vystosi nutrūktgalvišku tempu, tad norint neatsilikti reikia pastangų ir išteklių. Išradus išmaniuosius telefonus atsirado galia delne laikomu prietaisu valdyti ir pasiekti milžiniškus duomenų kiekius. Nemažai tokių duomenų yra perduodama mobiliųjų programų, arba „apsų“, forma. Pirmoji Bažnyčios finansuojama mobilioji programa buvo išleista 2007 metais.

Daug pavyzdžių byloja apie mobiliųjų programų naudojimo naudą mums skleidžiant „pažinimą apie Gelbėtoją“. Nekalbėsiu apie tai, koks turinys jums yra sparčiai pasiekiamas gausybėje mobiliųjų programų, tačiau štai keli jums pažįstamų tokių mobiliųjų programų pavyzdžiai:

- Evangelijos biblioteka
- Mormon Channel
- PDŠ įrankiai
- PDŠ muzika
- Family Tree

Šias programas kas savaitę milijonus kartų naudoja milijonai žmonių.

Socialinė medija

Pagal apibrėžimą socialinės medijos yra tokios kompiuterinės technologijos, kurios virtualiose bendruomenėse ir tinkluose žmonėms ir organizacijoms leidžia matyti, kurti ir dalytis informacija, idėjomis ir kitomis saviraiškos formomis.

Nuo 2010 metų Bažnyčia pradėjo rimtai įsisavinti socialinių medijų naudojimą, kad skleistų „pažinimą apie Gelbėtoją“. Tai greita ir dinamiška skaitmeninė terpė. Jų pokyčių greitis yra beveik nesulyginamas.

Vienas pastebimas socialinių medijų bruožas yra tas, kad vos spėjus susipažinti ir apsiprasti su viena iš jų, pasirodo naujesnė, didesnė, „kietesnė“ ar geresnė.

Trumpai apibūdinsiu penkias socialinių medijų platformas, kurias Bažnyčia naudoja kaip komunikacijos kanalus:

1. „Facebook`as“ pasaulyje turi daugiau nei 2 milijardus naudotojų. Čia naudotojai kuria savo asmeninį draugų internete socialinį tinklą.

2. „Instagram`as“ yra socialinė svetainė, kurioje dalijamasi nuotraukomis ir filmukais.

3. „Pinterest`as“ yra panašus į virtualią skelbimų lentą. Čia įvairūs atvaizdai ir paveikslėliai, vadinami

Išradus išmaniuosius telefonus atsirado galia delne laikomu prietaisu valdyti ir pasiekti milžiniškus duomenų kiekius.

2016 m. rugpjūtį prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas į „Instagram`ą“ įkėlė filmuką, kuriame jis savo anūką Eriką mokė Evangelijos principų iš – turbūt jau atspėjote – lėktuvo pilotų kabinos!

„pinais“, prisegami prie lentos. Tai gali būti įkvepiančios frazės ar paveikslėliai.

4. „Twitter`is“ yra socialinis tinklas, kuris naudotojams leidžia siųsti ir skaityti trumpas žinutes, susidedančias iš ne daugiau kaip 280 rašmenų, vadinamas „tvytais“.

5. „Snapchat`e“ dalijamasi nuotraukomis arba filmukais, kurie išnyksta iš karto arba per 24 valandas.

Kaip organizacija, šiomis socialinių medijų svetainėmis mes naudojamės galingu būdu.

„FACEBOOK`AS“

Galbūt pamenate jautrią konferencijos kalbą apie depresiją, kurią vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pasakė prieš kelerius metus.[3] Pagal tą kalbą buvo sukurtas filmukas, kurį vien „Facebook`e“ peržiūrėjo daugiau nei 2 milijonai žmonių, buvo paspausta daug tūkstančių „patinka“, „dalintis“ ir parašyta daug pozityvių komentarų.[4]

„INSTAGRAM`AS“

2016 m. rugpjūtį prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas į „Instagram`ą“ įkėlė filmuką, kuriame jis savo anūką Eriką mokė Evangelijos principų iš – turbūt jau atspėjote – lėktuvo pilotų kabinos![5] Prezidento Uchtdorfo filmukas „Instagram`e“ patiko tūkstančiams žmonių ir sulaukė tūkstančių pozityvių komentarų.

2017 m. lapkričio mėn. Bažnyčia savo „Instagram‘o“ paskyroje paskelbė vaizdo įrašą, kuriame vyresnysis Dalinas H. Ouksas ir vyresnysis Raselas M. Balardas atsako į merginų klausimus dėl seserų tarnavimo misijoje. Šis įrašas buvo peržiūrėtas daugiau nei 112 tūkstančių kartų.

„PINTEREST`AS“

„Pinterest`e“ žmogus gali rasti šimtus „pinų“ iš LDS.org ir dar daugiau iš pavienių narių, kurie nori įkvėpti kitus.

Pavyzdžiui, nemažai žmonių dalijasi tiek esamų, tiek buvusių pranašų žodžiais. Vienaame tokiame „pine“ yra prezidento Tomo S. Monsono pamokymas: „Gyvenime daug kas priklauso nuo mūsų požiūrio.“[6]

„TWITTER`IS“

„Tvytas“, kuriuo vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pasidalijo praėjusių metų Velykų rytą, buvo peržiūrėtas 210 tūkstančių kartų. Vyresnysis Bednaris parodė, kad trumpa paprasta žinutė „Jo čia nėra! Jis prisikėlė“ (Mato 28:6) gali turėti stiprų ir ilgalaikį poveikį.

„SNAPCHAT`AS“

Ir galiausiai, neseniai „Snapchat`e“ buvo pasidalyta paveikslėliais su prezidento Monsono žodžiais iš Pirmosios Prezidentūros žinios.

Susijusios rizikos

Taigi, išgyrus visas šių naujų technologijų gerąsias savybes ir pademonstravus jų tinkamą naudojimą, manau, naudinga aptarti kelias su jomis susijusias rizikas.

Visi turime atkreipti dėmesį į tai, kiek laiko praleidžiame socialinėse medijose arba

naudodami mobiliąsias programas. Socialinių medijų naudojimas taip pat siejamas su rizika vis rečiau bendrauti veidas į veidą, o tai gali slopinti daugumos mūsų jaunuolių socialinių įgūdžių vystymą.

Su netinkamu turiniu susijęs pavojus yra tikrai neperdėtas. Visuomenėje plinta priklausomybės nuo pornografijos epidemija, kuri negatyviai veikia ir net pavergia Bažnyčios narius ir šeimas.

Galiausiai užsiminsiu apie dar dvi viena su kita susijusias rizikas, į kurių tinklus patenka beveik visi, įskaitant jaunas merginas ir šio tūkstantmečio mamas bei žmonas. Šias dvi rizikas aš vadinu „idealizuojama realybe“ bei „žalojančiu lyginimu“. Manau, kad šias dvi rizikas geriausiai pailiustruos keli pavyzdžiai.

Kalbant apskritai, socialinėse medijose skelbiamos nuotraukos turi tendenciją gyvenimą vaizduoti pačiu gražiausiu ir dažnai net nerealistišku būdu. Tokiose nuotraukose dažnai vaizduojami gražūs namų interjerai, žavios poilsiavietės ir įmantrūs patiekalai. Pavojinga, žinoma, yra tai, kad daugelis žmonių nusivilia negalėdami prilygti šiai idealizuotai virtualiai realybei.

Įkvėpta iš blynų padaryto gimtadienio torto „pino“, mano dukterėčia neseniai įkėlė savo bandymo iškepti panašų tortą rezultatą. Nenorėdama sukurti nepelnyto spaudimo, ji nusprendė įkvėpti kitus įkeldama savo „pinterest`o nesėkmę“ (žr. blynų tortų nuotraukas).

Tikiuosi, galime išmokti dažniau pasijuokti ir mažiau nusiminti pamatę nuotraukas, vaizduojančias galbūt idealizuotą ribotą tikrovę ir pernelyg dažnai skatinančias pradėti lyginti save su kitais.

Akivaizdu, kad tai ne tik mūsų laikų ženklas, bet, vertinant pagal Pauliaus žodžius, panašiai buvo ir praeityje: „Juk jie, matuodami save […] ir lygindami save su savimi, elgiasi neprotingai“ (2 Korintiečiams 10:12).

Vyresnysis Dž. Devnas Kornišas iš Septyniasdešimties neseniai irgi davė tokį savalaikį patarimą: „Varžydamiesi ir lygindami mes be reikalo save kankiname. Mes klaidingai vertiname save pagal *tai*, ką turime ar neturime, ir pagal *kitų nuomones*. Jei jau reikia lyginti, tai lyginkime tai, kokie buvome anksčiau, su tuo, kokie esame dabar, ir netgi – kokie norime būti ateityje.“[7]

Leiskite pasidalyti viena mūsų šeimos paslaptimi, slypinčia šioje prieš keliolika metų, kai dar nebuvo socialinių medijų, darytoje šeimos nuotraukoje (žr. kitą puslapį). Jei ji būtų daryta šiandien, tai ja greičiausiai būtų pasidalyta kaip nuotrauka su keturių derančių spalvų drabužiais apsirengusių mielų, neišdykaujančių berniukų šeima, besimėgaujančia galimybe kartu nusifotografuoti kaip harmoninga šeima. Ar norėtumėte išgirsti tikrąją istoriją?

Vis dar prisimenu, kaip man paskambino žmona. „Gari, kur esi? Mes pas fotografą kiemo studijoje. Visi esame pasiruošę fotografuotis. Nebuvo

Daugelis žmonių nusivilia negalėdami prilygti idealizuotai virtualiai realybei.

Idealizuojama realybė

Žalojantis lyginimas

lengva įkalbėti berniukus pasipuošti, apsirengti derančiais drabužiais ir būti pasiruošusius. Ar tu jau netoli?“

Aš, tiesą pasakius, buvau pamiršęs ir dar net neišėjęs iš savo kabineto! Vėlavau pusę valandos ir be manęs ten reikalai ne visai gerai klostėsi – balansavo ant chaoso ribos.

Kas nutiko? Mano vyresnysis sūnus lakstydamas po kiemą surado obelį, tad prisirinkęs obuolių ėmė juos mėtyti į kitus berniukus. Jis obuoliu pataikė mūsų trečiajam sūnui į nugarą ir šis parkritęs ėmė verkti.

Kol visa tai vyko, mano antras sūnus atsisėdo ir jo kelnių klešnės šiek tiek pasikėlė. Kiti vaikai pamatė jį mūvint sportines, o ne bažnytines kojines, kurias jam buvo padėjusi užsimauti mama. Ji paklausė: „Kodėl nemūvi bažnytinių kojinių?“

Jis atsakė: „Man jos nepatinka. Jos šiurkščios.“

Kol ji kalbėjosi su juo, mūsų dvimetis sūnus lakstydamas po kiemą už kažko užkliuvo, parkrito ir iš nosies pasipylė kraujas. Kraujas ėmė bėgti ant jo balto golfo ir jį ištepė. Būtent tada pasirodžiau aš. Vienintelis būdas išgelbėti nuotrauką buvo užvilkti golfą išvirkščią atbulai, kad fotoaparatas nematytų kraujo dėmių.

Paaiškėjo, kad kol vyresnysis sūnus lakstė mėtydamas obuolius, jis irgi parkrito ir į žolę smarkiai išsitepė kelį. Taigi šioje nuotraukoje jis ranką taip laiko tyčia, kad uždengtų žolės dėmes.

O kaip mūsų trečiasis sūnus? Ką gi, turėjome laukti 20 minučių, kad jo akys nebūtų tokios raudonos nuo ašarų.

Ir, suprantama, kraujo dėmės yra mūsų jaunėlio megztuko užpakalinėje pusėje.

Mūsų antrasis sūnus šioje nuotraukoje rankomis specialiai pridengė savo baltas sportines kojines, kad viskas derėtų.

O aš papuoliau į nemalonę, nes visa tai įvyko dėl mano vėlavimo.

Taigi, jei žiūrite į šią gražią mūsų šeimos nuotrauką ir raudate: „Kodėl mums taip nepavyksta, kodėl negalime turėti tokios išvaizdžios šeimos kaip ši?“, – dabar visi geriau suprantate!

Socialinės medijos ir misionieriškas darbas

Kaip matote, turime žinoti šiuos pavojus ir rizikas, įskaitant idealizuotą realybę ir žalojantį lyginimą. Pasaulis įprastai nebūna toks šviesus, koks matomas socialinėse medijose. Tačiau per šias komunikacijos platformas yra ir bus perduodama daug gerų dalykų.

2017 m. Misionierių departamentas paruošė naujus praktinius pasiūlymus, kaip socialines medijas panaudoti dirbant misionierišką darbą. Gausybę mums prieinamų skaitmeninių išteklių galima panaudoti galingais, nesudėtingais ir labai efektyviais būdais.

Technologijas galima panaudoti galybe tinkamų ir įkvėptų būdų. Turėtume kaip įmanydami stengtis savo augančią kartą mokyti teisiai naudoti technologijas ir įspėti bei užkirsti kelią

neteisiam naudojimui bei su tuo susijusiems pavojams. Tai mums turėtų padėti užtikrinti, kad su technologijomis siejamos rizikos būtų mažesnės nei jų teikiama nauda.

„Kokie mieli tie pasiuntiniai“

Kai nuoširdžiai meldžiausi ir mąsčiau, ką pasakyti, vieną ankstų rytą, man pabudus, galvoje ėmė skambėti paprasti vienos giesmės žodžiai: „Kokie mieli tie pasiuntiniai, mums skelbiantys taikos Evangeliją.“[8]

Mes skelbiame taikos žinią, o jūs esate tie mieli ją skelbiantys pasiuntiniai. Tai galite daryti šiais naujais ir įdomiais technikos kanalais. Gyvename unikaliame laikų pilnatvės pasaulyje su galimybe taikos Evangeliją, tiesiogine šių žodžių prasme, skelbti savo pirštais.

Turime pranašiškus senovės pranašų žodžius, tobulai apibūdinančius mūsų laikus, ir jų patarimus mūsų laikams: „Ir be to, sakau jums, kad ateis laikas, kada pažinimas apie Gelbėtoją pasklis kiekvienoje tautoje, giminėje, liežuvyje ir liaudyje“ (Mozijo 3:20).

Be to, mes dar turime žodžius, kurie gaunami per šių dienų apreiškimą; jie kalba mums ir per juos mums duodami mūsų laikams ir aplinkybėms tinkami patarimai. Pacituosiu vyresnįjį Bednarį: „Aš tikiu, kad mums, Kristaus mokiniams, jau atėjo laikas tinkamai išnaudoti šiuos įkvėptus įrankius ir efektyviau liudyti apie Dievą Amžinąjį Tėvą, apie Jo laimės planą Savo vaikams ir apie Jo Sūnų Jėzų Kristų, pasaulio Gelbėtoją; skelbti Evangelijos sugrąžinimo pastarosiomis dienomis realumą ir įvykdyti Viešpaties darbą.“[9]

Kviečiu kiekvieną iš jūsų nuodugniai apsvarstyti, koks jūsų vaidmuo skelbiant taikos Evangeliją kaip mieliems pasiuntiniams. Kiekvienas atlikime savo dalį „pažinimu apie Gelbėtoją“ dalydamiesi kiekvienoje tautoje, giminėje, liežuvyje ir liaudyje. Geriausia tai daryti žingsnis po žingsnio, unikaliu, jums ir jūsų šeimai geriausiai tinkančiu būdu. Linkiu jums visiems turėti drąsos socialinėmis medijomis naudotis tokiu būdu, kuris šlovintų ir pagerbtų mūsų mylintį Dangiškąjį Tėvą ir jūsų šeimoms, mylimiesiems bei draugams – įskaitant virtualius draugus socialinėse medijose – padėtų pažinti Gelbėtoją. ■

Iš Brigamo Jango universiteto Moterų konferencijos kalbos „Pažinimas apie Gelbėtoją“, pasakytos 2017 m. gegužės 5 dieną.

IŠNAŠOS

1. David O. McKay, in Conference Report, Oct. 1966, 4.
2. Spencer W. Kimball, „When the World Will Be Converted“, *Ensign,* Oct. 1974, 11, 10.
3. Džefris R. Holandas, Lyg sudaužytas laivas, *2013 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga*.
4. Žr. Džefris R. Holandas, „Mormon Message: Like a Broken Vessel“, 2016–06–20, mormonnewsroom.org.
5. Žr. „President Uchtdorf Relates Flying to Gospel in Post and Video with Grandson“, Sept. 30, 2016, LDS.org.
6. Thomas S. Monson, „Living the Abundant Life“, *Liahona,* Jan. 2012, 4.
7. Dž. Devnas Kornišas, Ar aš pakankamai geras? Ar man pavyks?, *2016 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga*.
8. „How Lovely Are the Messengers“, hymnary.org.
9. David A. Bednar, „Flood the Earth through Social Media“, *Liahona,* Aug. 2015, 50; taip pat žr. David A. Bednar, „Sweep the Earth as with a Flood“ (filmukas), LDS.org.

Kiekvienas atlikime savo dalį „pažinimu apie Gelbėtoją“ dalydamiesi kiekvienoje tautoje, giminėje, liežuvyje ir liaudyje.

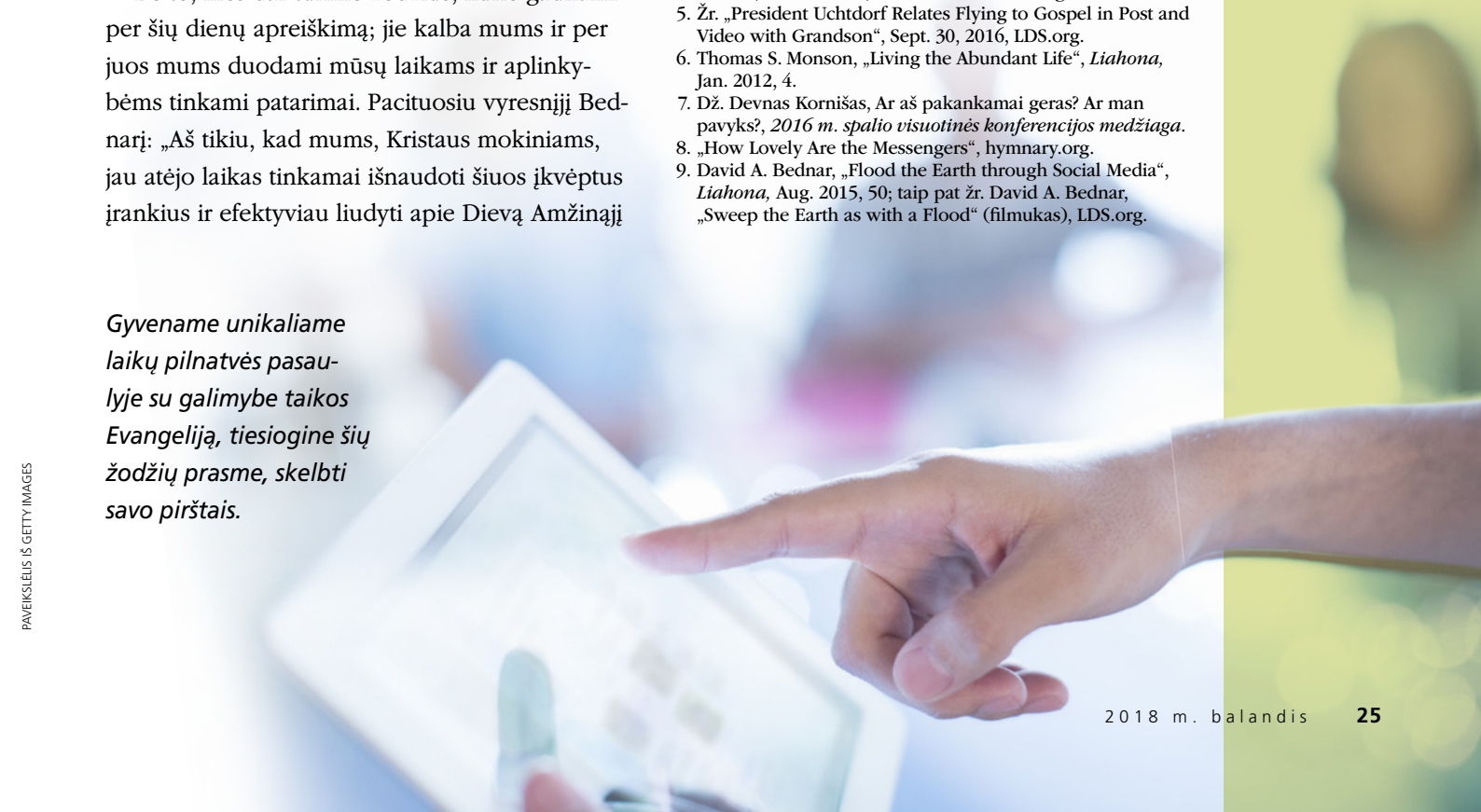

Gyvename unikaliame laikų pilnatvės pasaulyje su galimybe taikos Evangeliją, tiesiogine šių žodžių prasme, skelbti savo pirštais.

PAVEIKSLĖLIS IŠ GETTY IMAGES

3 SKYRIUS

Aukso plokštelės

Iš naujosios keturis tomus apimančios pasakojamosios Bažnyčios istorijos čia perspausdiname 3 skyrių, pavadintą Šventieji. Pasakojimas apie Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią. *Ši knyga bus išspausdinta 14 kalbų, taip pat paskelbta mobiliosios programos „Evangelijos biblioteka“ (angl. Gospel Library) Bažnyčios istorijos skyrelyje ir internete sventieji.lds.org. Kiti keli skyriai bus leidžiami būsimuose numeriuose, o vėliau šiais metais bus išleistas visas 1-asis tomas. Tie skyriai mobiliojoje programoje „Evangelijos biblioteka“ ir sventieji.lds.org bus prieinami 47 kalbomis. 2-ame skyriuje rašoma apie Džozefo Pirmąjį regėjimą, kai 1820 pavasarį jis išvydo Tėvą ir Sūnų.*

Praėjo treji metai ir trys derliai. Daugelį dienų Džozefas praleido ruošdamas žemę, ardamas dirvą ir dirbdamas samdomu darbininku, taip rinkdamas pinigus kasmetinėms įmokoms už šeimos nuosavybę. Dėl darbo jis negalėjo dažnai lankytis mokykloje ir didžiąją laiko dalį praleisdavo su šeima arba kitais darbininkais.

Džozefas ir jo draugai buvo jauni lengvabūdžiai. Kartais jie kvailai klysdavo, ir Džozefas suprato, kad kartą gavus atleidimą dar nereiškia, jog niekada nebereikės atgailauti. Be to, jo patirtas šlovingas regėjimas neatsakė į visus klausimus ir neišsklaidė jo sumišimo visiems laikams.[1] Taigi, jis stengėsi būti arti Dievo. Skaitė Bibliją, pasikliovė Jėzaus Kristaus galia jį išgelbėti ir pakluso Viešpaties įsakymui nesidėti prie jokios kitos bažnyčios.

Kaip ir daugelis žmonių tame krašte, įskaitant ir jo tėvą, Džozefas tikėjo, kad Dievas gali atskleisti žinias per tokius daiktus, kaip lazdos ir akmenys, lygiai taip, kaip tai Biblijoje padarė Mozei, Aaronui ir kitiems.[2] Vieną dieną, padėdamas kaimynui kasti šulinį, Džozefas aptiko žemėje užkastą nedidelį akmenuką. Žinodamas, kad žmonės kartais pamestų daiktų arba paslėptų lobių paieškai pasitelkdavo ypatingus akmenis, Džozefas pagalvojo, kad galbūt ir pats aptiko tokį akmenį. Pažvelgęs į jį jis pamatė žmogaus akiai nematomų dalykų.[3]

Džozefo dovana naudotis tuo akmeniu padarė įspūdį šeimos nariams, priėmusiems tai kaip dieviškos malonės ženklą.[4] Bet net ir turėdamas regėtojo dovaną Džozefas nebuvo tikras, kad Dievas yra juo patenkintas. Jis daugiau nebejautė atleidimo ir ramybės, kurią jautė po regėjimo, kai matė Tėvą ir Sūnų. Vietoje to jis dažnai jautėsi smerkiamas už savo silpnybes ir netobulumą.[5]

1823 m. rugsėjo 21 dieną septyniolikmetis Džozefas gulėjo lovoje atsimerkęs palėpės kambaryje, kuriuo dalijosi su broliais. Tą vakarą jis nuėjo miegoti vėlai, nes klausėsi šeimos pokalbio apie skirtingas bažnyčias ir apie tai, kokių doktrinų jos moko. Visi jau sumigo ir namie buvo tylu.[6]

Tamsoje savo kambaryje Džozefas pradėjo melstis, karštai prašydamas Dievą atleidimo. Jis troško bendrauti su dangaus pasiuntiniu, galinčiu atsakyti, ką apie jį mano Viešpats, ir suteikti giraitėje pažadėtų Evangelijos žinių. Džozefas žinojo, kad Dievas atsakė į jo maldas, ir buvo įsitikinęs, kad vėl atsakys.

Džozefui meldžiantis šalia lovos pasirodė šviesa ir ėmė ryškėti, kol užpildė visą palėpę. Džozefas pažvelgė aukštyn ir išvydo ore stovintį angelą. Angelas dėvėjo vientisą riešus

JIS KREIPĖSI Į MANE VARDU, AUT. MAIKLAS MALMAS

ir kulkšnis siekiantį baltą drabužį. Nuo jo sklido šviesa, o jo veidas švytėjo tarsi žaibas.

Iš pradžių Džozefas išsigando, bet vėliau jį apėmė ramybė. Angelas kreipėsi į jį vardu ir prisistatė esąs Moronis. Jis pasakė, kad Dievas atleido Džozefui jo nuodėmes ir dabar turi jam darbo. Jis pareiškė, kad Džozefo vardas bus visų tautų minimas ir geruoju, ir piktuoju.[7]

Moronis kalbėjo apie netoliese esančioje kalvoje užkastas auksines plokšteles. Plokštelėse buvo išraižytas senovės Amerikoje gyvenusių žmonių metraštis. Metraštis pasakojo apie jų kilmę ir apie tai, kaip Jėzus Kristus aplankė juos ir mokė Savo Evangelijos pilnatvės.[8] Pasak Moronio, kartu su plokštelėmis buvo užkasti du regėtojo akmenys, kuriuos vėliau Džozefas pavadino Urimais ir Tumimais, arba vertikliais. Viešpats paruošė šiuos akmenis, kad padėtų Džozefui išversti tuos metraščius. Skaidrūs akmenys buvo sujungti kartu ir pritvirtinti prie krūtinšarvio.[9]

Likusį apsilankymo laiką Moronis citavo pranašystes iš Biblijos knygų – Izaijo, Joelio, Malachijo ir Apaštalų darbų. Jis paaiškino, kad Viešpats netrukus ateis ir kad žmonijos sutvėrimo tikslas nebus įvykdytas, jei iš pradžių nebus atnaujinta senovinė sandora su Dievu.[10] Moronis pasakė, kad Dievas išrinko Džozefą atnaujinti tą sandorą ir kad jei jis ištikimai vykdys Dievo nurodymus, jis bus tas, kuris atskleis plokštelėse parašytą metraštį.[11]

Moronis Džozefui pasakė, kad Dievas jį išsirinko sandorai atnaujinti ir kad, jei jis pasirinks ištikimai laikytis Dievo įsakymų, būtent jam bus pavesta atskleisti ant plokštelių užrašytą metraštį.

Prieš pasitraukdamas angelas paliepė Džozefui saugoti plokšteles ir niekam jų nerodyti, nebent būtų nurodyta kitaip, perspėdamas, kad jei jis nesilaikys šio patarimo, bus sunaikintas. Tada šviesa ėmė kauptis aplink Moronį ir jis pakilo į dangų.[12]

Kai Džozefas gulėjo galvodamas apie regėjimą, šviesa vėl užliejo kambarį ir vėl pasirodė Moronis su ta pačia žinia. Tada jis pasitraukė, bet tik kad vėl pasirodytų ir vėl perduotų tą pačią žinią.

„O dabar, Džozefai, žinok, – pasakė jis, – kad kai nuvyksi pasiimti plokštelių, tavo protą užplūs tamsa, ir į tavo protą ims brautis įvairiausias blogis stengdamasis sutrukdyti tau laikytis Dievo įsakymų.“ Kad Džozefas turėtų palaikymą, Moronis paragino jį apie šį regėjimą papasakoti savo tėvui.

„Jis patikės kiekvienu tavo pasakytu žodžiu“, – pažadėjo Moronis.[13]

Kitą rytą Džozefas nieko nesakė apie Moronį, nors ir žinojo, kad jo tėvas taip pat tikėjo regėjimais ir angelais. Užuot pasakęs, rytą jis praleido su Alvinu pjaudamas derlių šalimais buvusiame lauke.

Darbas buvo nelengvas. Džozefas stengėsi eiti koja kojon su broliu, kai juodu mosavo dalgiais žengdami per aukštus kviečius. Bet Moronio apsilankymai jam neleido užmigti visą naktį, be to, jo mintys vis sugrįždavo prie senovės metraščių ir kalvos, kurioje jie buvo užkasti.

Netrukus jis liovėsi dirbti, ir Alvinas tai pastebėjo. „Turime tęsti darbą, – šūktelėjo jam Alvinas, – arba nebaigsime mums skirtos užduoties.“[14]

Džozefas stengėsi dirbti stropiau ir greičiau, bet, kaip besistengtų, negalėjo pavyti Alvino. Po kurio laiko Džozefas Vyresnysis pastebėjo, kad Džozefas atrodo išblyškęs ir vėl nustojo dirbti. „Eik namo“, – pasakė jis, pamanęs, kad sūnus susirgo.

Džozefas pakluso tėvui ir klupdamas nužingsniavo atgal link namų. Bet eidamas pro tvorą jis išsekęs susmuko ant žemės.

Gulėdamas ten ir stengdamasis atgauti jėgas jis dar kartą išvydo virš savęs stovintį šviesos apsuptą Moronį. „Kodėl nepapasakojai tėvui, kaip aš tau sakiau?“ – paklausė jis.

Džozefas atsakė, jog bijojo, kad tėvas nepatikės juo.

„Patikės“, – užtikrino jam Moronis ir vėl pakartojo savo praėjusios nakties žinią.[15]

Džozefas Vyresnysis pravirko, išgirdęs sūnų pasakojant apie angelą ir jo žinią. „Tai buvo Dievo duotas regėjimas, – pasakė jis. – Daryk, ko esi prašomas.“[16]

Džozefas kaipmat patraukė link kalvos. Praėjusią naktį Moronis parodė jam, kur tos plokštelės paslėptos, taigi jis žinojo, kur eiti. Toji kalva, didžiausia kalva tame krašte, buvo apie tris mylias nuo jo namo. Plokštelės buvo

KUMOROS KALVOS IR APLINKINĖS TERITORIJOS AEROFOTOGRAFIJA, AUT. KREIGAS DIMONDAS

Netoli Palmyros, Niujorko valst., esanti Kumoros kalva yra maždaug 5 kilometrai į pietryčius nuo Smitų šeimos ūkio. Džozefas žinojo, kur rasti užkastas Mormono Knygos plokšteles, nes Moronis regėjime jam parodė tą kalvą.

paslėptos po dideliu plokščiu akmeniu vakariniame kalvos šlaite, netoli nuo viršūnės.

Eidamas Džozefas mąstė apie plokšteles. Nors žinojo, kad jos buvo šventos, jam buvo sunku atsispirti mintims apie jų kainą. Jis girdėjo pasakojimus apie paslėptus lobius, saugojamus jas ginančių dvasių, bet Moronis ir jo nupasakotos plokštelės buvo visai ne tai, apie ką teko girdėti istorijose. Moronis buvo dangaus pasiuntinys, Dievo paskirtas saugiai perduoti metraščius Jo išrinktam regėtojui. Ir tos plokštelės buvo vertingos ne dėl to, kad buvo pagamintos iš aukso, bet todėl kad liudijo apie Kristų.

Visgi Džozefas negalėjo atsispirti mintims, kad dabar tiksliai žino, kur rasti pakankamai didelį lobį, galintį jo šeimą išvaduoti iš skurdo.[17]

Atvykęs prie kalvos Džozefas surado regėjime matytą vietą ir pradėjo kasti aplink akmens šonus, kol ėmė matyti jo kraštus. Tada surado didelę šaką ir, naudodamas ją kaip svertą, pakėlė akmenį ir nustūmė šalin.[18]

Po akmeniu buvo dėžė, kurios pagrindas ir sienos buvo padarytos iš akmens. Žvilgtelėjęs vidun Džozefas išvydo auksines plokšteles, regėtojo akmenis ir krūtinšarvį.[19] Plokšteles dengė senoviniai rašmenys, jos buvo susegtos iš vieno krašto trimis žiedais. Kiekviena plokštelė buvo apie penkiolikos centimetrų pločio, apie dvidešimties centimetrų ilgio ir plona. Atrodė, kad dalis tų plokštelių yra užantspauduotos, kad niekas negalėtų jų perskaityti.[20]

Apstulbęs Džozefas mąstė, kiek tos plokštelės galėtų kainuoti. Jis ištiesė ranką ir pajuto jį sukrėtusią smūgio jėgą. Skubiai patraukė ranką, bet dar du kartus bandė pasiekti plokšteles ir kiekvieną kartą pajuto sukrėtimą.

„Kodėl negaliu jų paimti?“ – sušuko jis.

„Nes nesilaikei Viešpaties įsakymų“, – netoliese pasigirdo balsas.[21]

Džozefas atsigręžė ir išvydo Moronį. Kaipmat jo protą užplūdo naktį išgirsta žinia ir tai, kad jis pamiršo apie tikrąją metraščių paskirtį. Jis pradėjo melstis, ir jo protas bei dvasia atsivėrė Šventajai Dvasiai.

„Žiūrėk“, – paliepė Moronis. Prieš Džozefo akis atsiskleidė kitas regėjimas, ir jis išvydo Šėtoną, apsuptą jo beribių pulkų. „Tau rodoma visa tai, gėris ir blogis, tai, kas šventa ir netyra, Dievo šlovė ir tamsos galia, – pareiškė angelas, – kad atskirtum šias dvi galias ir niekada nepasiduotum blogosios įtakai.“

Jis nurodė Džozefui prieš gaunant metraštį apvalyti savo širdį ir sustiprinti protą. „Jei kada nors gausi šiuos daiktus, tai bus per maldą ir ištikimą paklusimą Viešpačiui, – pasakė Moronis. – Jie padėti čia ne pasipelnymui ir turtams siekiant šio pasaulio šlovės. Jie buvo užantspauduoti tikėjimo galia.“[22]

Džozefas paklausė, kada galės paimti plokšteles.

„Kito rugsėjo dvidešimt septintą dieną, – atsakė Moronis, – jei su savimi atsivesi tinkamą žmogų.“

„Kas tas tinkamas žmogus?“ – paklausė Džozefas.

„Tavo vyriausiasis brolis.“[23]

Nuo pat mažens Džozefas žinojo, kad gali pasikliauti vyriausiuoju broliu. Alvinui buvo dvidešimt penkeri ir, jei

panorėtų, jis galėtų įsigyti nuosavą ūkį. Bet jis nutarė likti šeimos ūkyje ir padėti tėvams įsikurti ir pasirūpinti jų žeme, kai jie pasens. Jis buvo rimtas ir darbštus. Džozefas be galo jį mylėjo ir juo žavėjosi.[24]

Galbūt Moronis jautė, kad Džozefui reikėjo brolio išminties ir stiprybės norint tapti tokiu žmogumi, kuriam Viešpats galėtų patikėti plokšteles.

Tą vakarą Džozefas grįžo namo pavargęs, bet jo šeima apsupo jį tik įėjusį pro duris, norėdami sužinoti, ką jis rado toje kalvoje. Džozefas pradėjo jiems pasakoti apie plokšteles, bet Alvinas jį pertraukė vos pastebėjęs, koks jis išvargęs.

„Eikime miegoti, – pasakė jis, – o ryte anksti kelsimės ir eisime dirbti.“ Rytoj jie turės laiko į valias pasiklausyti Džozefo istorijos pabaigos. „Jei motina anksti paruoš mums vakarienę, – sakė jis, – mūsų lauks geras ilgas vakaras ir susėdę galėsime tavęs pasiklausyti.“[25]

Kitą vakarą Džozefas papasakojo, kas nutiko prie kalvos, ir Alvinas juo patikėjo. Kaip vyriausias sūnus šeimoje, Alvinas visad jautėsi atsakingas už materialinę savo senstančių tėvų gerovę. Jis su broliais netgi pradėjo statyti šeimai erdvesnį namą, kad jiems būtų patogiau.

Dabar Džozefas ėmė rūpintis jų dvasine gerove. Vakaras po vakaro jis pritraukdavo šeimą pasakojimais apie auksines plokšteles ir jas parašiusius žmones. Šeima labiau suartėjo, jų namai tapo taikūs ir laimingi. Kiekvienas jautė, kad turi įvykti kažkas nuostabaus.[26]

Tada vieną rudens rytą, praėjus mažiau nei dviem mėnesiams po Moronio apsilankymo, Alvinas grįžo namo kamuojamas stipraus skrandžio skausmo. Susirietęs agonijoje jis maldavo tėvą šauktis pagalbos. Kai galiausiai atvyko gydytojas, jis jam davė didelę dozę vaistų su kreida, bet nuo to tapo tik blogiau.

Ištisas dienas Alvinas gulėjo lovoje raitydamasis iš skausmo. Žinodamas, kad turbūt mirs, jis pasikvietė Džozefą. „Daryk viską, ką gali, kad gautum metraštį, – sakė Alvinas. – Ištikimai klausyk nurodymų ir laikykis kiekvieno gauto įsakymo.“[27]

Netrukus jis mirė, ir namus apėmė sielvartas. Per laidotuves pamokslininkas tepasakė, jog Alvinas nukeliavo į pragarą, kad savo mirtimi perspėtų kitus apie tai, kas nutiks, jei neįsikiš jų išgelbėti Dievas. Džozefas Vyresnysis įsiuto. Jo sūnus buvo doras jaunuolis, ir jis netikėjo, kad Dievas galėtų jį prakeikti.[28]

Alvinui mirus pokalbiai apie plokšteles liovėsi. Jis buvo toks ištikimas Džozefo dieviško pašaukimo rėmėjas, kad bet kokia užuomina apie jas priminė jo mirtį. Šeima nebegalėjo to atlaikyti.

Džozefui labai trūko Alvino ir jo mirtį jis priėmė ypač sunkiai. Jis vylėsi pasikliauti vyresniojo brolio pagalba gaunant plokšteles. Dabar jis pasijuto paliktas.[29]

Atėjus dienai, kai turėjo sugrįžti prie kalvos, Džozefas išvyko vienas. Jis nebuvo tikras, kad be Alvino Viešpats jam patikės plokšteles. Bet manė, kad, kaip patarė brolis,

Ant Kumoros kalvos stovi Moronio statula, žyminti vietą, kurioje Džozefas Smitas pirmą kartą 1823 m. rugsėjo 22 d. pamatė Mormono Knygos plokšteles, ir gavo jas tiksliai po ketverių metų.

jis galės laikytis kiekvieno Viešpaties įsakymo. Moronio nurodymai, kaip gauti plokšteles, buvo aiškūs. „Turi paimti jas į rankas ir nedelsiant vykti namo, – pasakė angelas, – ir jas užrakinti.“[30]

Nuvykęs prie kalvos Džozefas nukėlė akmenį, įkišo rankas į dėžę ir ištraukė plokšteles. Tada jam kilo mintis: kiti dėžėje esantys daiktai buvo vertingi ir prieš grįžtant namo juos reikėjo paslėpti. Jis padėjo plokšteles ant žemės ir pasisuko į dėžę, bet atsigręžęs į plokšteles jų jau neberado. Sunerimęs jis parpuolė ant kelių ir ėmė melsti klausdamas, kur jos yra.

Pasirodė Moronis ir pasakė Džozefui, kad šis vėl nepakluso nurodymams. Jis ne tik padėjo jas ant žemės nepasirūpinęs jų saugumu, bet ir pametė jas iš akiračio. Koks bebūtų jaunojo regėtojo troškimas vykdyti Viešpaties darbą, jis dar negebėjo apsaugoti šių senovės metraščių.

Džozefas nusivylė savimi, bet Moronis nurodė jam sugrįžti plokštelių po metų. Jis taip pat pamokė jį apie Viešpaties planus Dievo karalystei ir didį darbą, kuris tuojau prasidės.

Tačiau Džozefas angelui pasitraukus lėtai nužingsniavo šlaitu žemyn jaudindamasis ir galvodamas, ką pasakys šeima, kai pamatys jį grįžtant tuščiomis.[31] Kai įžengė į namus, jie jau jo laukė. Tėvas iš karto paklausė, ar jis gavo plokšteles.

„Ne, – atsakė jis, – nesugebėjau jų gauti.“

„Ar matei jas?“

„Mačiau, bet negalėjau jų paimti.“

„Aš būčiau galėjęs jas paimti, – atsakė Džozefas Vyresnysis, – jei būčiau buvęs tavo vietoje.“

„Nežinote, ką sakote, – tarė Džozefas. – Negalėjau jų paimti, nes Dievo angelas man neleido.“[32] ■

Visą cituojamų darbų sąrašą anglų kalba galima rasti internete adresu saints.lds.org.

Žodis *Tema* išnašose reiškia, kad sventieji.lds.org galima rasti papildomos informacijos.

IŠNAŠOS

1. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 4–5, in *JSP,* H1:220 (draft 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1, in *JSP,* H1:11.
2. “Joseph Smith as Revelator and Translator,” in *JSP,* MRB:xxi; Turley, Jensen, and Ashurst-McGee, “Joseph the Seer,” 49–50; taip pat žr. Mozijo 8:17; Almos 37:6–7, 41; Doktrinos ir Sandorų 10:1, 4 (Revelation, Spring 1829, josephsmithpapers.org).
3. Bushman, *Rough Stone Rolling,* 48–49; Bushman, “Joseph Smith as Translator,” 242. **Tema.** Seer Stones
4. Lucy Mack Smith, History, 1845, 95; taip pat žr. Almos 37:23.
5. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 4, in *JSP,* H1:13–14; Joseph Smith—History 1:28–29; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 5, in *JSP,* H1:218–20 (draft 2).
6. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [10].
7. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 4, in *JSP,* H1:13–14; Joseph Smith—History 1:29–33; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 5, in *JSP,* H1:218–22 (draft 2); Pratt, *Interesting Account,* 6, in *JSP,* H1:524; Hyde, *Ein Ruf aus der Wüste,* 17–20. **Tema.** Angel Moroni
8. Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, in *JSP,* J1:88.
9. Joseph Smith—History 1:35; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 5, in *JSP,* H1:222 (draft 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, 4, in *JSP,* H1:14; Oliver Cowdery, “Letter IV,” *LDS Messenger and Advocate,* Feb. 1835, 1:65–67; Turley, Jensen, and Ashurst-McGee, “Joseph the Seer,” 49–54; “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly,* July 1859, 164. **Tema.** Seer Stones
10. Joseph Smith—History 1:36–41; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 5–6, in *JSP,* H1:222–26 (draft 2); Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, in *JSP,* J1:88–89.
11. Oliver Cowdery, “Letter IV,” *LDS Messenger and Advocate,* Feb. 1835, 1:78–79; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [11].
12. Joseph Smith—History 1:42–43; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 6, in *JSP,* H1:226 (draft 2).
13. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [10]–[11]; Oliver Cowdery, “Letter IV,” *LDS Messenger and Advocate,* Feb. 1835, 1:79–80; Oliver Cowdery, “Letter VII,” *LDS Messenger and Advocate,* July 1835, 1:156–57; Joseph Smith—History 1:44–46; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 6–7, in *JSP,* H1:230–32 (draft 2); Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, in *JSP,* J1:88–89.
14. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [11]; taip pat žr. Smith, *William Smith on Mormonism,* 9.
15. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [11]; Smith, *Biographical Sketches,* 82; Joseph Smith—History 1:48–49; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 7, in *JSP,* H1:230–32 (draft 2); Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, in *JSP,* J1:89.
16. Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, in *JSP,* J1:89.
17. Oliver Cowdery, “Letter VIII,” *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1835, 2:195–97. **Tema.** Treasure Seeking
18. Oliver Cowdery, “Letter VIII,” *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1835, 2:195–97; Joseph Smith—History 1:51–52; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 6–7, in *JSP,* H1:230–32 (draft 2); taip pat žr. Packer, “A Study of the Hill Cumorah,” 7–10.
19. Joseph Smith—History 1:52; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 7, in *JSP,* H1:232 (draft 2). **Tema.** Gold Plates
20. Joseph Smith, “Church History,” *Times and Seasons,* Mar. 1, 1842, 3:707, in *JSP,* H1:495.
21. Oliver Cowdery, “Letter VIII,” *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1835, 2:197–98; taip pat žr. Pratt, *Interesting Account,* 10, in *JSP,* H1:527–29.
22. Oliver Cowdery, “Letter VIII,” *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1835, 2:198–99.
23. Knight, Reminiscences, 1; Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, in *JSP,* J1:89; Joseph Smith—History 1:53–54; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 7, in *JSP,* H1:232–34 (draft 2); taip pat žr. Jessee, “Joseph Knight’s Recollection of Early Mormon History,” 31.
24. Joseph Smith, Journal, Aug. 23, 1842, in *JSP,* J1:116–17.
25. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [12]; book 4, [3]; Smith, *Biographical Sketches,* 83.
26. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 4, [1]–[3]; Smith, *Biographical Sketches,* 86–87; taip pat žr. Lucy Mack Smith, History, 1845, 89; and Bushman, *Refinement of America,* 425–27. **Tema.** Joseph Sr. and Lucy Mack Smith Family
27. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 4, [3]–[5].
28. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 4, [6]–[8]; “Wm. B. Smith’s Last Statement,” *Zion’s Ensign,* Jan. 13, 1894, 6.
29. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 4, [7]; Joseph Smith, Journal, Aug. 23, 1842, in *JSP,* J2:116–17.
30. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 4, [2]–[3].
31. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 4, [2]–[3]; Smith, *Biographical Sketches,* 85–86; Knight, Reminiscences, 1; Joseph Smith—History 1:54; Lucy Mack Smith, History, 1845, 88; taip pat žr. Jessee, “Joseph Knight’s Recollection of Early Mormon History,” 31.
32. Smith, *Biographical Sketches,* 86.

SUPRASKIME

islamą

Danielis Pytersonas

Brigamo Jango universiteto islamo studijų ir arabistikos profesorius

Pastaba. Kadangi svarbu suprasti kitų tikėjimų žmones, Bažnyčios vadovai nusprendė, kad būtų naudinga pateikti antros pagal didumą pasaulio religijos – islamo – istorijos ir mokymų apžvalgą.

Beveik nė diena nepraeina be žiniose geruoju ar bloguoju minimo islamo ir musulmonų. Ir tai suprantama, nes daugeliui nemusulmonų – įskaitant pastarųjų dienų šventuosius – smalsu ar net rūpi girdėti. Ar su savo musulmonu kaimynu mes turime ką nors bendro? Ar galime kartu gyventi ir dirbti?

Pirmiausia naudinga būtų apžvelgti šiek tiek istorijos.

610 mūsų eros metais vienas viduramžis arabų pirklys, vardu Mahometas, užlipo į šalia jo gimtojo Mekos miesto stūksančias kalvas, kad ten pamąstytų ir pasimelstų dėl jį supančios religinės sumaišties. Po to jis pranešė patyręs regėjimą, kuriame jis buvo pašauktas būti savo liaudies pranašu. Šis įvykis žymi dabar islamu vadinamos religijos pradžią, o pats žodis „islamas“ reiškia „paklusnumas“ (Dievui). Islamo tikintysis vadinamas musulmonu, arba „paklusniuoju“.

Vėliau, iki pat savo mirties po 25 metų, Mahometas sakėsi gavęs daug apreiškimų. Tais apreiškimais jis pirmiausia pasidalijo su savo gimtojo miesto gyventojais, įspėdamas apie gresiančius Dievo teismus, kviesdamas savo klausytojus atgailauti ir

XIX a. mozaika, vaizduojanti Kabą Mekoje – gimtajame Mahometo mieste ir pačiame švenčiausiame islamo pasaulio mieste.

NUOTRAUKOS IŠ GETTY IMAGES

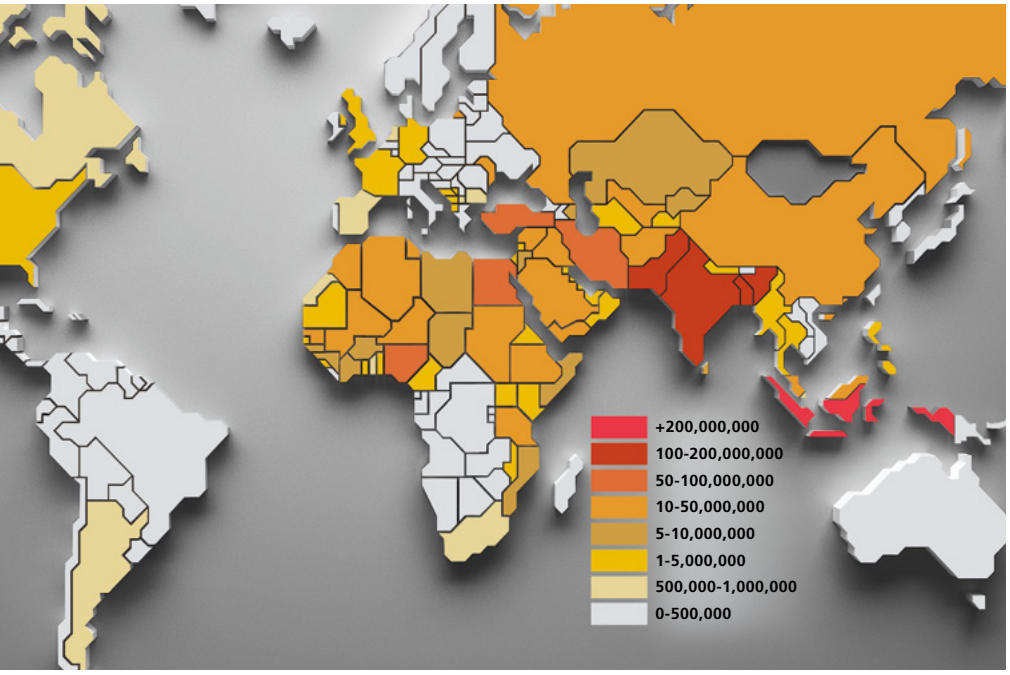

Musulmonų pasiskirstymas pasaulyje pagal šalis, milijonais (Pew tyrimų centras, 2009).

tinkamai elgtis su našlėmis, našlaičiais ir vargšais ir pamokslaudamas apie visuotinį mirusiųjų prisikėlimą paskutinio Dievo teismo metu.

Tačiau pašaipos ir jo bei jo pasekėjų persekiojimas galiausiai tapo tokie intensyvūs, kad jie buvo priversti bėgti į Mediną, esančią maždaug už keturių dienų į šiaurę keliaujant kupranugariu.

Ten Mahometo vaidmuo pasikeitė labai smarkiai.[1] Jis jau nebuvo vien pamokslininkas ir perspėtojas, bet dar ir įstatymdavys, teisėjas ir politinis svarbaus arabų miesto, o galiausiai ir viso Arabijos pusiasalio, vadovas. Ankstyvas tikinčiųjų bendruomenės susiformavimas islamui suteikė su įsišaknijusiu įstatymu ir teisingumu sietiną identitetą ir tai išlieka jo pačiais ryškiausiais bei svarbiausiais požymiais.

Po Mahometo mirties 632 mūsų eros metais atsirado dvi pagrindinės frakcijos, kurios pradžioje išsiskyrė savo požiūriu į tai, kas toliau turėtų vadovauti islamo bendruomenei.[2] Stambesnioji frakcija ėmė vadintis sunitais (jie tariasi seką *suna*, arba paprotine Mahometo praktika, ir yra palyginti lankstūs sprendžiant perimamumo klausimus). Mažesnioji, išaugusi Mahometo žento Ali aplinkoje, buvo vadinama *ši'at Ali* (Ali frakcija) ir dabar geriau žinoma kaip šiitai. Šiitai, priešingai nei sunitai, tiki, kad vadovavimo bendruomenei teisė po Mahometo mirties teisėtai priklauso šio pranašo artimiausiam vyriškos lyties giminaičiui – t. y. Ali ir jo palikuoniams.

Nepaisant šių nesutarimų islamo pasaulis buvo vieningesnis, kalbant apie religiją, nei krikščioniškasis. Be to, apie 800 mūsų eros metus islamo civilizacija kelis šimtmečius buvo neabejotina mokslo, medicinos, matematikos ir filosofijos lyderė.

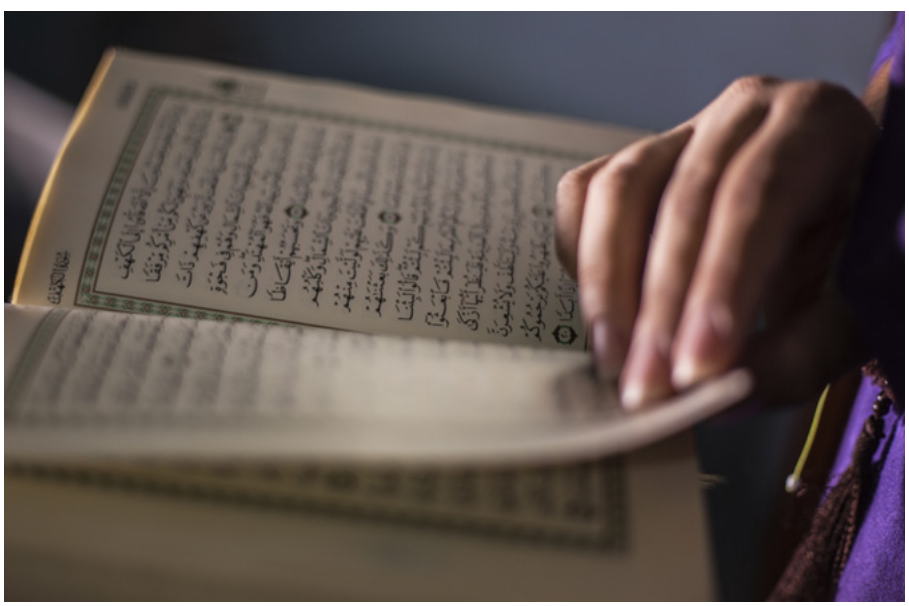

Musulmonai Koraną laiko Alacho žodžiu, duotu tiesiogiai Mahometui.

Musulmonų doktrinos ir praktikos ištakos

Po Mahometo mirties tepraėjus vos vienai ar porai dešimčių metų visi jo gauti apreiškimai buvo surinkti į knygą pavadinimu Koranas (nuo arabų kalbos veiksmažodžio *qara'a* „skaityti“ arba „deklamuoti“). Ši knyga susideda iš 114 skyrių ir tai

nėra pasakojimas apie Mahometą. Panašiai kaip Doktrina ir Sandoros, Koranas nėra pasakojamo pobūdžio; musulmonai jį laiko Mahometui duotu Dievo žodžiu (ar žodžiais).[3]

Jį skaitantys krikščionys pastebės, kad yra panašių temų. Pavyzdžiui, jame kalbama, kaip Dievas per septynias dienas sukūrė Visatą, kaip Edeno sode Jis apgyvendino Adomą ir Ievą, kaip pastarieji buvo sugundyti velnio ir nupuolė, o taip pat pateikta po to gyvenusių pranašų genealogija (dauguma jų taip pat paminėti Biblijoje). Šie pranašai Korane vadinami *musulmonais*, nes buvo paklusnūs Dievui.

Šiame tekste ypač ryškiai aprašomas Abraomas, kuris apibūdinamas kaip Dievo draugas.[4] (Be kitų dalykų, tikima, kad jis yra gavęs apreiškimų, kuriuos užrašė, bet galiausiai jie buvo pamesti.[5]) Mozė, Faraonas ir Izraelio vaikų išėjimas Korane taip pat turi savo vaidmenis.

Įspūdinga tai, kad Marija, Jėzaus motina, Korane paminima 34 kartus, o Naujajame Testamente tik 19. (Tiesą pasakius, ji vienintelė Korane paminėta moteris.)

Vienas iš dažniausių Korano mokymų yra doktrina apie *tauhidą*, išvertus „monoteizmą“ arba, verčiant pažodžiui, „vienintelį Dievą“. Ši doktrina sudaro pagrindinį islamo mokymą: yra tik viena visiškai unikali dieviška esybė. Korane skelbiama: „Jis nieko negimdo, nei pats yra gimęs, tad į jį panašaus nėra.“[6] Čia, be abejo, atsiranda vienas svarbiausių skirtumų tarp islamo ir krikščionybės: musulmonai netiki, kad Jėzus Kristus ar Šventoji Dvasia yra dievybės. Iš tos pačios doktrinos išplaukia, kad nors visi žmonės yra Dievo kūriniai, tačiau, pagal islamo doktriną, nėra Jo vaikai.

Musulmonai tiki Jėzų buvus nuodėmių neturėjusiu Dievo pranašu, gimusiu mergelei ir suvaidinusiu pagrindinį vaidmenį praėjusių dienų įvykiuose. Korane Jis minimas gana dažnai ir pagarbiai.

Kasmet maždaug du milijonai musulmonų keliauja į Meką.

Musulmonai melstis klaupiasi penkis kartus per dieną.

Pagrindiniai musulmonų mokymai ir praktikos

Vadinamuosiuose „penkiuose islamo ramsčiuose“ – labai glaustai apibendrintuose Korane, tačiau tradiciškai priskiriamuose Mahometui – yra išdėstyta pagrindinė islamo doktrina:

1. Liudijimas

Jei islamas turėtų vieną visuotinį kredo, tai jis būtų *šahada* – „tikėjimo išpažinimas“ arba „liudijimas“. Šis terminas susijęs su arabiška formule, kuri išvertus skamba taip: „Liudiju, kad nėra jokio kito dievo, išskyrus Dievą [Alachą], ir kad Mahometas yra Dievo pasiuntinys.“ Šahada yra lyg islamo prieškambaris. Pasakyti ją su nuoširdžiu įsitikinimu reiškia tapti musulmonu.

Arabiškasis žodžio *Dievas* atitikmuo yra *Alachas*. Žodžių *al-* ir *ilah* junginys yra ne tikrinis daiktavardis, o titulas, labai artimai susijęs su hebrajišku žodžiu *Elohimas*.

Kadangi islame nėra jokios kunigystės, tai nėra ir kunigystės apeigų. Nėra ir vienos islamiškos „bažnyčios“. Tad šahados išpažinimas tam tikra prasme yra islamiškasis krikšto atitikmuo. Dabartinis formalios, vieningos pasaulinio vadovavimo struktūros nebuvimas turi savų pasekmių. Pavyzdžiui, nėra visuotinio musulmonų pasaulio vadovo – nė vieno, kuris kalbėtų visai jų bendruomenei. (Mahometas beveik visuotinai pripažįstamas paskutiniu pranašu.) Tai reiškia, kad nėra jokios bažnyčios, nuo kurios teroristai ar „eretikai“ galėtų būti ekskomunikuoti.

2. Malda

Daug nemusulmonų žino apie ritualinę musulmonų maldą, arba *salat*, į kurią įeina konkretus nusilenkimų skaičius ir kuri kalbama penkis kartus per dieną. Nurodytų Korano eilučių deklamavimu ir žemės lietimu kakta parodomas nuolankus paklusnumas Dievui. Spontaniškesnė malda arba *dua* gali būti kalbama bet kuriuo metu ir jos metu nereikia klūpėti nusilenkus.

Penktadienio vidudienio maldas musulmonų vyrams privalu ir musulmonų moterims rekomenduojama sakyti mečetėse (iš arabų kalbos žodžio *masjid*, reiškiančio „nusilenkimo vieta“). Ten, grupėse pagal lytis suformavę eiles, jie meldžiasi vadovaujami mečetės imamo (iš arabų kalbos žodžio *amama*, reiškiančio „priešais“) ir klausosi trumpo pamokslo. Tačiau penktadieniai nėra panašūs į šabą; nors „savaitgalis“ daugumoje musulmoniškų šalių reiškia *jom al-džuma* („kongregacijos

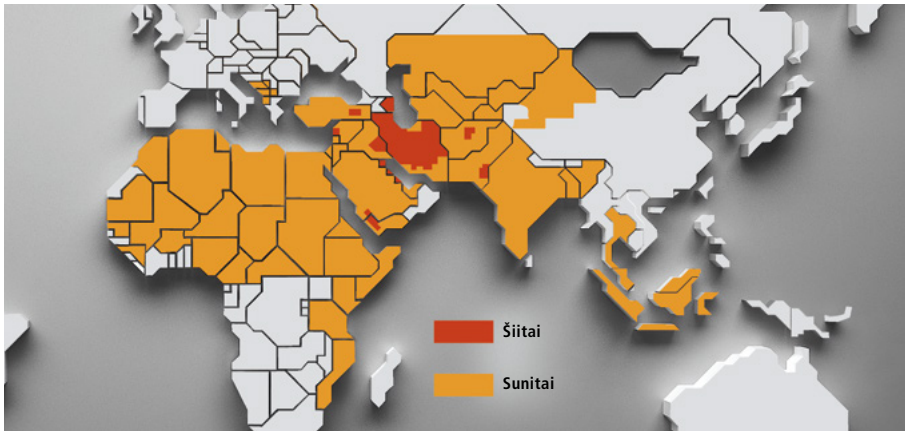

Daugiau nei 85 procentai pasaulio musulmonų yra sunitai (žr. Pew tyrimų centro duomenis). Šiitai mažuma laikomi beveik visur, išskyrus Azerbaidžaną, Bahreiną, Iraną ir Iraką.

dieną“), arba penktadienį, tačiau darbas šią dieną nuodėme nelaikomas.

3. Išmalda

Zakatas („tai, kas apvalo“) reiškia geraširdišką aukojimą vargšams šelpti, o taip pat mečetėms išlaikyti ir kitiems islamo reikalams finansuoti. Įprastas aukos dydis yra 2,5 procento nuo viso musulmono turto, skaičiuojamas nuo tam tikros minimalios sumos. Kai kuriose musulmoniškose šalyse zakatą renka valstybinės institucijos. Kitose šalyse jis savanoriškas.

4. Pasninkas

Kiekvienais metais atsidavę musulmonai vieną mėnulio mėnesį – ramadaną – nuo saulėtekio iki saulėlydžio susilaiko nuo maisto, gėrimų ir lytinių santykių. Įprastai tą mėnesį jie rodo išskirtinį palankumą vargšams ir skaito Koraną.[7]

5. Piligrimystė

Gerą sveikatą ir pakankamai lėšų turintys musulmonai nors kartą savo gyvenime turi aplankyti Mekos miestą. (Medinoje, antrajame pagal šventumą islamo mieste, taip pat apsilankoma, bet to nereikalaujama). Atsidavusiems musulmonų tikintiesiems tai labai dvasiškas ir jaudinantis įvykis, panašus į asmenišką apsilankymą visuotinėje konferencijoje arba pirmąjį apsilankymą šventykloje.

Kelios nūdienos realijos

Trys pagrindiniai nemusulmonų nuogąstavimai dėl islamo yra religinis smurtas, islamiškasis, arba *šariato*, įstatymas ir islamo požiūris į moterį.

Kai kurie ekstremistai terminą *džihadas* vartoja tik „šventajam karui“ apibūdinti, nors pats žodis iš tikrųjų reiškia „praktinis užsiėmimas“, o ne „tiesiog“ meldimasis ir Raštų studijavimas.

Musulmonų teisininkai ir mąstytojai patį džihadą supranta skirtingai. Pavyzdžiui, įsigalėję teisės šaltiniai tvirtina, kad karinis džihadas priimtinas tik tada, kai būtina gintis, ir kad priešininkai turi būti iš anksto perspėjami ir jiems suteikiama galimybė nutraukti provokacijas. Kai kurie šiuolaikiniai teisininkai ir kiti musulmonų mąstytojai tvirtina, kad džihadas gali reikšti bet kokį praktinį veiksmą islamo bendruomenės arba, kalbant apskritai, geresnio pasaulio labui. Kalbama, kad pats Mahometas buvo išskyręs „didįjį džihadą“ ir „mažesnįjį džihadą“. Pastarasis, pasak jo, yra kariniai veiksmai. Tačiau didysis džihadas reiškia kovą su neteisybe, o taip pat su asmeniniu priešinimusi teisiam gyvenimui.

Tvirtinama, kad šių laikų islamiškasis terorizmas turi religinių šaknų, tačiau nėra abejonių, kad jo daroma

Grupelė musulmonių susitinka iftarui – vakarienei, per kurią Ramadano metu musulmonai saulei leidžiantis nutraukia kasdieninį pasninką.

Kai kurios musulmonės galvos apdangalą hidžabą dėvi kaip savo kuklumo ir paklusnumo Alachui ženklą arba taip parodo savo musulmonišką tikėjimą.

socialinė, politinė ir ekonominė žala visiškai arba mažai teturi sąryšio su kokia nors religija apskritai.[8] Be to, svarbu pažymėti, jog didžioji dauguma pasaulio musulmonų nėra prisijungusi prie smurtaujančių teroristų.[9]

Dar viena nemusulmonų nuogąstavimo priežastis yra *šariatas*. Tai musulmono elgesio kodeksas, kildinamas iš Korano ir *chadisų* – glaustų pranešimų apie Mohameto ir jo artimiausiųjų bendražygių kalbas ir veiksmus, kuriuose nusakoma, kaip turi elgtis musulmonai, ir papildomos bei paaiškinamos Korano ištraukos.[10] Šariate galima rasti vyrų ir moterų aprangos taisyklių (pvz., *hidžabas*, arba šydas), kurias vienos musulmonų šalys laiko privalomomis, kitos – leidžia žmonėms pasirinkti. Šariatas taip pat apima tokius dalykus kaip asmeninė higiena, maldų laikas ir turinys bei su santuoka, ištuoka bei paveldėjimu susijusios taisyklės. Todėl kai apklausose musulmonai nurodo pageidavimą vadovautis šariatu, jie galimai arba daro, arba nedaro politinio pareiškimo. Jie paprasčiausiai gali reikšti troškimą gyventi tikrą musulmonišką gyvenimą.

Kai dauguma nemusulmonų galvoja apie moterų teises islame, jie iš karto pagalvoja apie poligamiją ir šydus. Iš tiesų kultūra daug sudėtingesnė. Nors daugelyje Korano vietų skelbiama, kad moterys yra lygios vyrams, kai kuriose moterims, rodos, skiriamas pavaldinių vaidmuo. Be abejo, daugumoje islamiškų šalių yra ir tokių praktikų, kurios dažnai paremtos ikiislamiška gentine kultūra arba kitais nuo seniausių laikų egzistuojančiais papročiais, dėl kurių moterys turi tarnauti vyrams. Vis dėlto skirtingose šalyse ir net toje pačioje šalyje musulmonų požiūris į moterų vaidmenis labai skiriasi.

Pastarųjų dienų šventųjų požiūris į islamą

Kad ir kokie būtų mūsų tikėjimų skirtumai, kaip pastarųjų dienų šventieji gali užmegzti santykius su musulmonais?

Visų pirma, turime pripažinti musulmonų teisę „garbin[ti] kaip nori, kur nori ir ką nori“ (Tikėjimo Teiginių 1:11). 1841 metais pastarųjų dienų šventieji Navū miesto taryboje išleido potvarkį, kuriame garantuojama tokia religinė laisvė: „laisva tolerancija ir lygios privilegijos […] katalikams, presbiterijonams, metodistams, baptistams, pastarųjų dienų šventiesiems, šeikeriams, episkopalininkams, universalistams, unitaristams, mahometistams [musulmonams] ir visoms kitoms religinėms sektoms ir denominacijoms“[11].

Taip pat turime atminti, kad mūsų Bažnyčios vadovai apie islamo įkūrėją atsiliepia stebėtinai pozityviai. Pavyzdžiui, 1855 metais, kai dauguma krikščionių Mahometą pasmerkė antikristo vaidmeniui, vyresnieji Džordžas A. Smitas (1817–1875) ir Parlis P. Pratas (1807–1857) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė ilgus pamokslus, iš kurių matosi, kad jie ne tik daug žinojo ir pakankamai suprato islamo istoriją, bet ir išsakė pagiriamų žodžių Mahometui. Vyresnysis Smitas pažymėjo, kad Mahometas „buvo Dievo iškeltas konkrečiam tikslui“ – pamokslauti prieš stabmeldystę; jis taip pat reiškė palankumą musulmonams, kuriems, kaip ir pastarųjų dienų šventiesiems, sunkiai sekasi rasti ką nors, kas parašytų „sąžiningą [jų] istoriją“. Kalbėdamas iš karto po jo, vyresnysis Pratas išreiškė susižavėjimą Mahometo mokymais ir musulmonų bendruomenės morale bei institucijomis.[12]

Naujesnis oficialus pareiškimas 1978 metais atėjo iš Pirmosios Prezidentūros. Jame Mahometas ypač

minimas kaip vienas iš „didžiųjų pasaulio religinių vadovų […], gavusių Dievo šviesos dalį. Dievas [šiems vadovams] davė moralės tiesų, – rašė prezidentai Spenseris V. Kimbolas, N. Eldonas Teneris ir Merionas Dž. Romnis, – kad apšviestų ištisas tautas ir kiekvienam žmogui atneštų daugiau pažinimo.“[13]

Statykime ant bendro pamato

Nors pastarųjų dienų šventieji ir musulmonai turi akivaizdžių skirtumų svarbiais klausimais – pavyzdžiui, dėl Jėzaus Kristaus dieviškumo, Jo, kaip Gelbėtojo, vaidmens bei šiuolaikinių pranašų pašaukimo, – tačiau yra ir daug kas bendro. Pavyzdžiui, tiek jie, tiek ir mes tikime, kad turime moralinę atskaitomybę Dievui, kad turime siekti tiek asmeninio teisumo, tiek gėrio ir teisingumo visuomenėje ir kad būsime prikelti ir atvesti priešais Dievą teismui.

Tiek musulmonai, tiek ir pastarųjų dienų šventieji tiki, kad stiprios šeimos yra gyvybiškai svarbios ir kad turime dievišką įsakymą padėti vargšams ir stokojantiems, ir kad savo tikėjimą rodome per mokinystės poelgius. Rodos, nėra jokių kliūčių pastarųjų dienų šventiesiems ir musulmonams tai daryti drauge ir net, atsiradus netikėtoms progoms, susivienyti bendruomenėmis, kuriose vis dažniau mes tampame kaimynais šiame vis labiau sekuliarėjančiame pasaulyje. Kartu mes galime parodyti, kad tikėjimas gali būti galinga gėrio jėga, o ne tik nesantaikos ar net smurto šaltinis, kaip tvirtina kai kurie kritikai.

Pačiame Korane yra siūlomas būdas, kaip skirtingiems žmonėms sugyventi taikiai: „Jei Dievas panorėtų, tai Jis būtų padaręs jus viena bendruomene. Tačiau Jis panoro išbandyti jus tuo, ką jums yra davęs. Tad konkuruokite tarpusavyje gerais darbais. Visi sugrįšite pas Dievą, kuris jums praneš dėl kurių dalykų nesutarėte.“[14] ■

IŠNAŠOS

1. Tiesą sakant, 622-ieji mūsų eros metai – Mahometo *hidžra*, arba priverstinio išsikėlimo iš Mekos į Mediną metai, – yra musulmonų (*hidžri*) kalendoriaus pradžios metai, o į Koraną surinkti apreiškimai yra skirstomi į apreiškimus iš Mekos arba Medinos.
2. Bėgant amžiams, šios dvi frakcijos dar labiau tolo viena nuo kitos ir dėl antraeilių problemų.
3. Pažymėtina, kad nors nedraudžiama Koraną versti į kitas kalbas, tačiau tikruoju šventraščio statusą turinčiu Koranu yra laikomas Koranas arabų kalba.
4. Žr. Korano 4:125.
5. Žr. Korano 53:36–62; 87:9–19; taip pat žr. Daniel C. Peterson, “News from Antiquity,” *Ensign,* Jan. 1994, 16–21.
6. Korano 112:3–4. Koraną vertė Danielis Pytersonas.
7. Įprastiniai Korano leidimai būtent tuo tikslu yra padalyti į 30 lygių dalių.
8. Žr., pvz., Robert A. Pape, *Dying to Win: The Strategic Logic of Suicide Terrorism* (2005); Graham E. Fuller, *A World without Islam* (2010); Robert A. Pape and James K. Feldman, *Cutting the Fuse: The Explosion of Global Suicide Terrorism and How to Stop It* (2010).
9. Žr. Charles Kurzman, *The Missing Martyrs: Why There Are So Few Muslim Terrorists* (2011); taip pat žr. John L. Esposito and Dalia Mogahed, *Who Speaks for Islam? What a Billion Muslims Really Think* (2008); James Zogby, *Arab Voices: What They Are Saying to Us, and Why It Matters* (2010).
10. Tiesą sakant, tai labai panašu į rabiniškąjį įstatymą judaizme.
11. Potvarkis dėl religinių bendruomenių, Navū miestas [Ilinojaus valstija], Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios valdyba, 1841 m. kovo 1 d.
12. Žr. *Journal of Discourses,* 3:28–42.
13. First Presidency statement, Feb. 15, 1978. Taisydamas Ričardo Belo *Introduction to the Qur'an* (1970), V. Montgomeris Vatas, žymus islamistas ir anglikonų kunigas, pasiūlė vieną iš galimų būdų, kaip tikintis krikščionis gali pamatyti Koraną kaip įkvėptą tekstą.
14. Korano 5:48; plg. su 2:48.

ŠTAI TA VIETA

Mano tėvas, pasišventęs krikščionis, mokė mane tikėti Jėzų Kristų. Tas tikėjimas, man tarnaujant kariuomenėje, padėjo išgyventi XX a. septintojo dešimtmečio pabaigoje trejus metus trukusį Nigerijos pilietinį karą. Tačiau vėliau buvau išsimušęs iš vėžių ir lioviausi lankęsis bažnyčioje.

1981 m. atvykęs į Jungtines Valstijas mokytis pajutau, kad man gyvenime reikia Dievo. Dvejus metus Bostone, Masačusetse, lankiausi įvairiose bažnyčiose, tačiau nė viena iš jų manęs netraukė. Nejaučiau Dvasios, todėl lioviausi ieškoti.

Netrukus po to, kai 1984 m. pas mane atvyko žmona, Mabel, aš vėl pajutau degantį troškimą artėti prie Dievo ir priklausyti bažnyčiai. Iš Nigerijos apsilankęs draugas nežinojo, kad ieškau bažnyčios, bet papasakojo man apie bažnyčią, kuri, jis girdėjo, turi knygą, vadinamą Mormono Knyga.

Po to aš toliau ieškojau bažnyčios. Radau bažnyčią, vadinamą Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Mano dėmesį patraukė žodis *šventųjų*. Nežinojau, jog yra bažnyčia, kurios nariai vadinami šventaisiais. Tą sekmadienį nusprendžiau ją patikrinti.

Sakramento susirinkime, kuriame dalyvavau, susirinkusieji pagarbiai giedojo giesmes, kunigai laimino duoną ir vandenį, o susirinkimas buvo vedamas tvarkingai ir nuolankiai. Po jo vaikščiodamas fojė ir apmąstydamas pamaldas išgirdau savo vardą.

Dvasios balsas sakė: „Simeonai, štai ta vieta.“

Tą akimirką prie manęs priėjo du misionieriai. Jie prisistatė ir papasakojo apie Mormono Knygą. Pažiūrėjau į juos ir pasakiau: „Nieko nežinau apie Mormono Knygą, tačiau žinau Bibliją. Esu pasiruošęs.“

Jie pradėjo mane mokyti išgelbėjimo plano. Mažiau nei po mėnesio buvau pakrikštytas. Truputį vėliau prie Bažnyčios prisijungė ir mano žmona. Praėjus keleriems metams mudu buvome užantspauduoti Vašingtono šventykloje, o mūsų penki vaikai buvo užantspauduoti su mumis.

Šventykloje man buvo daug kas apreikšta, bet žodžiai, kuriuos išgirdau pirmą dieną bažnyčioje, šventykloje buvo daug kartų patvirtinti per apreiškimą: „Štai ta vieta.“ To Šventosios Dvasios teiginio įtaka amžiams pakeitė mano bei mano žmonos ir vaikų gyvenimus. ■

Simeonas Naa, Aba, Nigerija

Žodžiai, kuriuos išgirdau pirmą dieną bažnyčioje, man buvo daug kartų patvirtini šventykloje.

ALENO GARNSO ILIUSTRACIJA

Po kiekvieno pasiteisinimo Raštus skaičiau vis rečiau, kol beveik visai lioviausi skaityti.

KAIP GALIU ATGAIVINTI SAVO RAŠTŲ STUDIJAVIMĄ?

Praėjus vos trims mėnesiams po to, kai grįžau iš misijos, darėsi vis sunkiau skaityti Raštus.

Misijoje Raštus skaičiau kiekvieną dieną ir pažadėjau grįžusi namo tai tęsti. Tačiau ilgainiui atsirado trukdžių. Kartais turėjau per daug namų darbų, kartais buvau per daug užsiėmusi darbais arba tiesiog per daug pavargusi. Po kiekvieno pasiteisinimo Raštus skaičiau vis rečiau, kol beveik visai lioviausi skaityti.

Vieną vakarą atsiverčiau Mormono Knygą ketindama perskaityti vos vieną eilutę. Mano skaitoma eilutė priminė man, kad Raštuose yra „malon[us] Dievo žod[is], taip žod[is], kuris gydo sužeistą sielą“ (Jokūbo kn. 2:8).

Apmąsčiau tą eilutę ir suvokiau, kokį neigiamą poveikį man darė tai, jog nesirūpinau Raštų studijavimu. Mokydamasi jaučiau didesnę įtampą, bažnyčioje dariausi abejingesnė ir vis labiau tolau nuo Dievo. Mano sielai reikėjo Raštuose esančio gydančio Dievo žodžio. Žinojau, kad turiu iš naujo nusistatyti prioritetus.

Draugų, šeimos narių ir Bažnyčios vadovų prašiau pasiūlyti, kaip man atgaivinti Raštų studijavimą. Išsiaiškinau tris naudingus dalykus.

Pirma, suvokiau, kad Raštų studijavimas vakare man nebuvo veiksmingas. Studijavimas ryte leido man dienos metu apmąstyti ryte skaitytas doktrinas ir principus.

Antra, esame mokomi skaityti Raštus su savo šeima, bet buvau koledže, toli nuo savosios šeimos, todėl Raštus pradėjau skaityti su merginomis, gyvenusiomis tame pačiame kambaryje, ir draugais. Tai padėjo man išlikti atsakingai ir įžiebė geras evangelines diskusijas.

Trečia, pradėjau užsirašinėti raginimus ir mintis, kurias jaučiau studijuodama Raštus. Tai padėjo man susitelkti į tai, ką skaičiau, ir geriau pažinti Dvasios balsą.

Kai Raštų studijavimas mano gyvenime vėl tapo prioritetu, pastebėjau, kad turiu daugiau laiko ir energijos padaryti viską, ką reikia. Svarbiausia, kad skaitydama ir apmąstydama Raštus vėl jaučiau Dievo artumą. Dabar, leisdama laiką su Raštais, jaučiu ramybę ir randu savo sielai išgydymą. ■

Sara Kynan, Juta, JAV

BRĖDLIO KLARKO ILIUSTRACIJA

Teta su savo penkių mėnesių kūdikiu gulėjo prie dviejų mango medžių pririštame hamake.

„ŠOK Į UPĘ!“

Vieną dieną močiutė paprašė, kad savo tetai nuneščiau jos paruošto maisto. Buvo karšta šeštadienio popietė ir norėjau daryti daug kitų dalykų, o ne vykdyti močiutės prašymą. Pasakiau, kad ji to paprašytų vieno iš mano pusbrolių, tačiau ji primygtinai reikalavo, kad tai padaryčiau aš.

Praėjus valandai ėmiau galvoti, kad turėčiau padaryti tai, ko prašė močiutė. Paėmiau maistą ir leidausi į kelionę link tetos namų. Ji gyveno tolokai, tad nuvykęs neplanavau užsibūti.

Teta su savo penkių mėnesių kūdikiu gulėjo prie dviejų mango medžių pririštame hamake. Tie medžiai buvo prie pat upės, tekėjusios už namo. Artinausi prie jų norėdamas perduoti maistą. Staiga hamaką laikiusios virvės trūko. Teta su kūdikiu nuriedėjo į upę. Išsigandau. Nemokėjau plaukti ir nebuvo nieko kito, kas būtų galėjęs padėti. Nežinojau ką daryti.

Tačiau iš karto išgirdau Dvasios balsą: „Šok!“

Net negalvodamas šokau. Laimei, kūdikį suradau vos per porą sekundžių, o teta sugebėjo pati išlipti iš vandens. Aš pats, išlipęs iš vandens, negalėjau patikėti tuo, kas ką tik nutiko. Šokau į upę, nors nemokėjau plaukti, bet kadangi klausiausi Dvasios, su savo mažyle pussesere buvome išgelbėti ir nepaskendome.

Supratau, kaip svarbu yra atpažinti ir klausytis per Šventąją Dvasią Dievo mums duodamų nurodymų ir įkvėpimo. Esu dėkingas, kad vis dėlto padariau tai, ko manęs paprašė močiutė, ir į savo tetos namus nunešiau maisto. Žinau, kad turime stengtis būti jautrūs Dvasios raginimams, nes to reikia, kad galėtume būti Dievo rankomis ir padėti Jo vaikams. ■

Elvinas Džeromas Laceda, Pampanga, Filipinai

GARIO ALFONSO ILIUSTRACIJA

VĖL JAUČIAUSI KAIP NAMIE

Nebuvau pasiruošusi brolio skambučiui. „Ką tik mirė mama, – pasakė jis. – Ji parkrito ir susitrenkė galvą.“

Buvau priblokšta. Mano mamos nebėra, nors kalbėjausi su ja praėjusį vakarą. Vis klausiau savęs, kodėl taip nutiko? Negalėjau suprasti, kodėl ji turėjo mane palikti? Pykau! Kelias savaites kaupiau pyktį.

Galiausiai nusprendžiau, ką reikia kaltinti. Tai buvo Dievo kaltė. Jis paėmė ją iš manęs per anksti. Mama negalėjo dalyvauti svarbiuose mano gyvenimo įvykiuose ir pamaniau, kad Jis dėl to kaltas. Tuo metu nebuvau Bažnyčios narė, tačiau buvau pasišventusi krikščionė. Užuot paprašiusi Dievą stiprybės, nusigręžiau nuo Jo ir išmečiau Jį iš savo gyvenimo.

Labai ilgėjausi mamos. Kai augau, mano tėvų namai buvo saugi vieta. Kad ir kur būčiau ar kad ir ką daryčiau, kaskart, kai kalbėjausi arba leidau laiką su savo mama, jaučiausi kaip namie. Dabar tas buvimo namie jausmas dingo.

Bėgo metai ir aš beveik visai praradau savo tikėjimą. Bandžiau suprasti, kodėl turėjo mirti mano mama, tačiau niekas neatnešė man ramybės. Kartą maždaug savaitę man iš galvos neišėjo tokia mintis: kad suprasčiau, reikia nukreipti žvilgsnį į dangų. Pasakiau tai savo brangiai draugei, kuri buvo Bažnyčios narė. Ji paklausė, ar norėčiau daugiau sužinoti apie jos tikėjimą.

Iš karto nesupratau, tačiau Dvasia pažadino mano dvasią iš kieto miego. Kuo daugiau mokiausi apie Evangeliją, tuo saugesnė jaučiausi. Buvimo namie jausmas vėl sugrįžo.

Pasikrikštijau 2013 m. gegužę. Esu dėkinga, kad grįžo mano tikėjimas. Daugiau nenusisuku nuo Dievo. Užuot tai dariusi, aš Jį priimu. Mane vis dar liūdina staigi mamos netektis, tačiau dėl savo tikėjimo Dievu žinau, kad vieną dieną amžiams būsiu namie su savo mama ir savo šeima. ■

Džiudi Reišer, Koloradas, JAV

Kai Rakotomalala susidomėjo Evangelija, artimiausi Bažnyčios susirinkimų namai buvo Ancirabėje, mieste, buvusiame 50 km atstumu nuo Sarodroa kaimo, kuriame gyveno. Rakotomalala su drauge rado būdą, kaip ten keliauti kiekvieną sekmadienį.

Šiandien Sarodroa yra nedideli susirinkimų namai, kuriuose kiekvieną sekmadienį renkasi daugiau nei 100 narių. Rakotomalala matė, kaip jo kaimas priima Evangeliją. Keturi nariai iš Sarodroa tarnavo misijoje ir Bažnyčia toliau auga.

FOTOGRAFĖ KODI BEL

Rakotomalala Alfonse

Sarodroa, Madagaskaras

Norėjau lankytis bažnyčioje, tačiau neturėjau pinigų autobuso bilietui. Pasikalbėjau su savo drauge Razafindravaonasolo ir ji pasakė, kad galėtume važiuoti mano dviračiu. Kiekvieną sekmadienį mes važiavome dvi valandas į vieną pusę nuo Sarodroa iki Ancirabės. Kai pavargdavau minti pedalus, susikeisdavome vietomis. O kai ji pavargdavo, mes vėl susikeisdavome.

Galiausiai Razafindravaonasolo šeima ir aš prisijungėme prie Bažnyčios. Mes lankėme bažnyčią Ancirabėje, kol Sarodroa buvo atidarytas skyrius. Kaip džiaugėmės galėdami lankyti bažnyčią savo kaime!

Daugiau Rakotomalala ir Razafindravaonasolo nuotraukų rasite **lds.org/go/41845.**

Tristan
alpas

Vyresnysis Ulisis Soaresas
Iš Septyniasdešimties prezidentūros

Takai į tikrąją laimę

Labiau už bet ką kita Dangiškasis Tėvas trokšta, kad patirtume tikrą ilgalaikę laimę.

„Mūsų laimė sudaryta iš visų Jo mums duotų palaiminimų – Evangelijos mokymų, įsakymų, kunigystės apeigų, šeimos ryšių, pranašų, šventyklų, sukūrimo grožybių ir netgi galimybės patirti pasipriešinimą. […] Jis atsiuntė Savo Mylimąjį Sūnų atlikti Apmokėjimo, kad galėtume būti laimingi šiame gyvenime ir gautume džiaugsmo pilnatvę amžinybėje.“[1]

Visi žmonės kažko ieško. Tai, ko jie iš tiesų savaip ieško, yra laimė. Tačiau, kaip ir tiesos, daugelis nepažįsta laimės „todėl, kad nežino kur ją rasti“ (DS 123:12).

Kadangi nežino, kur tikra ir ilgalaikė laimė randama, jie ieško jos ten, kur galima rasti tik laikiną malonumą: pirkdami daiktus, siekdami pasaulio garbės ar šlovės, netinkamai elgdamiesi arba savo dėmesį skirdami grožiui ir patrauklumui.

Malonumas dažnai painiojamas su laime. Atrodo, kad kuo labiau žmonės ieško laikino malonumo, tuo nelaimingesni jie tampa. Dažniausiai malonumas trunka labai trumpai.

Kaip sakė prezidentas Deividas O. Makėjus (1873–1970): „Taip, jūs galite gauti tą trumpalaikį malonumą, bet negalite rasti džiaugsmo, negalite rasti laimės. Laimė randama tik einant tuo gerai pramintu taku, tuo siauru, bet tiesiu taku, vedančiu į amžinąjį gyvenimą.“[2]

Deja, daugeliui laimė yra sunkiai pasiekiama. Mokslininkai žino, kad laimė yra daugiau nei tik pozityvus nusiteikimas, ji yra tokia gerovės būsena, kuri apima gerą gyvenimą, pasižymintį prasmės jausmu ir didžiu pasitenkinimu.“[3]

Visi pasirinkime mylėti Viešpatį ir eiti Jo takais į laimę.

Tyrimai rodo, kad laimė nėra šokinėjimo nuo vieno patyrimo prie kito rezultatas. Priešingai, laimės siekimas paprastai apima ilgalaikes pastangas gyvenime siekti ko nors svarbesnio. Laimę nulemia įpročiai, elgsena ir mąstysena, kuriuos

PORA STOVI PRIEŠAIS KALIFORNIJOS OUKLANDO ŠVENTYKLĄ

galime sąmoningai kontroliuoti. Didžiąją savo laimės dalį patys kontroliuojame.“[4]

Apsvarstykime kai kuriuos laimės takus, kuriuos randame Raštuose ir kurių moko šiuolaikiniai pranašai ir apaštalai. Ištikimai ir tvirtai žengdami tais takais galėsime mūsų laukiančioje kelionėje mėgautis laime.

Dorumas

Pirmasis toks takas yra dorumas, minties ir elgesio modelis, pagrįstas aukštais moralės standartais. Jis apima skaistybę ir moralinį tyrumą, paruošiantį jus įžengti į šventas Viešpaties šventyklas. Dori žmonės pasižymi santūriu orumu ir vidine stiprybe. Jie pasitikintys, nes yra verti gauti Šventąją Dvasią ir būti jos vedami. Dorumas prasideda širdyje ir mintyse – jis yra tūkstančių mažų kasdieninių sprendimų visuma.

„Tegul dorybė nepaliaujamai puošia tavo mintis; tada tavo pasitikėjimas Dievo akivaizdoje augs; ir kunigystės doktrina leisis ant tavo sielos kaip rasa iš dangaus.

Šventoji Dvasia bus tavo nuolatinė bendražygė, ir tavo skeptras bus nekintantis teisumo ir tiesos skeptras; ir tavo viešpatavimas bus nesibaigiantis viešpatavimas, ir be prievartos jis plūs į tave per amžių amžius“ (DS 121:45–46).

Prezidentas Tomas S. Monsonas (1927–2018) mokė, kad „jokia draugystė nebus vertingesnė už švarią sąžinę, už jūsų pačių moralinę švarą. Koks tai nuostabus jausmas žinoti, kad savo paskirtoje vietoje stovite švarūs, žinodami, kad esate verti tai daryti.“[5]

Sąžiningumas

Antrasis takas į laimę yra sąžiningumas. Vyresnysis Ričardas G. Skotas

(1928–2015) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė:

„Suvokite, kad ilgalaikė laimė kyla iš to, kas esate, o ne to, ką turite.

Tikras džiaugsmas kyla iš teisaus charakterio, kurį formuoja nuolatiniai teisūs sprendimai. […] Jūsų teisūs sprendimai nulemia, kas esate ir kas jums yra svarbu. Dėl jų lengviau daryti tai, kas teisu. Dėl laimės dabar ir visą jūsų gyvenimą neatlyždami pakluskite Viešpačiui."[6]

Studijuodami Raštus sužinome, kad Viešpaties mums duoti pažadai skatina teisiai gyventi. Tie pažadai puoselėja mūsų sielas, neša mums viltį skatindami nepasiduoti net susidūrus su kasdieniais iššūkiais, kylančiais gyvenant pasaulyje, kuriame etninės ir moralinės vertybės tirpsta. Todėl turime būti tikri, kad mūsų mintys, žodžiai ir veiksmai veda mus taku pas mūsų Dangiškąjį Tėvą.

Ištikimybė

Trečiasis takas į laimę yra ištikimybė. Svarbu suprasti, kad Dievas laimina mus pagal mūsų tikėjimą, kuris yra gyvenimo pagal dievišką tikslą ir amžinos perspektyvos šaltinis. Tikėjimas – tai praktiškas, uolumą įkvepiantis principas. Jis pasireiškia mūsų teigiamu požiūriu ir ryžtu noriai daryti viską, ko mūsų prašo Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus. Tikėjimas skatina klauptis ant kelių ir klausti Viešpatį patarimo, skatina mus keltis ir veikti, su pasitikėjimu siekti to, kas atitinka Jo valią.

Eidami pirmyn savo kelionėje jūs būsite išbandomi, kad parodytumėte, ar darysite viską, ką Viešpats, jūsų Dievas, jums įsakys (žr. Abraomo 3:25). Tai yra žemiškojo būvio dalis. Tai pareikalaus, kad veržtumėtės pirmyn su nepajudinamu tikėjimu Kristumi, vedami Dvasios ir pasikliaudami, kad Dievas pasirūpins jūsų poreikiais.

Atminkite, kad jūsų tikėjimas turi nesvyruoti – netgi didžių sunkumų metu. Jeigu tvirtai stovėsite, Viešpats padidins jūsų gebėjimą pakilti virš gyvenimo iššūkių. Sugebėsite numalšinti neigiamus impulsus ir išsiugdysite gebėjimą atlaikyti net ir nepakeliamomis atrodančias kliūtis.

Šventumas

Šventumas, dar vienas takas į laimę, susijęs su dvasiniu ir moraliniu tobulėjimu. Šventumas rodo širdies ir ketinimų tyrumą. Kaip galime kasdien darbuotis maitindami save dvasiškai, kad galėtume išsiugdyti tokią dievišką savybę?

Prezidentas Haroldas B. Ly (1899–1973) atsakė: „Savo dvasinę pusę ugdome veikdami. […] Turime kasdien mankštinti savo dvasias melsdamiesi, darydami kasdienius gerus darbus, dalydamiesi su kitais. Turime kasdien maitinti savo dvasias kiekvieną dieną studijuodami Raštus, rengdami [šeimos namų vakarus], dalyvaudami susirinkimuose, priimdami sakramentą. […]

Teisus žmogus siekia tobulėjimo žinodamas, kad jam kasdien reikia atgailauti."[7]

Dar vienas svarbus šventumo elementas yra susijęs su sandorų šventykloje sudarymu ir laikymusi. Jei esame ištikimi, tos sandoros gali pakelti mus virš mūsų galių ir perspektyvos ribų. Visos pažadėtos Jėzaus Kristaus Evangelijos palaimos gali būti mūsų per ištikimybę apeigoms ir sandoroms, kurias šventykloje sudarome priešais Dangiškąjį Tėvą ir Jėzų Kristų. Į gyvenimo „laimingą gyvenimą" modelį įeina šventyklos, kurioje garbinamas Viešpats ir su Juo sudaromos sandoros, statymas (žr. 2 Nefio 5:16, 27).

PROVO MIESTO CENTRINĖ ŠVENTYKLA

Svarbiausia, einant šiuo taku, rūpestingai augti dvasiškai ir būti moraliai tyriems.

Paklusnumas

Dievo įsakymų laikymasis susijęs su kitais į laimę vedančiais takais. Atsiskyrę nuo lamanitų, nefitai labai klestėjo laikydamiesi „Viešpaties potvarkių ir nuostatų, ir įsakymų pagal Mozės įstatymą“ (2 Nefio 5:10). Šis modelis dar vienas svarbus „laiming[o] gyvenim[o]“ elementas.

Prezidentas Monsonas mokė: „Jei laikysimės įsakymų, mūsų gyvenimas taps laimingesnis, visavertiškesnis ir ne toks sudėtingas. Galėsime lengviau pakelti savo sunkumus ir problemas ir gausime [Dievo] pažadėtas palaimas.“[8] Jis taip pat sakė: „Pažinimą, kurio ieškome, atsakymus, kuriuos norime gauti, ir stiprybę, kurios šiandien trokštame, kad įveiktume sudėtingo ir besikeičiančio pasaulio iššūkius, – visa tai galime gauti noriai paklusdami Viešpaties įsakymams.“[9]

Gelbėtojas maldauja mūsų:

„Jei mane mylite, laikykitės mano įsakymų. […]

Kas žino mano įsakymus ir jų laikosi, tas myli mane. O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas, ir Aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu“ (Jono 14:15, 21).

Nesavanaudiškumas ir meilė

Auksinis takas į laimę tai nesavanaudiškumas ir meilė – meilė, kuri rūpinasi kiekviena gyva siela, kiekvienai rodo dėmesį ir yra kažkiek panaši į tikrąją meilę. Meilė yra tiesioginis maršrutas į laimę, kuri praturtins ir palaimins mūsų bei kitų žmonių gyvenimus. Tai reiškia, kaip Gelbėtojas sakė, rodyti meilę net savo priešams (žr. Mato 5:44).

Tai darydami vykdysite didesnį įsakymą mylėti Dievą. Sklęsite aukščiau kenksmingų vėjų – aukščiau niekingumo, nesėkmių ir kartėlio. Tikroji ir ilgalaikė laimė pasiekiama tik tuomet, kai pasirenkame „mylė[ti] Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu“ (Mato 22:37; taip pat žr. PakĮst 6:5; Morkaus 12:30; Luko 10:27).

Visi pasirinkime mylėti Viešpatį ir eiti Jo takais į laimę, kuri yra „mūsų egzistavimo tikslas ir paskirtis“[10]. ■

Iš 2017 m. birželio 8 d. Brigamo Jango universiteto Havajų filialo diplomų įteikimo šventėje pasakytos kalbos „Takai į laimę“.

IŠNAŠOS

1. “Happiness,” Gospel Topics, topics.lds.org.
2. David O. McKay, in Conference Report, Oct. 1919, 180.
3. “Happiness,” *Psychology Today,* psychologytoday.com/basics/happiness.
4. “Happiness,” *Psychology Today.*
5. Tomas S. Monsonas, Būkite drąsūs, *2009 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga*.
6. Richard G. Scott, “Making the Right Decisions,” *Ensign,* May 1991, 34.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 176, 178.
8. Tomas S. Monsonas, Vykdyk įsakymus, *2015 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga*.
9. Tomas S. Monsonas, Paklusnumas atneša palaiminimus, *2013 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga*.
10. Joseph Smith, in *History of the Church,* 5:134.

Sužinokite, kas yra tikroji laimė, apsilankę **lds.org/go/41849.**

Santuoka, pinigai ir tikėjimas

Sundai Čibuike Obasi

Dalyvavau jaunų vienišų suaugusiųjų konferencijoje Kumasyje, Ganoje, ne todėl, kad ieškojau merginos – aš jau buvau susižadėjęs, – bet todėl, jog jaučiau, kad man reikėjo daugiau motyvacijos ir kad ta konferencija bus tinkama vieta ją rasti. Ir iš tikrųjų, į mano maldas buvo atsakyta konferencijoje po sesers Kol, vyresnio amžiaus misionerės, paskirtos dirbti su jaunais vienišais suaugusiaisiais, kalbos apie šventyklos santuokos svarbą.

Pokalbiui baigiantis jos veido išraiška staiga persimainė ir ji pasakė: „Jums nereikia pinigų, kad galėtumėte susituokti – visa, ko jums reikia, tai tikėjimo.“ Pajutau tarytum ji kalbėtų tiesiogiai man, tačiau nemaniau, kad tai tikrai gali tikti man, nes ruošdamiesi vedyboms mes turėjome nusipirkti kelis dalykus. Sau tariau: „Kodėl man reikia ne pinigų, o tik tikėjimo?“

Vis galvojau apie tai visą savaitę. Galiausiai savęs paklausiau: „Ar Dievo galimybėms yra ribos?“ Iš pradžių pamaniau: ne, bet tada pagalvojau: taip. Po to kilo papildomas klausimas: „Kaip Jo galimybėms gali būti ribos, jeigu Jis visagalis?“ Dvasia nurodė man atsakymą: Dievo palaiminimai priklauso nuo mūsų paklusnumo Jam. Nėra ribų Jo galimybėms laiminti mus, bet mes turime pakviesti tuos palaiminimus panaudodami tikėjimą ir darydami tai, ką Jis nori, kad darytume.

Vėliau pasikviečiau savo sužadėtinę Priscilą, kad aptartume siūlomus santuokos planus. Nors pinigų trūko, nusprendėme nustatyti savo santuokos datą, tačiau negalėjome apsispręsti dėl konkrečios dienos. Nutarėme, kad Priscila paklaus savo vyskupo, kokios dienos yra laisvos apylinkės ir kuolo kalendoriuje. Iš dviejų jo pasiūlytų datų mes pasirinkome 2014 m. rugsėjo 27 d., tai reiškė, kad iki mūsų vestuvių dienos buvo vos septynios savaitės!

Priscila paklausė: „*Obim* [igbų kalboje reiškia „mano širdele“], ar turi kiek nors pinigų? Laiko nedaug.“

Mudu su sužadėtine iki santuokos turėjome nedaug laiko ir dar mažiau pinigų, tačiau turėjome kai ką svarbesnio – tikėjimą.

Atsakiau: „Neturiu, bet turiu šiek tiek tikėjimo.“

Ji nusijuokė ir pasakė: „Tada gerai. Pasninkaukime ir melskimės.“ Perfrazuodama 1 Nefio 3:7, ji tęsė: „Viešpats atvers mums kelią, nes Jis mums įsakė tuoktis.“

Tą savaitę man sumokėjo už darbą, kurį atlikau prieš kelis mėnesius. Vėliau Priscila man pasakė, kad ji norėjo pradėti verslą, kad surinktų šiek tiek pinigų.

Už tuos mano uždirbtus pinigus ji nupirko panaudotus moteriškus rankinukus ir perpardavė juos. Nusipirkusi kelis daiktus iš savo reikiamų nusipirkti daiktų sąrašo ji vis dar turėjo dukart daugiau, nei buvau jai davęs.

Tuo metu neturėjau jokio darbo. Negavau nė vieno man pažadėto darbo.

Mums liko dvi savaitės ir vis dar buvo dalykų, kuriuos turėjome nusipirkti. Mano sužadėtinė pasiūlė nukelti datą. Aš tepasakiau: „Greitai įvyks stebuklas.“

Vos dvi dienos iki mūsų vestuvių stebuklas įvyko: man sumokėjo už darbą, kurį buvau atlikęs prieš dvi savaites. Taip pat sužinojau, kad mums turint tikėjimą ir sunkiai dirbant Viešpats palaimins mus, kad pasiektume teisius tikslus.

Nuėjome į banką išgryninti čekio ir iš ten į turgų nusipirkti likusių daiktų, kurių mums reikėjo, lyjant lietui, kurį mes palaikėme dangaus pritarimu mūsų tikėjimu paremtam veiksmui.

Po mažiau nei 24 valandų mes susituokėme. Kai mūsų paprašė apsikeisti santuokos priesaikomis, to jausmo negalima buvo sulyginti su niekuo, ką esu jautęs savo gyvenime. Jaučiau, kad labai daug pasiekėme, todėl tikėjau, kad nuo tos akimirkos su tikėjimu galiu padaryti viską. Vėliau buvome užantspauduoti Ganos Akros šventykloje.

Nors ir gali reikėti ***kažkiek*** pinigų, kad pasiruoštumėte santuokai, svarbiausia, ko jums reikia, tai tikėjimo. ■

Autorius gyvena Ašančio regione, Ganoje.

„Jei jaučiu beprarandąs tikėjimą, kaip galėčiau jį atgauti?“

„Vienas iš Bažnyčios tikslų yra puoselėti ir kultivuoti tikėjimo sėklą – kartais net smėlingoje abejonių ir netikrumo dirvoje. […]

Prašau, prieš suabejodami tikėjimu, pirma suabejokite savo abejonėmis.“

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, „Ateik, junkis prie mūsų“, 2013 m. spalio visuotinė konferencija.

Atsiverskite Raštus

Jei man nesiseka jausti Dvasios, tai atsivertęs Raštus galiu pamatyti, kokį tikėjimą turi kiti. Man tai padeda tikėti. Galbūt jūsų maldos yra per trumpos. Pabandykite melstis nuoširdžiau, o Dangiškasis Tėvas padės jums atgauti tikėjimą.

Krisas B., 14 m., Oregono valst., JAV

Puoselėkite tikėjimo sėklą

Žinau, kad galiu melstis Tėvui ir Jo paprašyti padėti man prižiūrėti mano auginamą tikėjimo augalą. Kad jį puoselėčiau, turiu daryti būtinus dalykus, pvz., skaityti Raštus, ieškoti dvasinių potyrių, suskaičiuoti savo palaiminimus ir paprašyti šeimos narių pagalbos. Tokiu būdu mano tikėjimas gali vėl imti augti. Tai nenutiks per naktį – tai laiko reikalaujantis procesas. Turiu būti kantrus ir pasikliauti Viešpačiu.

Elijas B., 18 m., Mendosa, Argentina

Išsiaiškinkite drauge

Kai jaučiu beprarandanti tikėjimą, aš pasikalbu su mama ir tėčiu, ir drauge išsiaiškiname. O kad galėtume jausti Dvasią, po to kartais sudainuojame kokią nors pakylėjančią dainą.

Emali C., 15 m., Koloradas, JAV

Pasiklauskite tėvų

Pasimeldę tiesiogiai Dangiškajam Tėvui dar galime savo tėvų paklausti, kaip galėtume pas Jį sugrįžti ir atgauti savo tikėjimą.

Elijas S., 12 m., Paisandu, Urugvajus

Melskitės, pasipasakokite ir skaitykite

Kai šlubavo mano tikėjimas, jį susigrąžinau darydamas tris dalykus. Pirma, aš meldžiausi. Man labai padėjo, kai meldžiau stiprybės ir žinojimo, ką turėčiau daryti. Antra, pasipasakojau artimiems draugams, kurie man prireikus labai daug padėjo. Trečia, skaičiau Raštus. Ten daug rašoma apie tikėjimą, tad tai gali mums padėti jį susigrąžinti.

Džekas Dž., 14 m., Florida, JAV

Atsakymai yra skirti padėti ir apmąstyti, bet nėra oficialus Bažnyčios doktrinos dėstymas.

NUOTRAUKOS IŠ GETTY IMAGES

Kodėl Dievas leidžia, kad vyktų karas?

Beveik nuo pat pradžios karas buvo žmonijos šioje žemėje istorijos dalis. Tačiau Viešpats, Ramybės kunigaikštis, nenori, kad mes vieni su kitais kariautume. Jis verkia, kai žmonės renkasi vieni kitų nemylėti, būna „be jokio prieraišumo ir neapkenčia savo pačių kraujo“ (Mozės 7:33), ir sugadina žemę smurtaudami (žr. Pradžios 6:11–13). Tie, kurių nelabumas atneša karą žemėje, už savo veiksmus bus teisiami.

Viešpats įsakė Savo žmonėms „atsisakyt[i] karo ir skelbt[i] taiką“ (DS 98:16). Tačiau Viešpats taip pat pasakė, kad kartais, kai tautos viena su kita kovoja, esame pateisinti gindami savo šeimas, tautas ir laisvę nuo sugriovimo, tironijos ir priespaudos (žr. Almos 43:47; Almos 46:12–13; DS 134:11). Pastarųjų dienų šventieji, tarnaujantys savo šalies kariuomenėje, laikosi principo „paklusti karaliams, prezidentams, valdytojams bei valdininkams“ (Tikėjimo Teiginių 1:12).

Daugiau informacijos ieškokite: Gordonas B. Hinklis, „Karas ir taika“, 2003 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga; “War,” Gospel Topics, topics.lds.org.

Būsimo leidinio klausimas

„Kaip patriarchalinis palaiminimas gali padėti priimti sprendimus?“

Atsakymą ir, jei pageidaujate, didelės raiškos nuotrauką iki 2018 m. gegužės 15 d. pateikite tinklalapyje liahona.lds.org (spustelėkite nuorodą „Submit an Article or Feedback“).

Glaustumo ar aiškumo dėlei jūsų atsakymai gali būti redaguojami.

M

Sekite Džozefo Smito pavyzdžiu ir Atkūrimo modeliu.

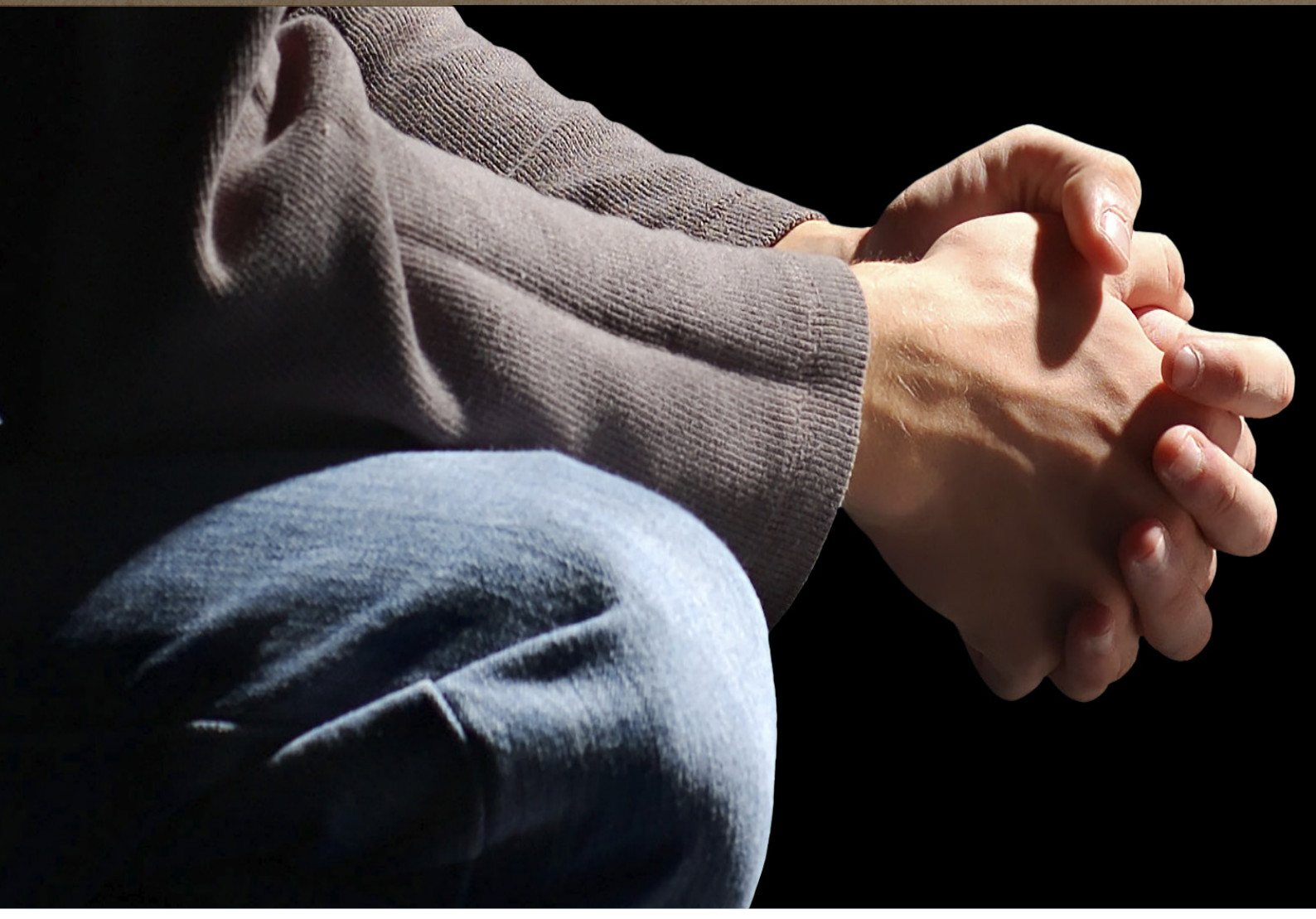

ALDA

Vyresnysis Robertas D. Heilsas (1932–2017)
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

LIUDIJIMO IR SUGRĄŽINIMO RAKTAS

Mūsų, kaip Bažnyčios vadovų, žmonės dažnai klausia: „Kaip man gauti liudijimą apie sugrąžintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją?“

Liudijimo gavimo ir tapimo atsivertusiu procesas prasideda nuo studijavimo ir maldos, tada kantraus ir nuoseklaus gyvenimo pagal Evangeliją bei Šventosios Dvasios pakvietimo ir pasikliovimo ja. Džozefo Smito gyvenimas ir sugrąžinimo modelis yra puikūs šio proceso pavyzdžiai. Man pasakojant [...] apie sugrąžinimo įvykius, ieškokite žingsnių, kurie veda į liudijimą. [...]

Atsigręžkite į Raštus. Klaupkitės melstis. Prašykite su tikėjimu. Klausykitės Šventosios Dvasios.

VALTERIO REINO PAVEIKSLO *MANO ŠIRDIES TROŠKIMAI* // FRAGMENTAS GETTY IMAGES ILIUSTRACIJA

Didelis sąmyšis

Džozefas Smitas gimė 1805 metų gruodžio 23 d. Šerone, Vermonto valstijoje. Jis gimė šeimoje, kuri meldėsi ir studijavo Bibliją. Jaunystėje jis susidomėjo religija ir pamatė esant „didelį sąmyšį“ dėl Kristaus mokymų, kai „kunigas ginčijosi su kunigu ir atsivertusysis su atsivertusiuoju“ (Džozefo Smito – Istorijos 1:6).

Tas sąmyšis […] prasidėjo prieš daug šimtmečių ir buvo pavadintas didžiuoju atsimetimu. Kristaus diena „neateis“, sakė apaštalas Paulius, „pirmiau turi ateiti atkritimas“ (2 Tesalonikiečiams 2:3).

Keliems dešimtmečiams praėjus nuo Kristaus prisikėlimo, Jo apaštalai buvo nužudyti, Jo mokymai buvo iškreipti, o kunigystė iš žemės buvo paimta. Tačiau Paulius, numatydamas mūsų laikus, pranašavo, kad „laikų pilnatvei atėjus, [Dievas] galėtų suvienyti Kristuje visa“ (Efeziečiams 1:10). Jis turėjo atkurti tikrą Kristaus Bažnyčią žemėje dar kartą. […]

Džozefas randa atsakymą

Džozefas Smitas […], būdamas 14 metų, patyrė „religinių nuomonių nesutarimus“. Dažnai jis klausdavo savęs: „Jei kuri nors iš [tų bažnyčių] teisinga, tai kuri, ir kaip man ją atpažinti?“ (Džozefo Smito – Istorijos 1:10)

Džozefas atsakymų ieškojo Biblijoje. „Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, – perskaitė jis Jokūbo laiške, – teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta“ (Jokūbo laiškas 1:5).

Sekdamas Jokūbo nurodymu, Džozefas nuėjo į giraitę netoli savo namų ir meldėsi. Kai jis šaukėsi Dievo, nusileido šviesos stulpas ir pasirodė „dvi Asmenybės“. „Viena iš jų kreipėsi į [Džozefą] vardu ir tarė, rodydama į kitą: *Tai mano Mylimasis Sūnus. Jo klausyk!*“ (Džozefo Smito – Istorijos 1:16–17)

Dievas Tėvas ir Jo Sūnus Jėzus Kristus kalbėjo su Džozefu. Jie atsakė į jo klausimus. Jie mokė jį, kad tikroji Kristaus Bažnyčia žemėje buvo prarasta. Džozefas suprato, kad šie Dievybės nariai buvo atskiros būtybės, Jie žinojo Džozefo vardą ir norėjo atsakyti į jo maldas. Dangūs atsivėrė, baigėsi atsimetimo naktis ir ėmė šviesti Evangelijos šviesa.

Kaip ir Džozefas, daug kas iš mūsų pasijuntame beieškantys tiesos. […] Kaip ir Džozefas, mes turime tyrinėti Raštus ir melstis […], būti nuolankūs ir mokytis vadovautis tikėjimu.

Moronis ir auksinės plokštelės

Džozefas [sakė, kad] trejus metus po Pirmojo regėjimo [dažnai jautėsi prislėgtas dėl savo silpnybių ir netobulumų]. Bet jis neprarado tikėjimo ir nepamiršo maldos galios.

1821 m. rugsėjo 21 d., būdamas septyniolikos metų, [Džozefas] atsiklaupė prašyti atleidimo už visas savo nuodėmes ir norėjo sužinoti „apie savo būseną ir padėtį priešais [Dievą]“ (Džozefo Smito – Istorijos 1:29). Jam besimeldžiant pasirodė vis ryškėjanti šviesa, „kol kambarys tapo šviesesnis nei vidurdienį“ (30 eilutė). Toje šviesoje stovėjo asmenybė, vilkinti „nepaprasto baltumo“ rūbą (31 eilutė). Ji kreipėsi į Džozefą vardu ir prisistatė esanti Moronis. Jis pasakė, kad „Dievas [Džozefui] skyręs atlikti darbą“, ir papasakojo apie senovinius raštus, užrašytus „ant aukso plokštelių“, kurie išversti tapo Mormono Knyga. Toje knygoje buvo užrašyta Evangelijos pilnatvė. (Žr. 33–34 eilutes.) […] Džozefui buvo nurodyta paimti tuos užrašus, užkastus netoli jo namų kalvoje, dabar vadinamoje Kumoros kalva.

Kitą dieną Džozefas rado plokšteles, bet dar nebuvo atėjęs laikas jas iškelti. Moronis nurodė Džozefui, kad per ateinančius ketverius metus jie čia susitiks tą pačią kiekvienų metų dieną (žr. 52–53 eilutes). Džozefas pakluso. Kiekvienais metais jis ateidavo ant kalvos, kur Moronis jam duodavo „nurodymų“ (54 eilutė) dėl Kristaus Bažnyčios atkūrimo. […]

1827 m. rugsėjo 22 d. Džozefas gavo plokšteles, būdamas dvidešimt vienerių metų amžiaus. Jis taip pat gavo senovinį instrumentą joms versti, vadinamą Urimais ir Tumimais. Naudodamas šiuos šventus vertiklius, Džozefas pradėjo vertimo darbą […]

Sugrąžinimas atsiskleidžia

Kai Džozefui buvo dvidešimt treji metai, jis versdamas plokšteles su [savo raštininku] Oliveriu [Kauderiu] priėjo tą vietą, kur kalbama apie krikštą nuodėmėms atleisti. […] Jie norėjo sužinoti daugiau. Džozefas žinojo, ką daryti.

1829 m. gegužės 15 d. [Džozefas su Oliveriu] nuėjo į mišką teirautis Viešpaties. Jiems besimeldžiant, „šviesos debesyje“ apsireiškė Jonas Krikštytojas (Džozefo Smito – Istorijos 1:68). Kai gyveno, jis pakrikštijo Gelbėtoją [ir] turėjo kunigystės raktus, būtinus atlikti šias apeigas Dievo įgaliojimu.

[…] Jon[as] uždėjo savo rankas ant [Džozefo, o paskui ir ant Oliverio galvos] ir suteikė jiems [abiem] Aarono kunigystę (žr. DS 13; Džozefo Smito – Istorijos 1:68–69). […] 1829 m. gegužės pabaigoje, ar birželio pradžioje, Džozefui ir Oliveriui apaštalai Petras, Jokūbas ir Jonas suteikė Melchizedeko, arba aukštesniąją, kunigystę.

Tą birželį buvo baigtas Mormono Knygos vertimas, 1830 m. kovo 26 d. knyga buvo išleista. […] Praėjus dar dvylikai dienų, balandžio 6 d. […] buvo oficialiai suformuota Bažnyčia. […] Kaip buvo pranašavęs Paulius, senovinė Kristaus Bažnyčia žemėje buvo vėl įsteigta.

Bet Sugrąžinimo darbas dar nebuvo baigtas. […] 1836 m. kovo 27 d. buvo įšventinta [Kirtlando šventykla, pirmoji šventykla, pastatyta šiame Evangelijos laikotarpyje]. Po savaitės, balandžio 3 d., ten įvyko susirinkimas. Po iškilmingos ir tylios maldos [Džozefui ir Oliveriui pasirodė Viešpats Jėzus Kristus]. […] Mozė, Elijas ir Elija taip pat apsireiškė [Kirtlando šventykloje] ir įteikė Džozefui [kunigystės] raktus (žr. DS 110).

Sektinas modelis mums

Broliai ir seserys, ar galime čia įžvelgti modelį? Prieš visus didžius Sugrąžinimo įvykius – Pirmąjį regėjimą, Moronio pasirodymą ir Mormono knygos išėjimą, kunigystės sugrąžinimą ir prieš Jėzaus Kristaus pasirodymą [Savo] šventoje šventykloje – būdavo malda. […]

[Daug kartų] jutau nepaneigiamą Dievo Dvasios liudijimą – tarsi ugnis degintų man krūtinę, – kad sugrąžintoji Evangelija yra tikra. […] [Jeigu to patys nežinote] aš galiu jums pasiūlyti priimti Mormono Knygoje Moronio užrašytą paskatinimą: „Ir norėčiau jus paraginti, kad gavę juos, paklaustumėte Dievą, Amžinąjį Tėvą, Kristaus vardu, argi jie nėra tikri; ir jei paklausite nuoširdžiai, su tikru ketinimu, tikėdami Kristų, jis apreikš jums apie jų tiesą Šventosios Dvasios galia. Ir Šventosios Dvasios galia jūs galite pažinti tiesą apie viską“ (Moronio 10:4–5). […]

Sekite Džozefo Smito pavyzdžiu ir Atkūrimo modeliu. Atsigręžkite į Raštus. Klaupkitės melstis. Prašykite su tikėjimu. Klausykitės Šventosios Dvasios. […] Jėzaus Kristaus vardu jums pažadu: „Jei prašysite [Dangiškojo Tėvo] su tikėjimu, tikėdami, kad gausite, stropiai vykdydami [Viešpaties] įsakymus, jums tai tikrai bus atskleista“ (1 Nefio 15:11). ■

Iš kalbos, pasakytos 2003 m. spalio visuotinėje konferencijoje.

VALTERIO REINO PAVEIKSLO *PRANAŠUI DŽOZEFUI SMITUI IR OLIVERIUI KAUDERIUI PASIRODO JĖZUS KRISTUS FRAGMENTAS* *MELCHIZEDEKO KUNIGYSTĖS SUGRĄŽINIMAS*, AUT. VALTERIS REINAS

KAS, KODĖL *ir* KAIP:
SUGRĄŽINIMO ANALIZĖ

Feitė Saferlin Blekhurst
Bažnyčios žurnalai

Įsivaizduokite, kad kartu su draugo šeima išvykote į savaitę trunkančią kelionę prie jūros. Jums buvo smagu, bet pradėjote ilgėtis savo šeimos. Tada jūsų tėtis parašo jums trumpąją žinutę ir pasiteirauja, kaip sekasi, – kaip tik tai, ko jums reikėjo, kad pajustumėte meilę ir kad jus prisimena.

Gyvenimas žemėje truputį panašus į tai. Dievas nesiunčia mums tekstinių žinučių, bet mes esame toli nuo savo dangiškųjų namų, todėl Dangiškasis Tėvas perduoda Savo meilę mums vienu iš būdų – siųsdamas pranašus.

EVANGELIJOS LAIKOTARPIS

Pranašai vadovauja vadinamiesiems *Evangelijos laikotarpiams,* laikotarpiams, kada: 1) Dievas žemėje turi bent vieną įgaliotą kunigystės vadovą ir 2) tas vadovas, pranašas, tiesiogiai iš Dievo sužino apie Išgelbėjimo planą. Pranašai tada moko žmones Evangelijos arba *perduoda* ją žmonėms.

Iš Raštų mes sužinome apie daugybę Evangelijos laikotarpių. Vieni svarbiausių iš jų buvo Adomo, Henocho, Nojaus, Abraomo, Mozės, Jėzaus Kristaus ir Džozefo Smito. Viešpats per kiekvieną iš jų pradėjo Evangelijos laikotarpį.

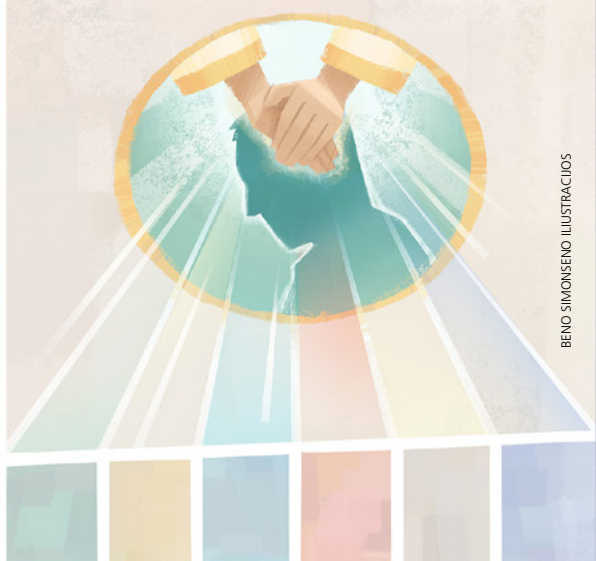

BENO SIMONSENO ILIUSTRACIJOS

Kad galėtumėte mokyti Evangelijos, jūs turite žinoti, kaip paaiškinti, kas yra atsimetimas, Evangelijos laikotarpiai ir Sugrąžinimas. Padėti gali ši schema.

ATSIMETIMAS

Atsimetimas = nelabumas. Kai asmuo arba grupė nusigręžia nuo Jėzaus Kristaus Evangelijos tiesų, atmeta pranašus ir puola į nuodėmę, jie atsimeta.

SUGRĄŽINIMAS

Sugrąžinimas tai veiksmas, kai kas nors sugrąžinama į pradinę būseną. Tai ne reformacija, reiškianti kažko egzistuojančio pakeitimą kuo nors nauju. Pavyzdžiui, jeigu norėtumėte atstatyti seną namą, jūs iš naujo pastatytumėte jį pagal pirminius brėžinius. Jeigu norėtumėte pridėti naują židinį, tai reikštų, kad keičiate namą, o ne jį atstatote.

Jėzaus Kristaus Evangelija turėjo būti sugrąžinta, nes Didžiojo atsimetimo metu ji buvo prarasta. Ištisus šimtmečius žmonės gyveno be tikrosios Bažnyčios. Taigi Viešpats *sugrąžino* Savo Bažnyčią ir Evangeliją per Džozefą Smitą taip, kaip išpranašavo senovės pranašai (žr. Izaijo 2:1–3; 29:13–14; ApD 3:19–21; Apreiškimo 14:6–7; 2 Nefio 3:3–15).

Tikroji Jėzaus Kristaus Evangelija išliks – ar liksite kartu su ja? Nors pasaulis vis darosi nelabesnis, Jėzaus Kristaus Bažnyčia išliks iki galo.

Jūs turite pasirinkti, kaip rinkosi mirtingieji nuo laikų pradžios, ar seksite pranašu? Jeigu seksite, būsite palaiminti ir Dvasia jus ves.

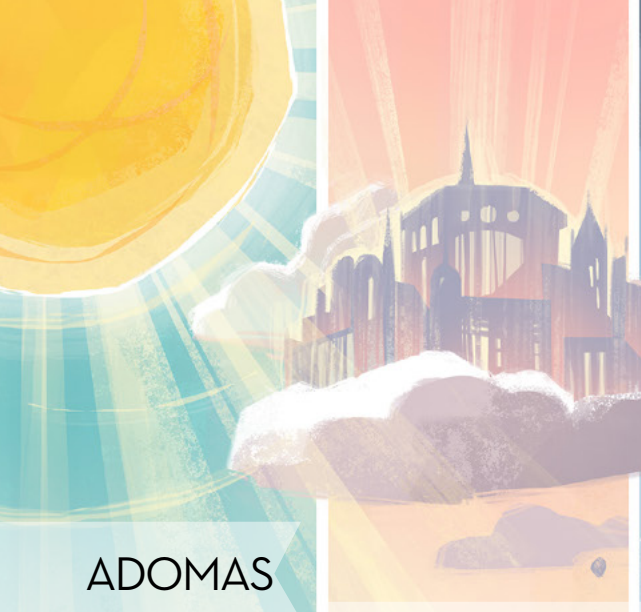

ADOMAS

Adomas buvo tikras pionierius: jis buvo pirmasis žmogus žemėje ir pirmasis pranašas! Jis mokė savo šeimą Evangelijos, bet ir pradžioje daug žmonių „ieškojo savo pačių patarimų tamsoje“ ir atmetė tiesą (Mozės 6:28).

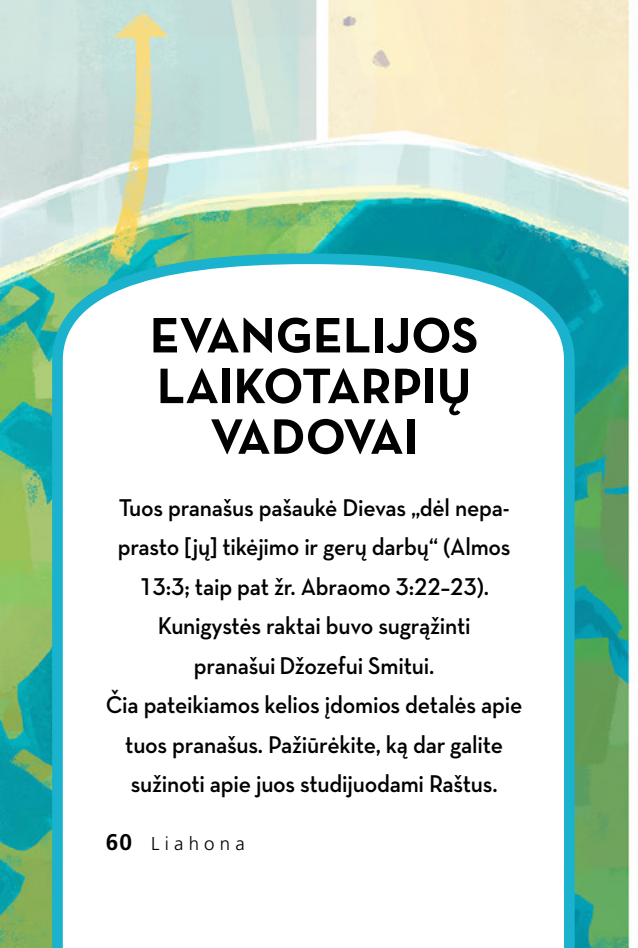

HENOCHAS

Ar kada girdėjote, kad visas miestas būtų paimtas į dangų? Taigi Sionės miesto, kurį įkūrė Henochas, žmonės buvo tokie dori, kad išėjo gyventi su Dievu (žr. Mozės 7:23).

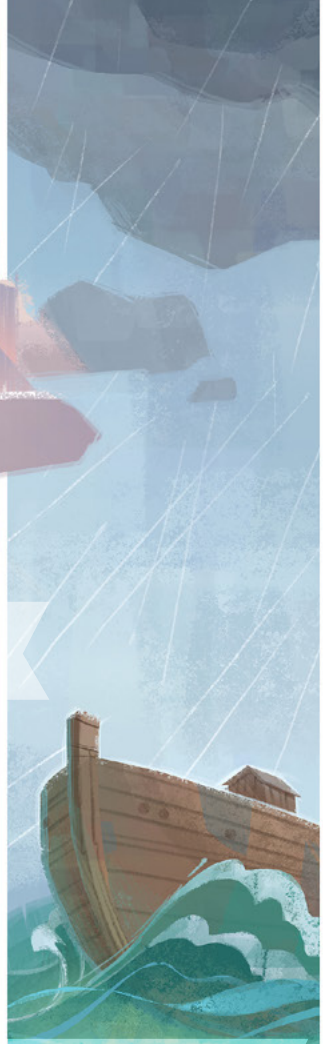

NOJUS

Esate girdėję apie Nojaus arką. Tik aštuoni žmonės – Nojaus šeima – išgyveno tvaną, nes jie paklausė Nojaus perspėjimų (žr. Pradžios 7; Mozės 8). Tačiau ar žinote, kad kunigystę jis gavo būdamas 10 metų (žr. DS 107:52) ir kad „milžinai [...] siekė atimti Nojui gyvybę?“ (Mozės 8:18)

ABRAOMAS

Nelabi kunigai beveik paaukojo Abraomą, bet jį išgelbėjo angelas (žr. Abraomo 1). Jis patyrė nuostabių apreiškimų, įskaitant regėjimą apie ikimirtingąjį gyvenimą. Bažnyčios nariai yra jo palikuoniai, o Abraomo sandora pavadinta jo vardu. (Žr. Abraomo 2–5.)

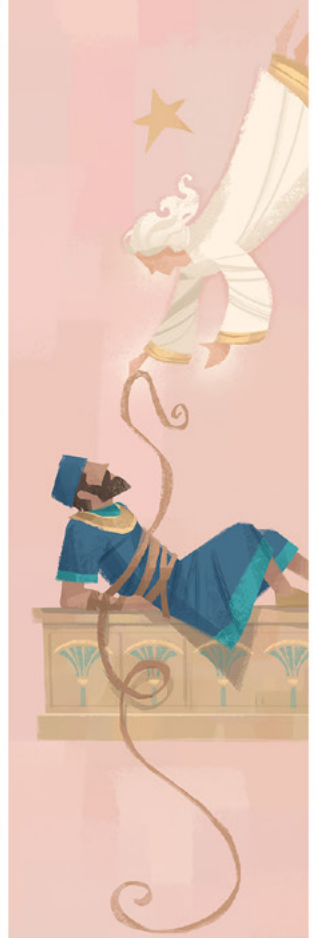

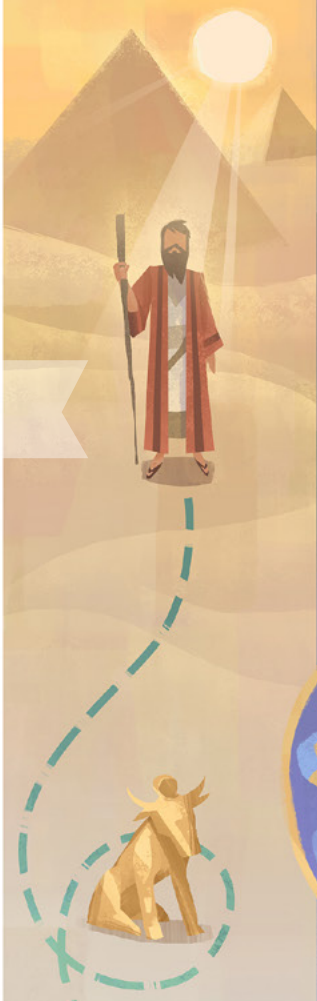

MOZĖ

Mozė vedė izraelitus iš Egipto ir padėjo jiems atgauti laisvę. Jis „stropiai stengėsi pašventinti savo liaudį, kad jie galėtų matyti Dievo veidą; bet šie užkietino savo širdis ir negalėjo ištverti jo akivaizdos“ (DS 84:23–24). Tiesą sakant, dėl savo atsimetimo, jie klajojo dykumoje 40 metų!

EVANGELIJOS LAIKOTARPIŲ VADOVAI

Tuos pranašus pašaukė Dievas „dėl nepaprasto [jų] tikėjimo ir gerų darbų“ (Almos 13:3; taip pat žr. Abraomo 3:22–23). Kunigystės raktai buvo sugrąžinti pranašui Džozefui Smitui. Čia pateikiamos kelios įdomios detalės apie tuos pranašus. Pažiūrėkite, ką dar galite sužinoti apie juos studijuodami Raštus.

JĖZUS KRISTUS

Jėzus Kristus ne tik mokė Evangelijos ir atliko daug stebuklų, Jis taip pat įsteigė Savo Bažnyčią žemėje. Jis apmokėjo mūsų nuodėmes, buvo nukryžiuotas ir prisikėlė, kad leistų mums įveikti dvasinę ir fizinę mirtis. Jis yra dabartinis savo Bažnyčios vadovas ir su Dangiškuoju Tėvu yra kunigystės šaltinis.

DIDYSIS ATSIMETIMAS

Po Gelbėtojo prisikėlimo Jo apaštalai ir kiti Bažnyčios vadovai bandė skleisti Evangeliją, tačiau žmonės atmetė jų mokymus ir netgi užmušė daugumą apaštalų. Dėl žmonių nelabumo Evangelijos pilnatvė buvo žemėje prarasta. Pasaulis pasinėrė į dvasinę tamsą (žr. Izaijo 60:2).

- Daugiau nei 1000 metų žmonės neturėjo išgelbėjimo apeigų, šventyklos palaiminimų ir nebuvo vadovaujami pranašo.
- Vertingos Biblijos tiesos buvo prarastos.
- Buvo mokoma klaidingų idėjų apie Dievo esmę.
- Kai kurios išgelbėjimo apeigos buvo pakeistos arba jų buvo neteisingai mokoma (žr. Izaijo 24:5).
- Per šį atsimetimą prisisteigė daugybė bažnyčių.

REFORMACIJA

Per didįjį atsimetimą kai kurie religingi žmonės Europoje suvokė, kad Jėzaus Kristaus Evangelijos buvo mokoma neteisingai. Tie reformatai nebuvo pranašai, tačiau jie geriausiai kaip tik galėjo mokė tiesų, kaip jas suprato. Jie padėjo pasiekti, kad Biblija būtų prieinama daugumai žmonių. Daugelis kovojo dėl religinės laisvės ir atvėrė kelią Evangelijai sugrąžinti.

DŽOZEFAS SMITAS

Ar Evangelijos pilnatvė buvo prarasta amžiams? Ne! Dievas Džozefui Smitui apreiškė svarbias tiesas. Dangiški pasiuntiniai jam sugrąžino visus reikalingus kunigystės raktus (žr. DS 27:8–13; 110; 128:18–21), šį Evangelijos laikotarpį padarydami „laikų pilnatvės evangelijos laikotarpiu“ (DS 138:48). Šis laikotarpis taip pat yra žinomas kaip pastarosios dienos, nes tai paskutinis laikotarpis prieš antrąjį Jėzaus Kristaus atėjimą.

Jūs esate čia

SUGRĄŽINIMAS

Ar žinote? JŪS turite sugrąžinimo palaiminimus. Taip, jūs!

- Jėzaus Kristaus Bažnyčia buvo atkurta ir jai vadovauja pranašas ir apaštalai.
- Mormono Knyga, Doktrina ir Sandoros, Brangusis Perlas ir kiti šių laikų apreiškimai sugrąžino brangias prarastas tiesas (žr. 2 Nefio 27).
- Džozefas Smitas gavo Aarono kunigystę iš Jono Krikštytojo (žr. DS 13) ir Melchizedeko kunigystę iš apaštalų Petro, Jokūbo ir Jono (žr. DS 128:20).
- Įgalioti kunigystę turintys asmenys tinkamai atlieka išgelbėjimo apeigas.
- Mes žinome, kad tiesa nebus prarasta per atsimetimą (žr. Danieliaus 2:44). ■

Mokydamiesi apie Jėzų Kristų, į savo gyvenimą įsileidžiate Jo ramybę ir esate Jo akivaizdoje.

Sara Henson

Įsivaizduokite, kad Raštuose – Šventojoje Biblijoje, Mormono Knygoje, Doktrinoje ir Sandorose bei Brangiajame Perle – apie Gelbėtoją reikėtų perskaityti *viską*. Tam prireiktų daug laiko ir pastangų! Tačiau 2017 m. sausį prezidentas Raselas M. Nelsonas, pasiūlė būtent tokį iššūkį – patvirtintuose Raštuose perskaityti viską, ką Jėzus pasakė ir padarė. Prezidentas Nelsonas pridūrė, kad šio iššūkio įvykdymas padarė jį „kitu žmogumi“. Jis ne tik daugiau sužinojo apie Jėzų Kristų, bet ir pajuto atsinaujinusį atsidavimą Jam.[1]

Jūs irgi galite artintis prie Kristaus mokydamiesi apie Jį. Jo gyvenimo ir tikslo studijavimas į jūsų gyvenimą įneša Jo ramybės ir jums padeda geriau pažinti Jį bei Dangiškąjį Tėvą. Paskaitykite, kaip šie jaunuoliai atsakė į du klausimus: 1) koks yra jūsų mėgstamiausias Raštų pasakojimas apie Gelbėtoją ir kodėl? 2) kaip Evangelijos studijavimas į jūsų gyvenimą įnešė daugiau ramybės?

FRAGMENTAS IŠ *KUR DAR DEVYNI?*, AUT. LIZA LEMON SVINDL

KAIP PAŽINTI GELBĖTOJĄ

Mėgstu pasakojimą apie 10 raupsuotųjų, nes Gelbėtojas jam padėkojusiam raupsuotajam parodė tiek daug meilės. Jis pasakė: „Kelkis, eik! Tavo tikėjimas išgydė tave“ (Luko 17:19; žr. 11–19 eil.). Man patinka Jo visiems rodomas nesuvaidintas gerumas.

Mano mokykloje neseniai įvyko tragedija, tad visiems reikia ramybės ir paguodos. Asmeniškai aš stiprybę ir ramybę atradau studijuodamas seminarijoje. Mokytojai seminarijoje Raštus ir Evangeliją gerai pritaiko kiekvienam mokiniui. Nuostabu matyti, kokia skirtinga yra mūsų seminarijos klasė, palyginti su įprasta mokyklos klase. Joje tiesiog kitaip jautiesi – joje dvelkia ramybe.

Gabrielius S., 16 m., Koloradas, JAV

Almos pasakojimas apie tikėjimą ir Dievo žodį (žr. Almos 32:18–43) mane pamokė, kad, jei sėju meilę, meilę ir raškau. Zoramininkams Alma aiškina, kad tikėjimas yra panašus į sėklą. Tai yra įsitikinimas, kad kas nors yra tikra, bet to ko nors iš tikrųjų nematome. Tikėjimas auga žmogui trokštant tikėti ir girdėti Dievo žodį. Visa tai padėjo man išlikti ramiam, sustiprinti savo širdį ir įgyti liudijimą, jog Dangiškasis Tėvas mane mato meilės ir gailestingumo akimis.

Kai kasdien studijuoju Raštus, aš geriau suprantu, kokią meilę mūsų Gelbėtojas jaučia kiekvienam iš mūsų. Šis žinojimas man padeda mokyklos draugams paaiškinti, jog ištikus bėdai jie nėra vieni – su jais yra mus mylintis Dievas.

Marija D., 17 m., Gvadalachara, Ispanija

Man patinka 3 Nefio 17 skyrius, kuriame aprašytas Gelbėtojo apsilankymas Amerikos žemyne ir kvietimas tenykštiems vaikams ateiti pas Jį. Jis susėda kartu su jais ir leidžia laiką su kiekvienu iš jų. Man tai nepaprastas pasakojimas, parodantis, kas yra Jėzus Kristus ir kaip stipriai Jis myli kiekvieną iš mūsų. Tikiu, kad Jis sėdės kartu su kiekvienu iš mūsų, kai mums prireiks Jo pagalbos.

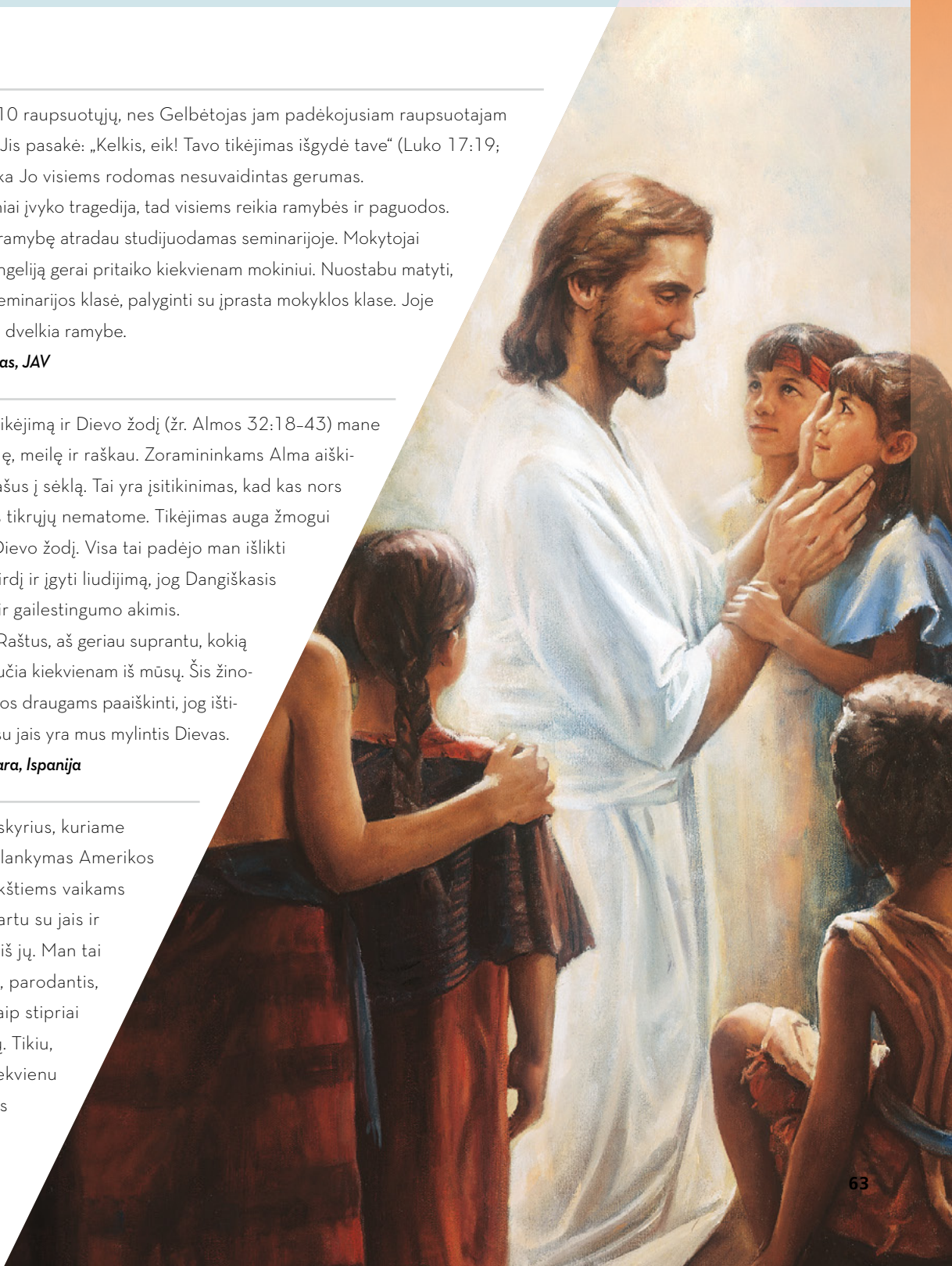

FRAGMENTAS IŠ *KRISTUS IR MORMONO KNYGOS VAIKAI*, AUT. DELAS PARSONAS

Šiais metais aš užsibrėžiau tikslą kasdien perskaityti po puslapį iš Raštų. Tai darydama ėmiau nekantriai laukti kiekvienos dienos. Bandydama skirti šiek tiek laiko, kad suprasčiau Raštus, aš labai daug sužinojau iš juose užrašytų žodžių ir pasakojimų, o mokydamasi apie Dangiškąjį Tėvą ir Gelbėtoją aš priartėjau prie Jų. Tai į mano gyvenimą atnešė didžiulę ramybę.

Ana C., 17 m., Montana, JAV

Man patinka vieta, kurioje Kristus, atvykęs į Amerikos žemyną, teiraujasi, ar yra ligonių ir prislėgtųjų, o po to juos išgydo. Tuomet Jis palaimina vaikučius. (Žr. 3 Nefio 17.) Manau, kad tai labai šaunus, galingas pasakojimas. Man patinka maži vaikai ir mėgstu, kai žmonės jiems skiria daugiau meilės, nes vaikai tokie tyri. Šis pasakojimas man parodo, kokia stipri Gelbėtojo meilė mums. Kadangi tuomet Jis žmones mylėjo taip, kad tiek daug dėl jų padarė, tai ir šiandien Jis gali mus mylėti.

Izaijo 53:3 sakoma, kad Gelbėtojas yra „skausmų vyras, negalią pažinęs“. Mąstydama apie Kristaus Apmokėjimą – ką Jis dėl mūsų ištvėrė ir kaip man gali būti atleista, kai atgailauju už savo nuodėmes, – aš jaučiu tikrą ramybę. Daugybės Mormono Knygoje minimų žmonių, pvz., Mozijo sūnų, Amono ir Almos Jaunesniojo, praeitis buvo audringa, tačiau jiems galiausiai buvo atleista. Jie atsigręžė į Kristų, atgailavo ir tapo puikiais pavyzdžiais, iš kurių mes galime mokytis šiandien. Mane labai guodžia žinojimas, kad ir man gali būti atleista.

Alina T., 18 m., Oregonas, JAV

Mano mėgstamiausias Raštų pasakojimas apie Jėzų yra pasakojimas apie tai, kaip, mamai paraginus, Jis per vestuves vandenį pavertė vynu (žr. Jono 2:1–11). Mėgstamiausias todėl, kad šis pasakojimas parodo Jėzaus pagarbą moterims, o šiuo atveju konkrečiai savo mamai. Šis pasakojimas ragina vaikus klausyti savo tėvų – ne iš baimės, bet iš didžiulės meilės. Jėzaus Kristaus pavyzdys yra tai, ko kiekvienas turėtų siekti. Jo meilė Savo mamai niekada neišblėso, tad ir mūsų meilė savo tėvams neturėtų blėsti. Šis pasakojimas man dar patinka todėl, kad Jo padarytas stebuklas yra tarnystės poelgis, tad ir mes, padėdami kitiems, galime daryti stebuklus.

Šis ir kiti Raštų pasakojimai man suteikė ramybės. Labai guodžia žinojimas, kad jei visuomet stengsiuosi pažinti Kristų ir sekti Jo mokymais, vieną dieną galėsiu grįžti pas mūsų mylintį Dangiškąjį Tėvą.

Ani R., 17 m., Viktorija, Australija

FRAGMENTAS IŠ *VIEŠPATIE, GELBĖK MANE!*, AUT. GARIS L. KAPAS

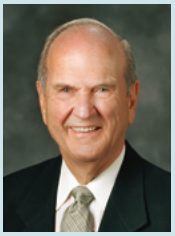

SUSITELKITE Į JĮ

„Mūsų dėmesys turi būti sutelktas į Gelbėtoją ir Jo Evangeliją. Reikia daug proto pastangų norint žvelgti į Jį dėl *kiekvieno*s minties. Bet kai tai darome, mūsų abejonės ir baimės dingsta.“

Prezidentas Raselas M. Nelsonas, „Semkimės Jėzaus Kristaus galios savo gyvenimui“, 2017 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.

Man labai patinka pasakojimas apie Kristų ir turtingą jauną didiką (žr. Morkaus 10:17–22). Jis padėjo sužinoti daug naujo ir kitaip pažvelgti į tai, kad pirmenybę turime teikti Dievui. Beveik visiems žmonėms būtų labai sunku įvykdyti prašymą parduoti visą savo žemiškąjį turtą. Tačiau, aš manau, kad pasiryžimas Dievą vertinti labiau nei turtą yra vienas iš dalykų, kurių turi išmokti kiekvienas. Jėzaus Kristaus beribė meilė mums tikrai įspūdinga. Ji tikrai daug vertingesnė už visus šiame gyvenime uždirbtus pinigus ar turtus.

Raštų skaitymas man teikia ramybės ir paguodos, o taip pat daugiau išminties ir išmanymo. Ir nors ne visada galiu iš karto pajusti Raštų studijavimo galią, vis tiek žinau, kad Raštų studijavimas teigiamai veikia mano gyvenimą ir padeda man jausti Dvasią bei atpažinti Jos raginimus.

Južen C., 19 m., Taičungas, Taivanas

Kristui bekeliaujant aplankyti mirštančią mergaitę, kraujoplūdžiu serganti moteris prisiliečia prie Jo apsiausto ir pagyja. Pajutęs jos prisilietimą Kristus atsigręžė ir ėmė su ja kalbėtis (žr. Luko 8:43–48). Nors ėjo padėti kitam žmogui, Kristus skyrė laiko ir jai. Laiko Kristus skiria ir visiems mums.

Esu gana užimta – skubu į mokyklą ar baleto pamokas, į kitas veiklas. Tai darydama neskiriu sau laiko arba nejaučiu ramybės. Tačiau, kai skaitau Raštus ar meldžiuosi, aš tikrai jaučiu ramybę. Gera tai jausti ir atsikvėpti nuo pašėlusio tempo. Tomis ramybės akimirkomis aš jaučiu, kad artėju prie Gelbėtojo ir augu Evangelijoje. ■

Zou B., 17 m., Juta, JAV

Autorė gyvena Jutos valst., JAV.

IŠNAŠA

1. Žr. Raselas M. Nelsonas, „Pranašai, vadovavimas ir dieviškasis įstatymas“ (Pasaulinė dvasinė valandėlė jauniems suaugusiesiems, 2017 m. sausio 8 d.), broadcasts.lds.org; „Semkimės Jėzaus Kristaus galios savo gyvenimui“, 2017 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga; “Study the Savior’s Words,” *Liahona,* Jan. 2018, 56–59.

FRAGMENTAS IŠ *MOTERIS PRISILIEČIA PRIE JĖZAUS APSIAUSTO*, AUT. HEIDI DEINS DARLI

Ką man reiškia sugrąžinimas?

Bažnyčios atkūrimas prasidėjo 1820 metais, kai Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus aplankė Džozefą Smitą. Po to įvyko kiti svarbūs įvykiai, reikalingi Jėzaus Kristaus Bažnyčiai atkurti žemėje. Perskaitykite šias korteles, išsikirpkite jas, priklijuokite prie popieriaus lapo ir žaiskite derinimo žaidimą.

Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus pasirodė Džozefui Smitui, [...]

[...] todėl žinau, kad Jie turi kūnus, kaip ir aš!

Džozefas Smitas išvertė aukso plokšteles, [...]

[...] todėl galiu skaityti Mormono Knygą!

Jonas Krikštytojas suteikė Aarono kunigystę Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui, [...]

[...] todėl galiu pasikrikštyti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje!

Petras, Jokūbas ir Jonas sugrąžino Melchizedeko kunigystę, [...]

[...] todėl galiu turėti Šventosios Dvasios dovaną!

ADOMO KOFORDO ILIUSTRACIJOS

1830 m. balandžio 6 d. buvo įkurta Bažnyčia, [...]

[...] todėl galiu eiti į Bažnyčią!

Ema Smit surinko giesmes į pirmą Bažnyčios giesmyną, [...]

[...] todėl galiu dainuoti giesmes!

Kirtlando šventykloje Elija Džozefui Smitui suteikė šeimų užantspaudavimo raktus, [...]

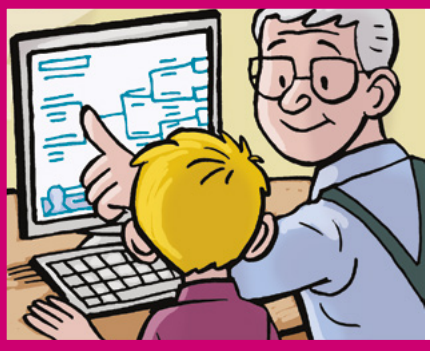

[...] todėl galiu atlikti šeimos istorijos darbą ir vykti į šventyklą!

Viešpats įsakė ankstyviesiems šventiesiems mokėti 10 procentų dešimtinę, [...]

[...] todėl galiu mokėti dešimtinę ir pasninko atnašas!

Aurelija Rodžers įkūrė Pradinukų draugiją, kad mokytų kaimynystėje gyvenančius vaikus, [...]

[...] todėl galiu lankyti Pradinukų organizaciją!

„Kaip vienas iš Jo tarnų aš liudiju, kad Jėzus yra Kristus, mūsų Išpirkėjas ir mūsų Gelbėtojas. Žinau, kad Jis yra gyvas ir kad Jo švelnūs gailestingumai prieinami kiekvienam iš mūsų.“

Vyresnysis Deividas A. Bednaris
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Iš Viešpaties švelnūs gailestingumai, 2005 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.

TAJOS MORLI ILIUSTRACIJA

Vyresnysis Valeris V. Kordonas
Iš Septyniasdešimties

Nuostabi pamoka

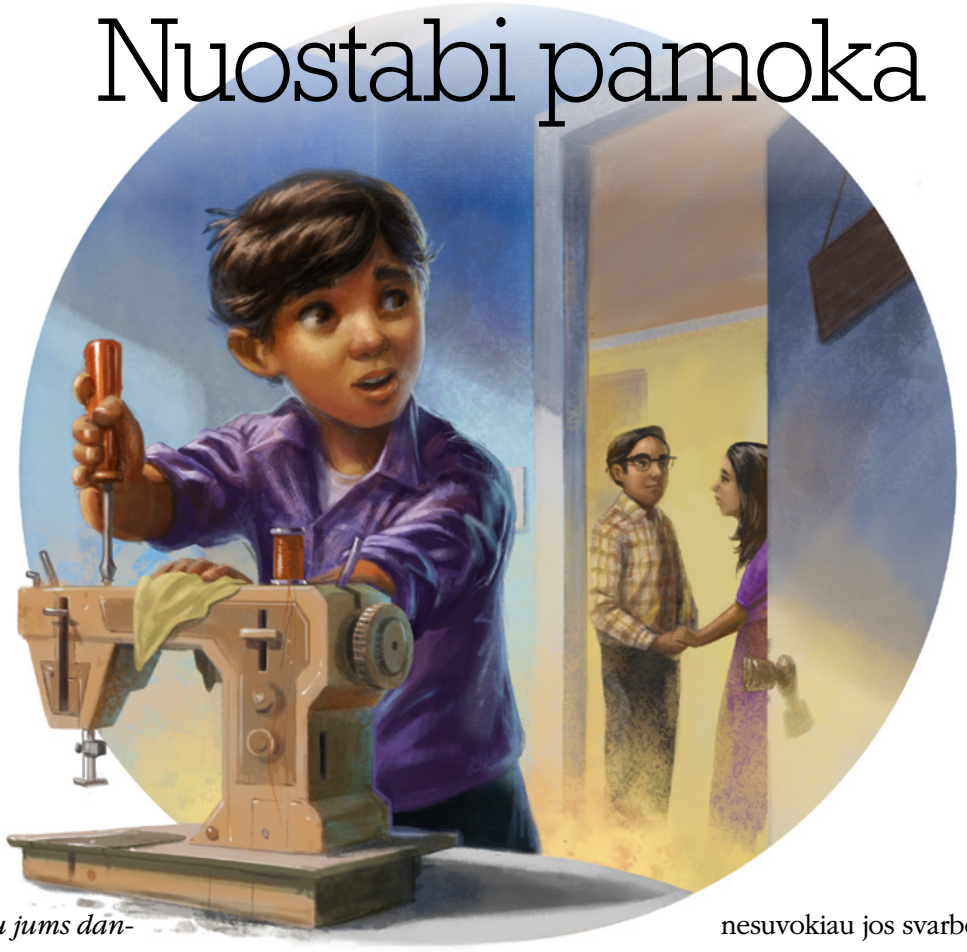

„Ar Aš neatversiu jums dangaus langų ir neišliesiu jums apsčiai palaiminimų“ (Malachijo 3:10).

Kai augau Gvatemaloje, mano šeima valdė gamyklą, kurioje sporto komandoms buvo siuvama apranga.

Mano tėtis norėjo, kad vaikai mūsų šeimoje mokytųsi sunkiai dirbti. Mes padėjome jam gamykloje. Vaikystėje dažnai prisivirdavau košės. Visada ką nors sulaužydavau! Tačiau, kai tapau vyresnis, mano tėtis leido prižiūrėti siuvimo mašinas.

Tėtis už atliekamą darbą mums sumokėdavo. Tada jis paklausdavo: „O ką tu darysi su savo pinigais?“ Žinojau, kad teisingas atsakymas buvo: „Sumokėsiu dešimtinę ir taupysiu savo misijai.“

Kai man buvo maždaug 13 metų, mūsų verslas patyrė didelių finansinių nuostolių. Turėjome parduoti daug siuvimo mašinų. Vietoje turėtų dviejų šimtų darbininkų, turėjome mažiau nei penkis. Jie dirbo mūsų namo garaže.

Visada mokėjau dešimtinę, tačiau išties niekada nesuvokiau jos svarbos. Tada išmokau nuostabią pamoką. Vieną sekmadienio rytą išgirdau savo tėvus tyliai besikalbančius. Tėtis pasakė mamai, kad pinigų užteks tik sumokėti dešimtinę arba nupirkti maisto. Jų neužtektų abiem dalykams. Man buvo neramu. Ką tėtis darys?

Sekmadienį pamačiau, kaip mano tėtis padavė voką skyriaus prezidentui. Jis pasirinko sumokėti dešimtinę! Džiaugiausi, kad jis taip padarė, tačiau ir nerimavau. Ką mes valgysime?

Kitą rytą į duris pasibeldė kažkokie žmonės. Jie pasakė mano tėčiui, kad jiems nedelsiant reikia aprangos. Paprastai žmonės sumokėdavo, kai įvykdydavome užsakymą. Tačiau tie žmonės mano tėčiui sumokėjo tą dieną, netgi prieš tai, kai aprangą pasiuvome!

Per vieną savaitgalį išmokau nuostabią pamoką, kurią prisimenu visą gyvenimą. Dešimtinės įstatymas padeda mums stiprinti savo tikėjimą ir parodyti dėkingumą Dangiškajam Tėvui. Mokėti dešimtinę yra palaiminimas! ■

BRENDONO DORMANO ILIUSTRACIJA

Abuelo batų parduotuvė

Rėjus Goldrapas
Paremta tikra istorija

*„Ne visada lengva ištarti „atleisk“ (*Children's Songbook, *98).*

Migelis pravėrė savo abuelo (senelio) batų parduotuvės duris. Įėjęs jis užuodė odos, kurią apdirbinėjo Abuelo, kvapą. Tai buvo vienas mėgstamiausių jo kvapų.

„Labas, Abuelo!“

Atsiklaupęs Abuelo ant popieriaus lapo žymėjo kliento pėdos kontūrus. Jis nepažvelgė aukštyn. Abuelo nelabai gerai girdėjo.

Migelis atsisėdo ant darbinio suolo. Jis pasižiūrėjo į odos atraižų krūveles. Įsivaizdavo, ką, pasiėmęs savo plaktuką ir reples, Abuelo padarys iš kiekvienos jų.

Tie įrankiai Migeliui priminė dar kai ką, kas jam patiko. Kas kartą, kai Migelis padėdavo tvarkytis, Abuelo duodavo saldainį.

Tačiau Migelis buvo išalkęs dabar! Jis žinojo, kad neturėtų vaišintis neatsiklausęs, bet atrodė, kad Abuelo dar ilgai bus užsiėmęs. „Galbūt neprivalau laukti“, – pamanė Migelis.

Jis pakišo ranką po prekystaliu, kur buvo indas su saldainiais. Indas buvo pilnas jo mėgstamų saldainių – saldžių ir aštrių su čili milteliais! Atidaręs Migelis pasijuto truputį nepatogiai. Tačiau saldainis atrodė toks skanus. Jis skubiai jį įsikišo sau į burną.

Netrukus klientas išėjo. Abuelo paėmė odos atraižą ir panardino vandenyje. Tai padėjo odai likti minkštai ir lengvai apdirbamai.

Migelis kaip galėjo greičiau sušveitė saldainį. Tada priėjo prie Abuelo.

Senelis pasakė: „Žinai, mes turime būti panašūs į šitą batą.“

„Labas! – pasakė Abuelo šypsodamasis. – Džiaugiuosi, kad atėjai manęs aplankyti.“

Migelis apkabino Abuelo. Jis vylėsi, kad Abuelo nesupras, jog jis suvalgė vieną saldainį. Migelis nuvijo šalin nerimą.

„Atrodo, kad šiandien tu esi užsiėmęs, – pasakė Migelis, rodydamas į odos atraižų krūveles. – Gal tau reikia pagalbos?“

„Žinoma! Gal gali paduoti man štai tą siūlą?“

Migelis paėmė ilgą siūlą. Jis patempė jį laikydamas abiem rankomis. Pasirodė stipresnis, nei atrodė iš pradžių.

„Oho, jis stiprus.“

Abuelo sukikeno. „Turi toks būti, kad dėvimas ir tempiamas galėtų išlaikyti.“ Abuelo pervėrė siūlą per odą. Tada jo veido išraiška pasikeitė į tokią, kurią Mama kartais vadindavo „išmintingojo Abuelo“ išraiška.

Abuelo linkteldamas pasakė: „Žinai, mes turime būti panašūs į šitą batą.“

Migelis pažvelgė į odos atraižą. „Hm. Tikrai?“

„Taip, tikrai. Turime likti stiprūs. Tada Šėtono pagundos neišardys mūsų.“

Migelio mintyse šmėstelėjo raudonas saldainis. Jis žinojo, kad turi apie jį papasakoti Abuelo.

Abuelo iš lentynos paėmė seną batą. „Matai šią didelę skylę?“

Migelis turbūt būtų galėjęs į tą skylę įkišti ranką. „Aha.“

„Kadaise tai buvo nedidelė skylė, kurią buvo lengva užtaisyti. Tačiau jie delsė ir dabar tai padaryti bus daug sunkiau. Blogi įpročiai ir pasirinkimai yra panašūs į tą skylę. Geriau sutvarkyti juos kuo anksčiau.“

Abuelo dar kartą linktelėjo ir išmintingojo Abuelo išraišką vėl pakeitė šypsena. Jam dirbant jie toliau kalbėjo. Visą laiką Migelis tegalvojo apie raudoną saldainį.

Kai Abuelo baigė, Migelis padėjo jam susitvarkyti. Po to Abuelo paėmė saldainių indelį.

Galiausiai Migelis neištvėrė. „Aš paėmiau vieną tavo saldainį!“ – išpyškino jis.

Abuelo padėjo saldainių indelį. „Ką padarei?“

Migelis papasakojo jam, kaip neatsiklausęs pasiėmė saldainį. „Man taip gaila, Abuelo! Daugiau taip nedarysiu, pažadu!“

Abuelo stipriai apkabino Migelį. Migelis pasijuto *daug* geriau.

„Ačiū, kad buvai sąžiningas. Man tai daug svarbiau už visa kita.“

Eidamas namo Migelis jautėsi, lyg būtų vienas iš Abuelo naujų batų. Stiprus, koks tik galėjo būti, ir pasiruošęs gyvenimo sunkumams! ■

Autorius gyvena Jutoje, JAV.

GERAS JAUSMAS

Vieną dieną mudu su mama nuėjome sumokėti mamos sąskaitos už vandenį, o prieš mus stovintis žmogus to nejausdamas pametė didelį kiekį pinigų. Aš greitai padaviau juos jam. Jis pasakė: „Labai ačiū“, ir pridūrė, kad nemano, jog koks kitas vaikas būtų taip pasielgęs. Po to įvykio jaučiausi labai gerai. Tuos gerus jausmus visada prisiminsiu.

Briana C., 9 m., Aidaho valst., JAV

DONALDO VU ILIUSTRACIJOS

SKLEISKITE ŠVIESĄ

Išdrįskite būti MALONŪS!

Mano šviesa šviečia, kada esu maloni kitiems.

Labas!
Mano vardas Klaudija ir aš gyvenu Australijoje.

Klaudijos brolis Taileris

Aš užtariu kitus

Berniukui mano klasėje sunkiai sekasi mokytis mokykloje. Aš ginu jį, kai kiti iš jo šaiposi, ir, kada reikia, padedu jam per pamokas. Mano mokytoja pasakė, kad tai pirmieji metai, kada jis jaučiasi priklausantis klasei.

Mano mažasis pliušinis meškiukas

Kai mirė mano mokytojos dėdė, ji labai liūdėjo. Ji nežino apie Bažnyčią, todėl aš papasakojau jai, kad Dangiškasis Tėvas ją myli. Padariau jai atviruką ir pasakiau, kad ji vėl susitiks su savo dėde. Padovanojau jai savo mylimiausią mažytį pliušinį meškiuką, kad padėtų jai ištverti sunkias akimirkas.

Sėkmingi draugai

Mano kaimynė Olivija sunkiai vaikšto, kalba ir girdi. Olivijos mama sako, jog jai pasisekė, kad turi tokią draugę kaip aš. Man taip pat pasisekė!

Dainavimas ir Šventoji Dvasia

Man patinka dainuoti dainas iš *Vaikiškų dainelių knygos*. Mano šeima sako, kad tai padeda jiems jausti Šventąją Dvasią. Šventoji Dvasia suteikia man šiltą jausmą viduje.

KAIP JŪS GALITE ŠVIESTI?

IŠDRĮSKITE susidraugauti su kuo nors, kas neturi daug draugų.

IŠDRĮSKITE padėti savo kaimynui.

IŠDRĮSKITE pakviesti draugą į bažnyčią.

IŠDRĮSKITE dainuoti!

KOALOS NUOTRAUKA IŠ GETTY IMAGES

ATSIŲSKITE MUMS ŽVAIGŽDĘ!

Ką darote, kad jūsų šviesa šviestų, kaip Jėzus prašė mus daryti? Elektroniniu paštu atsiųskite savo žvaigždės paveikslėlį su savo nuotrauka ir pasakojimu, ir jūsų tėvų sutikimu į liahona@ldschurch.org.

Kaelis S., 8 m., Virdžinijos valst., JAV

Žinau, kad Dangiškasis Tėvas atsako į maldas. Kai mano šeima gyveno Vokietijoje, dalyvavome *Volksmarsch* renginyje mūsų kaime. *Volsmarsch* renginiuose draugai ir kaimynai smagiai leidžia laiką kartu vaikštinėdami gamtoje. Mano tėvai pasakė, kad galiu eiti su draugu grupės priekyje, ir mes leidomės į kelionę ilgu taku.

Po kelių minučių nebemačiau nė vieno savo šeimos nario. Pasakiau savo draugui, kad liksiu ir lauksiu jų. Netrukus nebemačiau savo draugo ir jo šeimos, o mano tėvai vis dar nesirodė. Buvau visiškai vienas miške ir išsigandau. Nusprendžiau pasimelsti, kad kas nors mane rastų.

Kitoje miško dalyje mano tėtis pajuto, kaip Šventoji Dvasia jam pasakė: „Eik ieškoti savo sūnaus.“ Jis pajuto, kaip stipriai man jo reikėjo, taigi apsisuko ir pasakė mano mamai, kad eina manęs ieškoti. Po kelių minučių tėtis atbėgo taku prie tos vietos, kur laukiau, ir mane rado. Labai džiaugiausi išvydęs savo tėtį! Kai jis papasakojo man apie tą stiprų jausmą, kad man reikia pagalbos, žinojau, jog Dangiškasis Tėvas atsakė į mano maldą.

Labai džiaugiuosi žinodamas, kad galiu kalbėtis su Dangiškuoju Tėvu, kad ir kur būčiau. Jis padės man rasti kelią. ■

Pasiklydęs ir surastas

ŠEIDOS ABYABI ILIUSTRACIJA

MŪSŲ PUSLAPIS

Per savo krikštą jaudinausi, tačiau įlipęs į vandenį pajutau džiaugsmą ir laimę.

Tomas B., 8 m., Urugvajus

Mes keliavome iš Kambodžos į Honkongo šventyklą Kinijoje, kad mano mažoji sesuo Laura galėtų būti užantspauduota su mūsų šeima. Toje ypatingoje vietoje jaučiau Dvasią.

Roza P., 9 m., Kambodža

Vieną dieną pamokoje tyliai skaičiau, o visi kiti žaidė stalo žaidimus. Suskambėjus skambučiui jie sumetė žaidimus atgal į lentyną ir paliko betvarkę. Aš pradėjau tvarkyti ir netrukus visi kiti ėmėsi padėti. Leidau savo šviesai šviesti rodydama gerą pavyzdį.

Vinė V., 10 m., Kanada

Kai man sukako aštuoneri, mano seneliai ir daugu-ma draugų atėjo į mano krikštą. Mano tėvas mane pakrikštijo ir patvirtino Bažnyčios nare. Vėliau aš paaukojau 30 centimetrų savo plaukų vėžiu sergančiam vaikui. Mano gimtadienis man suteikė daug laimės!

Levona R., 8 metai, Indonezija

Juozapas parduodamas į Egiptą

Kim Veb Ryd

Juozapas turėjo 11 brolių. Tėvas jam padovanojo labai gražų margą apdarą. Dievas Juozapui pasakė vadovauti savo broliams.

Vyresnieji Juozapo broliai supyko. Jie nenorėjo, kad jiems vadovautų Juozapas! Broliai pardavė jį į Egiptą keliaujantiems žmonėms ir taip jis tapo vergu.

APRYLIO STOTO ILIUSTRACIJOS

Juozapas sunkiai dirbo. Jis rinkosi tai, kas teisinga, net kai žmonės apie jį melavo ir jį įkalino kalėjime.

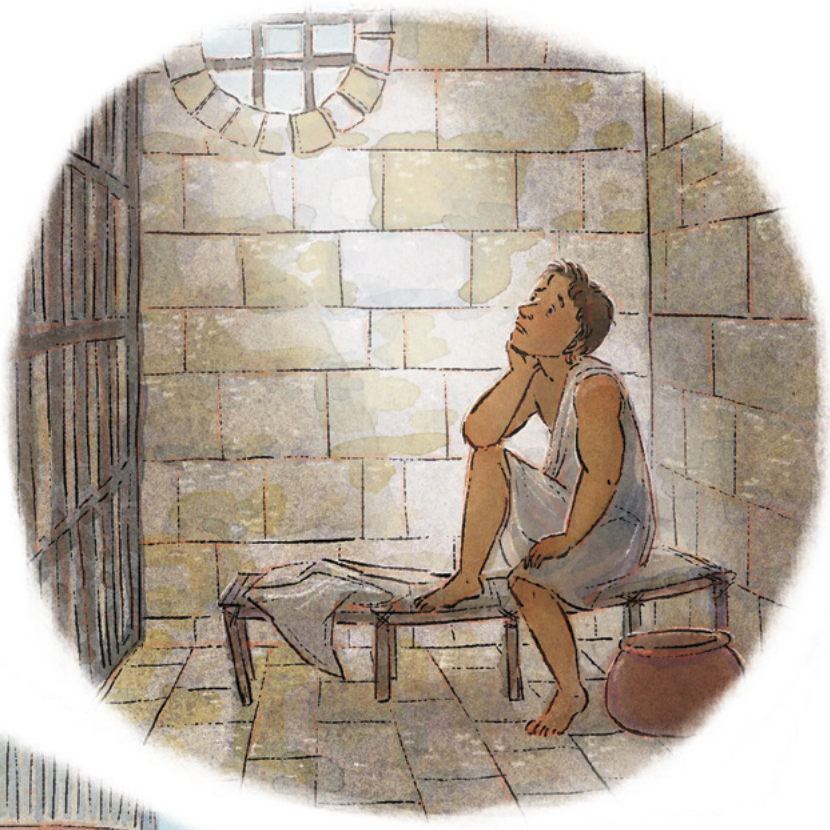

Net sunkiu metu Juozapas pasikliaudavo Dievu. Ir Dievas buvo su Juozapu. Juozapas tapo vadovu Egipte! Vėliau jis padėjo savo šeimai taip, kaip tai būsiant sakė Dievas.

Ir aš galiu pasikliauti Dievu taip, kaip pasikliovė Juozapas. Galiu rinktis tai, kas yra teisinga. Dievas bus su manimi, kad ir kas nutiktų. ■

Iš Pradžios 37–41.

Jėzus sako: „Ateik ir sek paskui mane.“

APRYJUO STOTO ILIUSTRACIJA

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

PRISIKĖLIMO REALUMAS

Nėra abejonių, kad Jėzaus Kristaus vardas yra vienintelis vardas ar būdas, kuriuo žmonija gali būti išgelbėta.

Trumpam pamąstykime apie Prisikėlimo reikšmę. Šis įvykis kartą ir visiems laikams įrodė tikrąją Jėzaus iš Nazareto tapatybę ir išsprendė didžiuosius filosofinius ginčus bei būties klausimus. Jei Jėzus prisikėlė tiesiogine prasme, tai, be abejonės, reiškia, kad Jis tikrai yra dieviška esybė. Joks paprastas mirtingasis neturi savyje galios prisikelti po mirties. Kadangi Jėzus prisikėlė, Jis negali būti paprastas dailidė, mokytojas, rabinas ar pranašas. Kadangi Jėzus prisikėlė, Jis tikrai turėjo būti Dievas, Tėvo Viengimis Sūnus.

Todėl tai, ko Jis mokė, – tikra: Dievas nemeluoja.

Todėl Jis yra žemės Kūrėjas, kaip Pats sakė.

Todėl dangus ir pragaras tikrai egzistuoja, kaip Jis mokė.

Todėl egzistuoja dvasių pasaulis, kurį Jis aplankė po Savo mirties.

Todėl, kaip angelai sakė, Jis ateis vėl ir „pats viešpataus žemėje“ (Tikėjimo Teiginių 1:10).

Todėl visų laukia prikėlimas ir galutinis teismas.

Kadangi Kristaus prisikėlimas yra faktas, tai abejonės dėl Savo Viengimį Sūnų paaukojusio pasauliui išpirkti Dievo Tėvo visagalybės, visažinystės ir palankumo neturi jokio pagrindo. Abejonės dėl gyvenimo prasmės ir tikslo yra nepagrįstos. Nėra abejonių, kad Jėzaus Kristaus vardas yra vienintelis vardas ar būdas, kuriuo žmonija gali būti išgelbėta. Kristaus malonė yra reali, nes per ją atgailaujantis nusidėjėlis gali gauti atleidimą ir būti apvalytas. Tikėjimas tikrai yra daugiau nei vaizduotė ar psichologinis išradimas. Yra aukščiausioji, visuotinė tiesa, kaip ir objektyvūs bei nesikeičiantys moralės standartai, kurių Jis mokė.

Kadangi Kristus prisikėlė, atgaila už bet kurio Jo įstatymo ir įsakymų sulaužymą yra įmanoma ir neatidėliotina. Gelbėtojo stebuklai yra tikri, kaip ir Jo pažadas Savo mokiniams – kad ir jie gali daryti tą patį, net didesnius darbus. Jo kunigystė yra reali jėga, kuri „vykdo evangeliją ir turi karalystės slėpinių raktą, būtent Dievo pažinimo raktą. Todėl jos apeigose apsireiškia dieviškumo galia (DS 84:19–20). Kadangi Kristaus prisikėlimas yra faktas, tai mirtis mums – ne pabaiga, ir nors mūsų kūnai suirtų, vis tiek savo kūnuose matysime Dievą (žr. Jobo 19:26). ■

Iš 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos kalbos.

JADŽAIROS RAMOS ILIUSTRACIJA

KRISTUS APLANKO NEFITUS,
AUT. MINERVA TIŠERT

„Ar yra tarp jūsų ligonių? […] Atveskite juos čionai, ir aš juos išgydysiu. […]
Ir buvo taip, kad jam tai pasakius, visa minia sutartinai priėjo su savo ligoniais ir kenčiančiais, ir luošais, ir aklais, ir nebyliais, ir su visais tais, kurie buvo kaip nors varginami; ir kai jie buvo atvesti pas jį, jis išgydė kiekvieną jų (3 Nefio 17:7, 9).

JAUNIMO MOKYTOJAI

KAS, KODĖL IR KAIP: SUGRĄŽINIMO ANALIZĖ

Šį sekmadienį padarykite taip, kad būtų lengva suprasti atsimetimą ir sugrąžinimą.

58

JAUNI SUAUGUSIEJI

ŠEŠI TAKAI Į TIKRĄ LAIMĘ

46

TĖVAI IR PRADINUKŲ ORGANIZACIJOS VADOVAI

DERINIMO ŽAIDIMAS APIE SUGRĄŽINIMĄ ŠEIMOS NAMŲ VAKARUI ARBA BENDRAVIMO VALANDĖLEI

66

LITHUANIAN
4 02147 50156 1

PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA